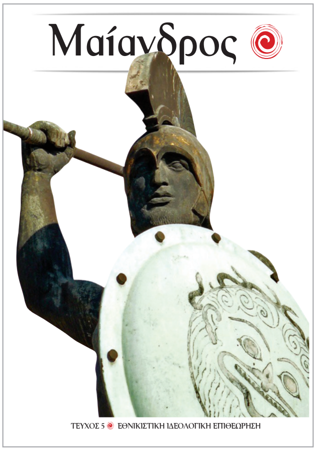
Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 5 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 5
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2013

Εκδότης:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Σ. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Θ. ΚΟΥΔΟΥΝΑΣ
Ε. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Α. ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ
Ν. ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ
Θ. ΠΑΡΑΔΕΛΗΣ
Ε. ΧΡΗΣΤΟΥ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό Σημείωμα

Πολιτική χωρίς ξεκάθαρη ιδεολογία δεν είναι τίποτα άλλο παρά φτηνός καιροσκοπισμός. Ιδεολογία χωρίς σαφή πολιτικό προσανατολισμό δεν αποτελεί κάτι άλλο παρά ανέξοδο και ανεύθυνο φετιχισμό.

Γι΄αυτό, λοιπόν, από τις σελίδες του περιοδικού αυτού, ο σκοπός και ο στόχος τον οποίο έχουμε στην Καρδιά και το Μυαλό, είναι προφανής: Η ανάλυση της Ιδεολογίας του Λαϊκού Εθνικισμού και η Πολιτική του εφαρμογή χθες, σήμερα, πάντοτε. Στη διεφθαρμένη εποχή της Ιδεολογικής αμάθειας και του Πολιτικού αναλφαβητισμού, στο σκοτάδι που παρατεταμένα διαρκεί, Εμείς, επιμένουμε να κρατούμε έναν Πυρσό γνώσης συνεχώς αναμμένο, γνωρίζοντας πως όσο μικρή κι αν είναι η φλόγα, το φως της φαίνεται από πολύ μακριά...

Το τεύχος με αύξοντα αριθμό 5 ξεκινά με μια «αφιερωματική» αναφορά στους Άνδρες και τις Γυναίκες της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ με τις μαύρες μπλούζες. Σημασία, όμως, δεν έχει καθαυτή η μαύρη μπλούζα, αλλά το εσωτερικό της περιεχόμενο και ο διαχρονικός συμβολισμός της.

Ο δικός μας Εθνικισμός δημιουργήθηκε μέσα από τις αέναες διαδικασίες της Ζωής, μέσα από τη Φωτιά και το Ατσάλι και όχι από τα κοσμικά σαλόνια των αστών. Απέναντι στις φθαρμένες, αντιφυσικές και ανθελληνικές «ιδέες» της δεξιάς και της αριστεράς, οι Συνειδητοποιημένοι Εθνικιστές κινούνται Πιστά στις Αιώνιες Αξίες του Αίματος και της Τιμής.

Το επόμενο κείμενο διαπραγματεύεται την αθάνατη εποποιία της Μάχης των Θερμοπυλών. Γιατί αν κάτι ξέρουν οι Έλληνες να στήνουν στο πέρασμα των αιώνων αυτό είναι Θερμοπύλες! Η εξιστόρηση της μάχης, όπως πραγματοποιείται από τον συγγραφέα του άρθρου, ξεφεύγει από μια τυποποιημένη αφήγηση. Μέσα από τη ροή του γραπτού κειμένου ξεδιπλώνεται θαυμάσια, για μια ακόμη φορά, η αναμφισβήτητη Πολεμική Αρετή των Ελλήνων, με μια διαχρονική συνέχεια που συνδέει τον Λεωνίδα, τον Παλαιολόγο, τον Κολοκοτρώνη, τον Γρίβα. Για έναν Πολιτισμό και έναν Τρόπο Ζωής, όπου οι κολώνες του Παρθενώνα, η Σπαρτιατική Περικεφαλαία και η Μακεδονική Σάρισα εκφράζουν μια κοινή Αξία.

Ακολουθεί μια σύντομη παρουσίαση του βιβλίου: «Λιμπεραλισμός: ο ύπουλος εχθρός των Εθνών», την οποία ακολουθεί ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το εν λόγω βιβλίο. Ο Συναγωνιστής που επιμελήθηκε το βιβλίο αποκαλύπτει το αληθινό αποκρουστικό πρόσωπο του Λιμπεραλισμού.

Στη συνέχεια υπάρχει πολύ ενδιαφέρον κείμενο, το οποίο διαπραγματεύεται την διαχρονική παρουσία των πατρώων θρησκευτικών εθίμων στην Ορθόδοξη Θρησκεία. Η Ορθοδοξία παρουσιάζεται ως μια συνέχεια της Αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας

μέσα από τα Ήθη, τα Έθιμα και τις Παραδόσεις. Τα Χριστούγεννα, η Λαμπρή, τα ξωκλήσια έχουν μια αγαστή και συνεπή σχέση με το απώτατο παρελθόν του Ελληνισμού. Μέσα από την σύζευξη της Αρχαίας Θρησκείας και της Ορθόδοξης Παράδοσης ο μεγάλος κερδισμένος είναι ο Ελληνισμός.

Το Σπαθί και ο Άνθρωπος αποτελούν τους συνδετικούς κρίκους ενός αιώνιου δεσμού. Το Σπαθί προασπίζει όλες τις αληθινές Ανθρώπινες Αξίες της Τιμής, της Ελευθερίας, της Αξιοπρέπειας. Ο Άνδρας και ο Πόλεμος είναι έννοιες ταυτόσημες μέσα στην Ιστορική διαδρομή, καθώς δημιουργούν μια παντοτινή σχέση ηθελημένης εξάρτησης. Ανδρισμός είναι η ικανότητα να χειρίζεσαι το Σπαθί!

Ακολουθεί το πρώτο μέρος μιας εμπεριστατωμένης μελέτης γύρω από τον διεθνιστικό ολοκληρωτισμό. Ο Παγκοσμιοποιητικός όλεθρος αναλύεται με χειρουργική ακρίβεια από την πένα του υπεύθυνου Συναγωνιστή, ως η πηγή τυραννικών καταστάσεων που επιβουλεύονται την Εθνική Ελευθερία και την Λαϊκή συνοχή. Το μοντέλο – πρότυπο των απάτριδων σιωνιστικών εγκεφάλων απαιτεί την ολοκληρωτική συντριβή των Εθνών – Κρατών, την μετατροπή των λαών σε πληθυσμούς, το σπάσιμο της σύνδεσης με ότι συνδέεται με την έννοια της Πατρίδας.

Η δεύτερη βιβλιοπαρουσίαση του παρόντος τεύχους αφορά την μελέτη «Ο οικονομικός πόλεμος και οι αντανακλάσεις του». Μετά από μια εισαγωγή ακολουθεί και εδώ ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το βιβλίο. Ο αρμόδιος Συναγωνιστής αναλύει επιτυχημένα το πώς η ευτελής έννοια του χρήματος έχει κατορθώσει να επιβληθεί πάνω στις αληθινά Υψηλές Αξίες. Για Εμάς, όμως, το Αίμα τίθεται, διαπαντός, πάνω από το Χρήμα.

Το ζήτημα της Κυπριακής τραγωδίας του 1974 αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της μεταπολίτευσης. Με απλά λόγια, πάνω στα ερείπια της κατεχόμενης Κύπρου βασίζεται όλο το οικοδόμημα του σαθρού και σάπιου ψευτοδημοκρατικού κατασκευάσματος. Το Ιστορικό της εισβολής των ορδών του Αττίλα δεν δρα μόνο ως μάθημα Ιστορίας. Μας ωθεί σε εγρήγορση ώστε να ετοιμαστούμε για την ώρα της Εκδίκησης και της Τιμωρίας.

Ο Ιούλιος Έβολα είναι γνωστός στους «ψαγμένους» λάτρεις της μελέτης της Εθνικιστικής Ιδεολογίας και της Ευρωπαϊκής παράδοσης. Σ΄ αυτό το τεύχος υπάρχει ένα απόσπασμα από βιβλίο του, το οποίο αφορά την καταδίκη των κάπηλων της έννοιας του Παγανισμού. Ο Ιταλός μύστης, μέσα από το μοναδικό συγγραφικό του ταλέντο, ξεδιπλώνει, για μια ακόμη φορά, την Αλήθεια της φυσικής ερμηνείας ενάντια στις επιτηδευμένες παραχαράξεις Εννοιών, Αρχών και Αξιών.

Άλλο ένα κείμενο σχετικά με την παγκοσμιοποίηση υπάρχει στη συνέχεια, καθώς αυτή αποτελεί το σύγχρονο τέρας το οποίο απειλεί με καταστροφή την ύπαρξη των Εθνών και των Πολιτισμών. Μέσα από την επιρροή του στις Τέχνες και τα Γράμματα, ο Άνθρωπος «πρέπει» να αποκοπεί με κάθε τρόπο από τις ρίζες του. Έτσι, η αποχαύνωση και η υποδούλωσή του στην παγκοσμιοποιητική λαίλαπα θα είναι πιο εύκολη.

Κλείνοντας την παρουσίαση των θεμάτων και αυτού του τεύχους επαναλαμβάνουμε και πάλι πως η Γνώση αποτελεί Δύναμη και όποιος/όποια θέλει να έχει Γνώμη πρέπει πρώτα να διαθέτει Γνώση. Να μελετά προσεκτικά και όχι απλώς να διαβάζει. Και κυρίως σε καθημερινή βάση, να εφαρμόζει ότι μελετά σε όλες τις πτυχές της Ζωής του. Να δρα όπως «ένας Άνθρωπος του Κινήματος», σύμφωνα με τον εύστοχο ορισμό του Ιουλίου Έβολα.

ΧΡΥΣΗ

Φορώντας τις μαύρες μπλούζες

Είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες. Κάποτε μας αποκαλούσαν «παιδιά» και ίσως και να μην είχαν άδικο, μιας που πολλοί από εμάς ήμασταν παιδιά όταν ήρθαμε για πρώτη φορά στα γραφεία μας και πυκνώσαμε τις τάξεις μας, παιδιά που τώρα πια μεγάλωσαν και έγιναν άνδρες και γυναίκες, συνειδητοποιημένοι μαχητές του Εθνικισμού, άνδρες και γυναίκες της Ελλάδος, ενταγμένοι στις αγωνιστικές φάλαγγές του Κινήματός μας.

ΑΥΓΗ

Και σήμερα πλέον, είναι πολλοί περισσότεροι οι συμπατριώτες μας που τολμούν να κάνουν το μεγάλο βήμα, που τολμούν να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντι σε όσους τους στερούν ημέρα με την ημέρα την ελευθερία και το μέλλον τους, που τολμούν να σηκωθούν όρθιοι, να βγουν από τα αδιέξοδα όπου τους έχουν στριμώξει και να διεκδικήσουν το έδαφος τους.

Τολμούν να σταματήσουν να είναι απλώς συμπατριώτες μας, και να γίνουν κάτι παραπάνω, να γίνουν συναγωνιστές μας σε έναν αγώνα που έχει αρχίσει να δίνεται πολύ πριν να το γνωρίσουν καν οι ίδιοι. Και κάθε ώρα, κάθε ημέρα που περνάει, όλο και περισσότεροι αφυπνίζονται και ενώνουν τις δυνάμεις τους με τις δικές μας για να βαδίσουν τον δύσβατο αλλά όμορφο δρόμο που χάραξαν οι πρωτοπόροι του ελληνικού Εθνικισμού της εποχής μας. Έναν δρόμο που είναι τρομακτικά μα και συνάμα, όμορφα μοναχικός.

Είτε είμαστε πολλοί, είτε λίγοι, είμαστε σίγουρα μόνοι. Σε έναν κόσμο εχθρικά προσκείμενο σε ό,τι είναι παραδοσιακό και σε κάθε έκφανση υψηλών αξιών, σε έναν κόσμο που σκοτώνει κάθε βλαστό που ανθίζει μέσα από τα σπλάχνα της Φυλετικής κι Εθνικής κληρονομιάς, σε μία εποχή που, κατακυριευμένη από την κατάρα της νεωτερικότητας, θέλει να αποβάλλει με βία ό,τι αντιτίθεται στην ολέθρια παγκοσμιοποίηση, δεν υπάρχει χώρος για εμάς.

Αυτός όμως είναι ο κόσμος μας και αυτή είναι η Μεγάλη Νύχτα που διανύουμε. Και είμαστε όλοι εδώ, χωρίς να συμβιβαζόμαστε με την ασχήμια που μας περιβάλλει. Πετάξαμε τα πολύχρωμα ρούχα του πλουτισμού και του καταναλωτισμού, ρίξαμε από πάνω μας τα φανταχτερά κουρέλια της αστικής μιζέριας που μας επέβαλλαν ως πρότυπο ζωής και, πιστοί στην αιώνια φυλετική ψυχή, ανατρέχουμε στην ζωντανή παράδοση για να εφοδιαστούμε με ό,τι χρειαζόμαστε για να βαδίσουμε προς το μέλλον.

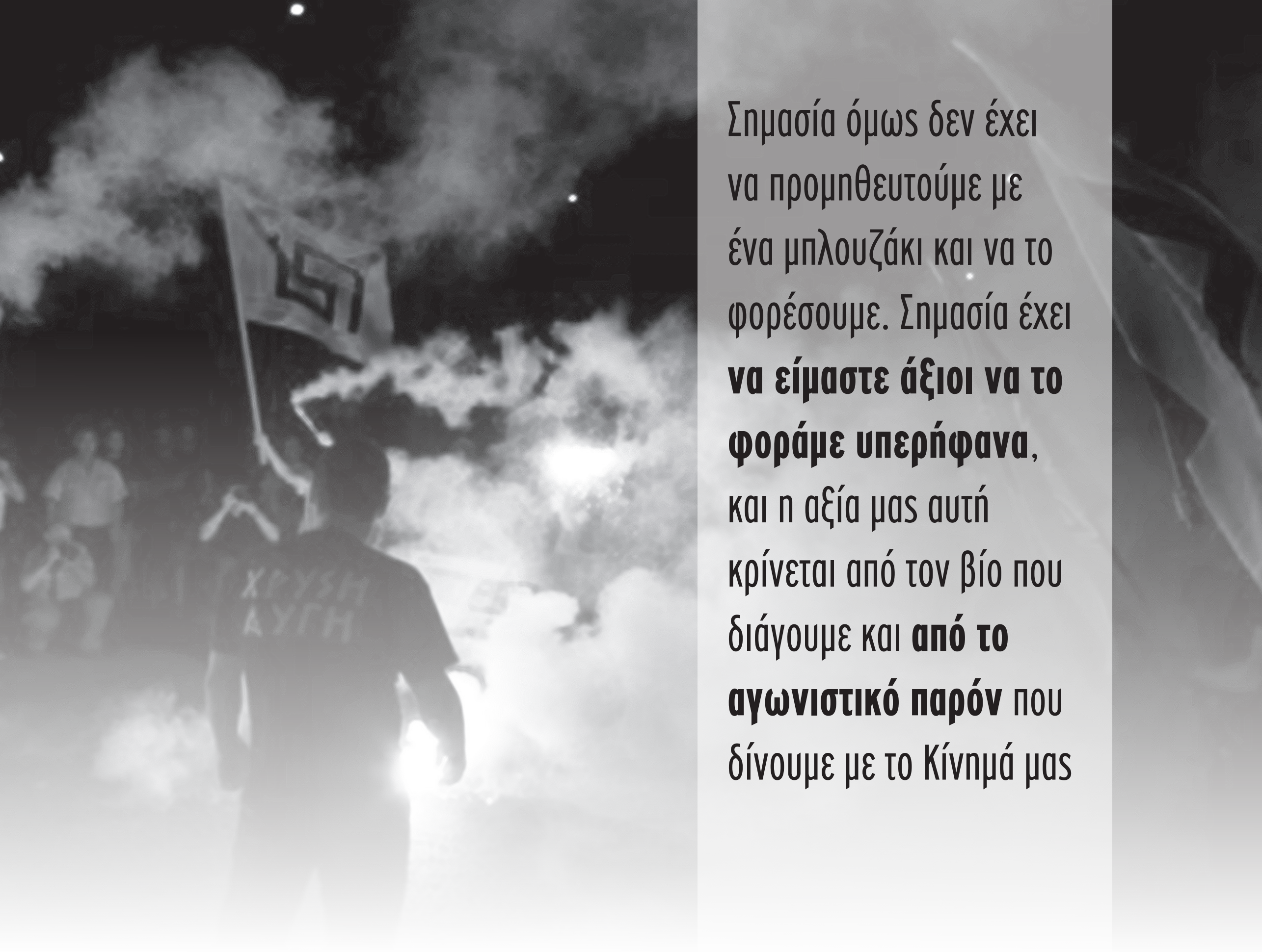
Πετάμε τα σκουπίδια στα σκουπίδια, και φοράμε υπερήφανα τις μαύρες μπλούζες με τον Μαίανδρο ορμώμενοι προς Νίκη που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνον η κατάκτηση του Πεπρωμένου μας.

Σημασία όμως δεν έχει να προμηθευτούμε με ένα μπλουζάκι και να το φορέσουμε. Σημασία έχει να είμαστε άξιοι να το φοράμε υπερήφανα, και η αξία μας αυτή κρίνεται από τον βίο που διάγουμε και από το αγωνιστικό παρόν που δίνουμε με το Κίνημά μας. Πολλοί πιστεύουν ότι το να φορέσουν την μαύρη μπλούζα μας είναι μαγκιά —κάνουν λάθος! Μαγκιά είναι να την τιμούν, και να παραμένουν πιστοί σε έναν κόσμο απίστων.

Άλλοι, ταυτίζουν την μαύρη μπλούζα μας με την μάχη που δίνουμε στην αρένα του κοινοβουλευτισμού, μάχη σκληρή και καθόλου ευκαταφρόνητη, ξεχνούν όμως πως για εμάς αυτό είναι ένα αναγκαίο κακό, όχι η μάχη —γι' αυτήν είμαστε γεννημένοι –, αλλά το κοινοβούλιο και τα καλοταϊσμένα σαρκοβόρα θηρία που ενεδρεύουν μέσα του, είναι ένας χώρος ξένος για εμάς, ένας τόπος προδοσίας και ψεύδους που στεγάζει και προστατεύει τους επί δεκαετίες τυράννους των Ελλήνων.

Δίνουμε τον νόμιμο πολιτικό αγώνα μας, όχι από πίστη ή σεβασμό στην "δημοκρατία" που οι ίδιοι οι αυτόκλητοι προστάτες της εξευτελίζουν και καταπατούν, αλλά γιατί αναγνωρίζουμε τα διδάγματα της ιστορίας που μας λεν πως η βίαιη κατάληψη της εξουσίας είναι πρόσκαιρη, είναι ουτοπική και καταδικασμένη σε αποτυχία.

Πολλοί, που θα αποφύγω να χαρακτηρίσω, δεν έχουν ακόμα καταλάβει πως το μέλλον του Ελληνισμού αυτή την στιγμή εξαρτάται από τους αγώνες μας και μόνον. Πολλοί, είτε από ελαφρομυαλιά είτε από δόλο, δεν λεν να καταλάβουν πως δεν έχουμε το δικαίωμα να παρεκκλίνουμε ούτε εις το ελάχιστο από την σιδηρά πειθαρχία που μας χαρακτηρίζει, όχι μόνο γιατί η πραγματική Επανάσταση έγκειται στην πειθαρχία, αλλά γιατί από την επιτυχία του κινήματός μας εξαρτάται αν θα υπάρχουν ακόμα Έλληνες να μας κρίνουν σε εκατό χρόνια από σήμερα.

Σημασία όμως δεν έχει να προμηθευτούμε με ένα μπλουζάκι και να το φορέσουμε. Σημασία έχει **να είμαστε άξιοι να το φοράμε υπερήφανα**, και η αξία μας αυτή κρίνεται από τον βίο που διάγουμε και **από το αγωνιστικό παρόν** που δίνουμε με το Κίνημά μας

Πολλοί δεν έχουν ακόμα καταλάβει πως το αποκαλούμενο «συνταγματικό τόξο», έτοιμο να εξαπολύσει το φαρμακερό βέλος του απ' ευθείας στην καρδιά του Ελληνισμού, έχει κηρύξει ολοκληρωτικό πόλεμο στην μόνη δύναμη που έχει την Θέληση να αντιταχθεί ευθέως στον αφανισμό της Φυλής μας και το ξεπούλημα της Πατρίδος μας, στην δύναμη των Εθνικιστών της Χρυσής Αυγής.
Πολλοί ακόμη ξεχνούν να κοιτάξουν και να δουν ποιο είναι το χέρι που χειρίζεται το τόξο, ένα χέρι που φοράει χρυσά μανικετόκουμπα αγορασμένα με παγκόσμια χρηματικά κεφάλαια, ένα χέρι που παίρνει από τον φτωχό για να γεμίσει κι άλλο τους υπέρογκους τραπεζικούς λογαριασμούς του, ένα χέρι που προσφέρει φόρο αίματος στα πόδια του Μαμμωνά. Ένα χέρι που εμείς οι Εθνικιστές, σκοπεύουμε να απομακρύνουμε όταν λάβουμε την λαϊκή εντολή!
Και ο παγκόσμιος εντολοδότης, ο διεθνής τραπεζίτης, ο σκοτεινός σφετεριστής, βλέπει την άνοδό μας και τρέμει για το χέρι του. Και οι υπηρέτες του, σύσσωμοι οι πολιτικάντηδες από την άκρα αριστερά μέχρι την άκρα δεξιά, τρέμουν κι αυτοί με την σειρά τους για το χέρι που τους δίνει το χρίσμα, που τους κρατάει στην εξουσία, τρέμουν για το χέρι που τους ταΐζει, γιατί οι άπληστοι προδότες που μας τυραννούν είναι αδηφάγοι — τίποτα δεν είναι ικανό να κορέσει την μανία τους! Δεν είναι δυνατόν να μείνουν άπραγοι, θα εξόργιζε τα

αφεντικά τους! Εξαπολύουν λοιπόν όλα τους τα μέσα. Ξεκινούν με τα απλά: συκοφαντίες, δημιουργία εντυπώσεων, προπαγάνδα, και αποτυγχάνουν.

Συνεχίζουν με τα πιο δυναμικά: προκλήσεις σε σύρραξη, δημιουργία εντάσεων, βίαιες επιθέσεις, όλα έγιναν σκόνη επάνω στο τοίχος της πειθαρχίας μας. Ανένδοτοι, προβαίνουν σε απαγορεύσεις, άρσεις ασυλίας, διώξεις, καταπάτηση των νόμων, μόνο για να πέσουν στο κενό. Τώρα λοιπόν βγάζουν από το μανίκι τους τον επόμενο άσσο, τον εκτρωματικό αντιρατσιστικό όπως λένε αυτοί, ανθελληνικό όπως λέμε εμείς νόμο, με τον οποίο σκοπεύουν να μας κλείσουν το στόμα.

Ας το κάνουν οι προδότες! Ας εγκαινιάσουν μία νέα εποχή διωγμών, εμείς δεν θα σταματήσουμε, και όταν και αυτός ο άσσος αποδειχθεί καμένο χαρτί, τότε να είστε βέβαιοι πως δεν θα διστάσουν να εξαπολύσουν ξανά τα πιστά μαντρόσκυλά τους, τα τάγματα εφόδου της ελληνικής δημοκρατίας που δεν είναι άλλα από τους πυρήνες της εγχώριας τρομοκρατίας, δεν θα είναι η πρώτη φορά άλλωστε. Ας είναι! Εμείς και τότε δεν θα σταματήσουμε γιατί δεν μπορούμε, γιατί η αποδοχή της ήττας δεν είναι στην φύση μας, δεν είμαστε πράοι, φοβισμένοι αστοί που ζητιανεύουμε λίγη ψευδαίσθηση ασφάλειας με δυσβάσταχτο τίμημα, είμαστε τα πουλιά της θύελλας και της αντάρας, η σύγκρουση κυλάει στο αίμα μας και τα πεδία των αγώνων είναι το φυσικό μας περιβάλλον!

Είμαστε Εθνικιστές! Τα κοινοβούλια, οι διαβουλεύσεις, οι επιτροπές, οι ψηφοφορίες, τα τηλεοπτικά πάνελ, οι συνεντεύξεις, οι αναλύσεις, οι κριτικές, όλος αυτός ο θίασος της μεταπολιτευτικής πραγματικότητας, δεν μας λέει απολύτως τίποτα. Δεν είμαστε κομμάτι του κατεστημένου αυτού, κάθε άλλο, είμαστε ξένο σώμα μέσα του. Το κίνημά μας είναι βγαλμένο μέσα από φωτιά και ατσάλι, μέσα από δεκαετίες άνισων συγκρούσεων, με δολοφονικές ενέδρες, με βομβιστικές και εμπρηστικές επιθέσεις, με βρώμικο πόλεμο λάσπης, με αποκλεισμό και περιθωριοποίηση, με ψέμα, με λοιδορίες, με συκοφαντίες, με καταστολή και απαγορεύσεις.

Δεν προερχόμαστε από κοσμικά σαλόνια ούτε από μεγάλα τζάκια σαν τους λακέδες της «δημοκρατίας» και ούτε και τα θέλουμε, τους τα χαρίζουμε. Προερχόμαστε από το πεδίο της μάχης, κάθε στέλεχος του κινήματός μας είναι βγαλμένο μέσα από τα ίδια τα σπλάχνα του λαού και μάχεται γι αυτόν είτε μαζί του όπως τώρα, είτε χωρίς αυτόν, όπως στο παρελθόν.

Είμαστε Εθνικιστές! Είτε με κρατικές επιχορηγήσεις είτε χωρίς, εμείς θα συνεχίσουμε να μαχόμαστε. Είτε με 10% είτε με 50% είτε με 0%, η Χρυσή Αυγή θα συνεχίσει να υπάρχει και να μάχεται! Είτε είμαστε εκατομμύρια είτε μερικές δεκάδες, ο αγώνας δεν σταματάει ποτέ! Μέσα στην βουλή; Αγώνας. Εκτός βουλής; Και πάλι αγώνας! Με κάθε νόμιμο μέσον; Αγώνας! Εκτός νόμου;

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΑΓΩΝΑΣ,
ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΣΤΕ!

Είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες. Η πολιτική για εμάς είναι ένα εργαλείο, η εξουσία είναι απλώς και μόνο ένα εργαλείο, το κράτος το ίδιο είναι ένα εργαλείο, και αυτά τα εργαλεία σκοπεύουμε να τα αδράξουμε και να τα θέσουμε στην υπηρεσία των Ελλήνων. Σε αντίθεση με τους πολιτικάντηδες προδότες που τα εργαλεία αυτά τα έχουν αναγάγει σε αυτοσκοπό, για εμάς μοναδικός αυτοσκοπός είναι το Χώμα της Ελλάδος και το Αίμα των Ελλήνων. Τίποτα άλλο, και το εννοούμε— τίποτα άλλο δεν είναι για εμάς πάνω από την Φυλή και την Πατρίδα. Με τα χέρια μας καθαρά, και με το κεφάλι ψηλά, ακόμη και όταν είναι ματωμένο, ήρθαμε να ταράξουμε τα λιμνάζοντα νερά, να ξεσηκώσουμε τους Έλληνες και να αφυπνίσουμε την ληθαργική τους συνείδηση. Και δίχως τον παραμικρό δισταγμό, εξαπολύουμε ένα δριμύτατο κατηγορώ ενάντια σε σύσσωμο το μεταπολιτευτικό καθεστώς για όλα τα δεινά που μαστίζουν την Πατρίδα μας.

Είμαστε Εθνικιστές! Είτε με κρατικές επιχορηγήσεις είτε χωρίς, εμείς θα συνεχίσουμε να μαχόμαστε. **Είτε με 10% είτε με 50% είτε με 0%, η Χρυσή Αυγή θα συνεχίσει να υπάρχει και να μάχεται!**

Το κατηγορούμε για την σκόπιμη καταστροφή της γλώσσας μας, για την πλαστογράφηση της ιστορίας μας, για τον δημογραφικό αφανισμό μας, για τα ναρκωτικά που μαστίζουν την νεολαία μας, για τον εποικισμό της γης μας από ορδές τριτοκοσμικών, για την συρρίκνωση του Ελληνισμού, για το ξεπούλημα της Κύπρου, για την προδοσία των Ιμίων, για την Μακεδονία μας που την χαρίζουν στους Σκοπιανούς υπανθρώπους.

Τους κατηγορούμε φυσικά και για το σημερινό μας κατάντημα, την κυριολεκτική υποδούλωση των Ελλήνων στις επιταγές των παγκόσμιων τοκογλύφων, ένα κατάντημα που μόνο δύο λέξεις είναι αρκετές για να περιγράψουν: Εσχάτη προδοσία.

Τίποτα δεν τους αγγίζει όμως. Τίποτα εκτός από την σταθερή άνοδό μας που τους κάνει να ριγούν από τρόμο, και πολύ καλά κάνουν, γιατί εμάς ούτε να μας εξαγοράσουν μπορούν, ούτε και να μας κατηγορήσουν για το οτιδήποτε.

Έτσι, εφαρμόζουν την παλιά, γνωστή τακτική. Χέρι με χέρι, πολιτικάντηδες και δημοσιογραφίσκοι, όλοι τους υπάλληλοι της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, μας προσάπτουν την αγαπημένη τους κατηγορία: ότι είμαστε Φασίστες. Έχουμε ακούσει να το λένε ξανά και ξανά, ότι είμαστε «ρατσιστές, αντιδημοκράτες, αντιδραστικοί, ακραίοι, φασίστες, φασίστες, φασίστες» — τι εννοούνε πια με αυτή την λέξη; Μήπως εννοούν την ιδεολογία και το καθεστώς του Μουσολίνι; Όχι! Εννοούν ό,τι δεν τους αρέσει και ό,τι τους προκαλεί δυσφορία.

Εννοούν τον πατριωτισμό, την αγάπη για τον τόπο που μας γέννησε. Εννοούν την ανάγκη για την διαφύλαξη της Φυλής μας. Εννοούν την Παράδοση.

Εννοούν την επιθυμία για δικαιοσύνη. Εννοούν την απόρριψη της αδυναμίας και την εξύ-

ψωση της Δύναμης. Εννοούν την αντίθεση προς τον υλισμό. Την δυσφορία από την στασιμότητα και το πάθος για δυναμική δράση.
Τον σεβασμό για τον πολιτισμό και την αισθητική. Την φιλοσοφία, την λογική, την αλήθεια. Τον φυσικό Νόμο. Την αρρενωπότητα, την υγιή σεξουαλικότητα, την απελευθέρωση από την παρακμή και τον εκφυλισμό. Εννοούν ό,τι τους τρομάζει και ό,τι τους χαλάει τα σχέδια. Ναι, όλα τα παραπάνω τα πιστεύουμε και τα υπερασπίζουμε, και κάνουν πολύ καλά που τρομάζουν, γιατί τα δικά μας σχέδια είναι να χαλάσουμε τα δικά τους.
Λένε πως εμείς, οι «κακοί Φασίστες» οραματιζόμαστε να καταλύσουμε το πολίτευμα και να εγκαθιδρύσουμε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς, και φυσικά κάνουν λάθος. Εμείς οραματιζόμαστε την Πολιτεία των Ελλήνων. Αυτό όμως, ας είμαστε ρεαλιστές, είναι ένα μακρινό όνειρο. Ένα όνειρο που ίσως καταφέρουν να πραγματοποιήσουν τα παιδιά μας ή τα εγγόνια μας, ή ακόμη πιο μετά οι γενεές που θα ακολουθήσουν, αρκεί εμείς, εδώ και τώρα, να διασφαλίσουμε ένα μέλλον για αυτές τις γενεές.
Σήμερα, αυτός είναι ο ιερός σκοπός που οφείλουμε να πραγματοποιήσουμε: Οφείλουμε να διασφαλίσουμε την ύπαρξη της Φυλής μας κι ένα μέλλον για τους Έλληνες.
Δεν ψευδόμαστε. Εμείς δεν θα προλάβουμε να δούμε το απώτατο όνειρο να γίνεται πραγματικότητα.
Σε εμάς όμως έλαχε να ζήσουμε την ομορφιά του αγώνα, την συγκίνηση της μάχης, την αίγλη των ταραγμένων εποχών που ζούμε και όσων ακόμη έρχονται — χαρείτε το! Χαρείτε το και νιώστε ευτυχείς, γιατί η φωτιά και το ατσάλι μας κάνει καλύτερους από ότι ο καναπές και η τηλεόραση, γιατί η οργή και η δράση μνημονεύονται περισσότερο από την ανία και την αταραξία, γιατί η εξαγνιστική σύγκρουση φέρνει τον εσωτερικό καθαρμό που κάνει τον άνθρωπο ανώτερο από την μάζα.
Νιώστε ευτυχείς, γιατί στην Ιλιάδα, το ιερότερο βιβλίο των Ελλήνων, γίνεται μνεία για την ανδρεία και τον πόλεμο, και όχι για τις διασκεδάσεις και τα γλέντια.
Εμείς θα πολεμήσουμε για την Νίκη. Δεν έχουμε άλλη επιλογή, γιατί εμείς είμαστε η τελευταία ελπίδα της Ελλάδος. Είμαστε υποχρεωμένοι να νικήσουμε γιατί διεξάγεται εναντίον μας ολοκληρωτικός πόλεμος, και η έκβασή του μπορεί να είναι μόνον η Νίκη ή ο όλεθρος.
Κάποιοι το βρίσκουν αυτό υπερβολικό. Άλλοι δεν έχουν ξυπνήσει ακόμα.
Δεν έχουν συνειδητοποιήσει πως είμαστε υπό πολιορκία και ό,τι κάνουν το κάνουν μηχανικά, σαν υπνωτισμένοι. Ξυπνούν το πρωί, στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο, πάνε στις δουλειές τους, επιστρέφουν στο σπίτι, και παρά τα όσα δεινά υποφέρουν στις ημέρες μας δεν μπορούν να δουν πως η καθημερινότητά τους εκτυλίσσεται μπροστά από ένα φόντο απειλητικό και δυσοίωνο. Δεν μπορούν να δουν τον εχθρό που πολεμούμε, κι ας είναι μπροστά στα μάτια τους.

**Είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες
με τις μαύρες μπλούζες.**

Δεν αγωνιζόμαστε για μία θέση στο κοινοβούλιο, δεν αγωνιζόμαστε για να διαιωνίσουμε τον σάπιο τρόπο ζωής που θέλει τον Έλληνα έναν μαζοποιημένο, γηπεδοποιημένο μικροαστό, αγωνιζόμαστε για να τον αλλάξουμε. Αγωνιζόμαστε για έναν νέο άνθρωπο, έναν άνθρωπο που θα είναι καλύτερος από τον τωρινό, σε μία νέα εποχή που δεν θα είναι βυθισμένη στα σκοτάδια των ημερών μας. Τραβάμε τον δρόμο μας μόνοι, ως κάτι νέο και ξεχωριστό.
Ούτε αριστερά, ούτε δεξιά, ούτε κέντρο. Ούτε συντηρητικοί, ούτε «προοδευτικοί». Ούτε φιλελευθερισμός, ούτε Μαρξισμός. Ούτε ραγιαδισμός, ούτε ξενομανία. Με σύμβολο τον Μαίανδρο και επιλέγοντας να ζήσουμε με ταχύτητα και δύναμη, χαράζουμε έναν νέο δρόμο ενάντια στις επιταγές των σύγχρονων εξουσιαστών.

Αγωνιζόμαστε για
έναν νέο άνθρωπο,
έναν άνθρωπο που
θα είναι καλύτερος
από τον τωρινό,
σε μία νέα εποχή
που δεν θα είναι
βυθισμένη στα
σκοτάδια των
ημερών μας.
Τραβάμε τον δρόμο
μας μόνοι, ως κάτι
νέο και ξεχωριστό.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες. Ακόμη και όσοι συμφωνούν με εμάς, δεν θα βρεθούν όλοι στο πλευρό μας, γιατί ο δρόμος μας είναι γοητευτικός μα κι επικίνδυνος. Ήταν χαρακτηριστικό για εμένα ένα περιστατικό όπου κάποιο πολύ αγαπητό πρόσωπο μου απευθύνθηκε, χωρίς λόγο και αφορμή, χωρίς δηλαδή να γίνεται κάποια σχετική συζήτηση, λέγοντάς μου λίγο-πολύ πως, καλά είναι όσα πιστεύω και όσα λέω, όμως καλύτερα θα είναι να είμαι λίγο πιο μαζεμένος, και είτε δω, είτε ακούσω κάτι, ή ακόμα κι αν μου πουν κάτι κι αν με προκαλέσουν, ας μην μιλήσω, ας μην ασχοληθώ, ας κοιτάξω την δουλειά μου, ας μην κάνω τον «παλληκαρά» όπως είπε χαρακτηριστικά.

Ήταν για εμένα μία συγκλονιστική στιγμή. Βίωσα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα την απόλυτα ευθυνόφοβη, συμβιβασμένη, ενδοτική και ατομοκεντρική νοοτροπία των παλαιοτέρων γενεών, τόσο βαθιά ριζωμένη μέσα στην σκέψη και τα συναισθήματα τους, που λες και πλέον κληρονομείται εξ' αίματος. Ήταν για εμένα μία αποκαλυπτική εμπειρία, όχι γιατί ήταν κάτι που δεν γνώριζα ότι υφίσταται, αλλά γιατί συνειδητοποίησα πόσο μόνοι πραγματικά είμαστε εμείς οι Εθνικιστές.

Πόσοι και πόσοι, αλήθεια, έχουν βρεθεί στον δρόμο όλων μας κατά καιρούς, να μας πουν πως και αυτοί συμφωνούν μαζί μας, αν όχι σε όλα, τουλάχιστον σε πολλά, αλλά δεν γίνεται εκ των πραγμάτων να ενταχθούν μαζί μας στον αγώνα γιατί βλέπετε, δεν το επιτρέπει η δουλειά τους, η θέση τους, η γυναίκα τους, το αφεντικό τους, η γειτονιά, το περιβάλλον, η οικογένεια… Ξεχνούν βεβαίως ότι κι εμείς όλοι εργαζόμαστε, κι εμείς έχουμε συζύγους και παιδιά, και εμείς προερχόμαστε από κάποια οικογένεια - προφανώς και δεν φυτρώσαμε στο χώμα… Επιπλέον, οι πιο «ξύπνιοι» μας συμβουλεύουν: «Μα καλά, εσύ θα βγάλεις το φίδι από την τρύπα;».

Με την νοοτροπία αυτή λοιπόν, που ίσως επιβλήθηκε από ψηλά, δυστυχώς όμως καλλιεργήθηκε ανάμεσά στον λαό από τον ίδιο τον λαό, πέρασαν πολλοί καιροί. Και όλους αυτούς τους καιρούς, το φίδι, καλά κρυμμένο μέσα στο σκοτάδι της «τρύπας» του, καλοταϊσμένο από τον φόβο και την ατολμία των πολλών, έχει πια θεριέψει και είναι έτοιμο να βγει από την τρύπα μόνο του και να μας φάει όλους. Τότε, οι ίδιοι που μας συμβούλεψαν να κάτσουμε στην ησυχία μας και να μην κάνουμε τίποτα, θα είναι οι πρώτοι που θα φωνάζουν και θα ωρύονται και θα απαιτούν, «μα καλά, ας κάνει κάποιος κάτι!», κι εγώ ρωτάω, «ΠΟΙΟΣ»; ΠΟΙΟΣ ΑΝ ΟΧΙ ΕΓΩ, αν όχι ΕΣΕΙΣ, αν όχι ΕΜΕΙΣ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ; Ναι, εμείς, με τις μαύρες μπλούζες θα βγάλουμε το φίδι από την τρύπα του και θα του πάρουμε το κεφάλι, όπως χιλιάδες χρόνια πριν, ο Δρακοκτόνος Απόλλωνας φόνευσε τον τρομερό Πύθωνα.

«Πάψτε να φωνάζετε παλιόγριες» έγραψε προφητικά ο Περικλής Γιαννόπουλος, κι όμως ακόμη δεν έχουν πάψει να φωνάζουν, να κλαψουρίζουν, και να παρακαλούν να κάνει κάποιος άλλος όσα όφειλαν οι ίδιοι να κάνουν για τον εαυτό τους, τις οικογένειές τους, την Πατρίδα τους την ίδια. Κι εμείς με την σειρά μας, πιστοί στα διδάγματα της ιστορίας, λέμε ξεκάθαρα σε όσους βλέπουν στο κίνημά μας έναν προσωρινό προστάτη για τον μέχρι πρότινος τρόπο ζωής τους, ότι είναι γελασμένοι: Ήρθαμε για να μείνουμε!

Ήρθαμε για να γκρεμίσουμε ό,τι είναι σάπιο και να χτίσουμε εκ νέου κάτι υγειές! Δεν ήρθαμε από το παρελθόν ή το παρόν, αλλά από το μέλλον, για να ανοίξουμε τον δρόμο για τον Νέο Άνθρωπο, τον Άνθρωπο που στα χέρια του κρατάει το Πεπρωμένο της Φυλής μας!

Φέρουμε φωτιά και ατσάλι! Φέρουμε Νιότη! Φέρουμε το Φως της Πίστης που φωτίζει το σκοτάδι της άρνησης!

Φορώντας τις μαύρες μπλούζες, φυσικά δεν θα είμαστε αγαπητοί και δημοφιλείς στους πάντες. Αντιθέτως, τραβάμε οι ίδιοι την κόκκινη γραμμή και διαλέγουμε να είμαστε μόνοι, εναντίον όλων:

Στεκόμαστε απέναντι στην ανθελληνική αριστερά, τους πολιτικούς απογόνους και συνεχιστές των προδοτών και των σφαγέων που ξεπούλησαν και αιματοκύλησαν την Πατρίδα μας.

Στεκόμαστε όμως απέναντι και στην αστική δεξιά που νομιμοποίησε τους προδότες και δίωξε τους εθνικιστές, απέναντι στους δειλούς και τους άτολμους που, όπως πολύ εύστοχα είχε πει ο Φιλίππο Μαρινέττι «έχουν για σύμβολο την θερμοφόρα και τις παντόφλες». Στεκόμαστε απέναντι και στους δύο αυτούς πόλους, γιατί αυτοί είναι τα πραγματικά άκρα, και στεκόμαστε απέναντι και σε όλους εκείνους που κινούνται με περίσσια άνεση από το ένα άκρο στο άλλο, υπηρετώντας και αυτοί το φαύλο κατεστημένο εις βάρος της Ελλάδος.

Στεκόμαστε επίσης απέναντι σε κάθε θεσμό, όταν αυτός ο θεσμός σταματάει να υπηρετεί την Φυλή και την Πατρίδα, κι εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα, κάνουμε όμως ταυτόχρονα μία ύστατη έκκληση σε όλους τους απροσκύνητους Έλληνες που κατέχουν την όποια θέση σε όποιον θεσμό, να μας ακολουθήσουν στους αγώνες μας για την σωτηρία της Πατρίδος.

Είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες.

Δεν υποσχόμαστε υπέρογκους μισθούς, βόλεμα, ρουσφέτια και εξυπηρετήσεις, ούτε σας λέμε ψέμματα πως θα επιστρέψουμε την Ελλάδα στην εποχή της επίπλαστης ευημερίας και ασφάλειας που ξεπληρώθηκαν με γη και ύδωρ. Το μόνο που μπορούμε να σας υποσχεθούμε είναι κι άλλοι αγώνες, κι άλλες μάχες, κι άλλες νίκες, μέχρι να φτάσουμε στην τελική Νίκη. Γιατί δεν είμαστε ούτε αριστεροί, ούτε δεξιοί. Δεν είμαστε ούτε φιλήσυχοι, ούτε ψευτοεπαναστάτες.

Δεν είμαστε ούτε ψηφοφόροι, ούτε θολοκουλτουριάρηδες διανοούμενοι. Δεν είμαστε ούτε πολιτικάντηδες, αλλά ούτε και αμέτοχοι. Είμαστε κάτι που η σκοτεινή εποχή μας, αντιμετωπίζει εχθρικά γιατί δεν το αναγνωρίζει, και πράγματι! Δεν είμαστε παράγωγα της εποχής μας. Είμαστε εχθροί της εποχής αυτής, εχθροί του καθεστώτος, εχθροί της νεωτερικότητας και του σύγχρονου κόσμου, γιατί στον κόσμο αυτό δεν υπάρχει χώρος για το μεγαλείο του Ελληνισμού και για τα ιδεώδη της ένδοξης Φυλής μας.

Μάταια προσπαθούν να μας αναλύσουν και να μας ερμηνεύσουν, γιατί οι έκπτωτοι άνθρωποι του σήμερα έχουν απολέσει την ικανότητα του να νιώθουν, είναι πλέον ανίκανοι να αισθάνονται όσα εμείς, εμείς που μας έχει απομείνει ψυχή, μπορούμε να νιώσουμε. Μάταια προσπαθούν με τις μηχανιστικές αντιλήψεις τους να εξηγήσουν και να προσδιορίσουν ιστορικά το φαινόμενο που είμαστε εμείς, οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες.

Μόνον ο στίχος του Κωστή Παλαμά μπορεί να εξηγήσει γιατί είμαστε αυτοί που είμαστε:

«Η αρχαία Ψυχή ζει μέσα μας,
αθέλητα κρυμμένη».

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΡΑΓΩΓΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ! Μας φοβούνται, γιατί είμαστε το τέλος των άραχλων αυτών καιρών! Είμαστε ο σπόρος της αθάνατης Φυλής. Είμαστε η ζώσα Φυλή που δεν περιορίζεται από τον χρόνο. Κουβαλάμε μέσα μας την πανάρχαια ψυχή των Προπατόρων μας. Το ανυπόταχτο και ανήσυχο Πνεύμα τους! Κουβαλάμε μέσα μας την Ιλιάδα και την Οδύσσεια, τις Θερμοπύλες, τις Πλαταιές, τον Μαραθώνα, τον Μέγα Αλέξανδρο, τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο, τον Βασίλειο Βουλγαροκτόνο, τον Θεόδωρο Κωλοκοτρώνη, τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, τον Γεώργιο Καραϊσκάκη, τον Νικηταρά τον Τουρκοφάγο, τον Παύλο Μελά, τον Τέλλο Άγρα, τον Γρίβα Διγενή, τον Γρηγόρη Αυξεντίου, τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη, τον Τάσο Ισαάκ, τον Σολωμό Σολωμού, κουβαλάμε μέσα μας τις ατελείωτες στρατιές των Ελλήνων Ηρώων!

Βαδίζουμε με φάρο αθάνατη Ελληνική ψυχή που θα μας οδηγήσει στο μέλλον, στην Νίκη που δεν είναι άλλη από την κατάκτηση του Πεπρωμένου μας, στην Νίκη που δεν είναι άλλη από την έλευση ενός Νέου Ανθρώπου, του Ηρωικού Ανθρώπου! Ήρθαμε να ενώσουμε παρελθόν, παρόν και μέλλον και μαζί με τα Εθνικά μας σύμβολα φέραμε και τα λάβαρα με τα χρώματα της Λαϊκής Εθνικιστικής Επανάστασης! Ήρθαμε και θα πολεμήσουμε μέχρις εσχάτων, γιατί είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες, είμαστε τα πουλιά της θύελλας και της αντάρας, και βαδίζουμε μαχητικοί και αποφασισμένοι στο μοναχικό μονοπάτι μας, επαληθεύοντας την προφητεία που διαβάσαμε στους στίχους του Έζρα Πάουντ:

Εκεί που ψάλλει το κρανίο
Θα επιστρέψουν οι στρατιώτες
Θα επιστρέψουν οι σημαίες.

Σωτήρης Σχοινάς

Η προαιώνια κραυγή των Προγόνων μας:

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις
ὅτι τῇδε κείμεθα,
τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

Οφείλω να ομολογήσω ευθύς εξαρχής ότι είναι εξόχως δύσκολο να πραγματοποιήσει κανείς μία ιστορική προσέγγιση, στερούμενη των αναπόφευκτων και κατά τη γνώμη μου θεμιτών μεταφυσικών συνειρμών που επάγονται από την Μάχη των Θερμοπυλών.

Είναι εξαιρετικά δύσκολο να πραγματοποιηθεί τοιαύτη η προσπάθεια, διότι πολύ απλά μία τέτοια προσπάθεια θα εδραζόταν σε ψευδεπίγραφα θεμέλια και ως εκ τούτου θα ήταν εκ προοιμίου λειψή, αφού είναι αδύνατη η ερμηνεία πράξεων που ξεπέρασαν την ανθρώπινη φύση, με ανθρώπινα κριτήρια. Όπως αναλόγως στρεβλή είναι θεώρηση ή η προσπάθεια θεώρησης άλλων ιστορικών γεγονότων εθνοφυλετικής υφής με βάση μεταγενέστερες θεωρίες οικονομικού – υλιστικού περιεχομένου. Φυσικά, το παρόν δεν αποτελεί πρόλογο μίας μεταφυσικής προσεγγίσεως, αλλά αντιθέτως μία απόπειρα συγκερασμού του μύθου και των ιστορικών γεγονότων, αφού στην Ελληνική Σκέψη, όπως αυτή επάγεται από τους προσωκρατικούς φιλοσόφους και καταλήγει στους σύγχρονους Τιτάνες της Σκέψεως, όπως ο Παλαμάς, ο Σικελιανός, ο Καζαντζάκης, ο Νίτσε, αλλά και την Θεία Λαϊκή Παράδοση, η οποία μεταλαμπαδεύει την αλήθεια του Γένους μας από τις παλαιότερες γενιές στις νεότερες, αυτά είναι αλληλένδετα. Σε μία Λαϊκή Παράδοση, σημειωτέον, που προκαλεί αλλεργία στο σύνολο του μεταπολιτευτικού κατεστημένου, είτε μιλάμε για την εθνοαποδομητική αριστερά, είτε για την εξίσου εθνοαποδομητική δεξιά.

Εξετάζοντας τα γεγονότα πέριξ της Μάχης των Θερμοπυλών, οφείλουμε να άρξουμε την σκέψη μας από την πρώτη περσική εισβολή στην Ελλάδα και να καταλήξουμε στον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Μόνο έτσι μπορεί ιστορικά να αντιμετωπιστεί το ζήτημα, αφού σε κάθε ιστορικό γεγονός είναι εξίσου σημαντική η εξέταση του ιστορικού υποβάθρου, αλλά και των αποτελεσμάτων που αυτό έφερε. Αντιθέτως κοιτώντας το ζήτημα από την μεταφυσική σκοπιά, αρκεί να εστιάσουμε στην στιγμή του θανάτου του Βασιλέα Λεωνίδα, ώστε να πλησιάσουμε όσον το δυνατόν εγγύτερα στην πνευματική αποθέωση του Λεωνίδα, την στιγμή που ο Βασιλέας των Λακεδαιμονίων ποίησε εαυτόν ισόθεο, γενόμενος η ζωντανή και πιο ισχυρή κατάφαση της Αρχαίας Ελληνικής Σκέψεως, αλλά και των πόθων ολόκληρου του Γένους μέχρι σήμερα, γεγονός αναμενόμενο που οφείλεται, στην αδιάσπαστη φυλετική συνέχεια των Ελλήνων, αλλά και την επιβεβαιώνει με άλλον έναν τρόπο.

Ξεκινώντας από την πρώτη εισβολή των Περσών και το «μέμνησο των Αθηναίων» που είχε διατάξει ο Δαρείος να του λένε οι υπηρέτες του για να μην ξεχνάει την Ιωνική Επανάσταση, φτάνουμε στη Μάχη του Μαραθώνα και την αποφασιστική νίκη, όπου «Ελλήνων προμαχούντες Αθηναίοι Μαραθώνι, χρυσοφόρων Μήδων εστόρεσαν δύναμιν» και οδήγησε στην αποχώρηση των Περσικών δυνάμεων από τον ελλαδικό χώρο, πλην των Κυκλάδων, της Θράκης και της Μακεδονίας. Ήταν η πρώτη φορά που η ασιατική πλημμυρίδα, αρχόμενη από τους Πέρσες, σταματούσε πριν κατακλύσει ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο. Λίγα χρόνια αργότερα θα ερχόταν η δεύτερη, όμως κανείς δεν μπορεί να περάσει έστω και κοντά από τον Τύμβο των Μαραθωνομάχων, χωρίς να μνημονεύσει τον Κυναίγειρο, τον αδερφό του Αισχύλου, ο οποίος προσπάθησε να σταματήσει μόνος του, με τα χέρια του, μία περσική τριήρη, και βρήκε τραγικό θάνατο και περνώντας στο πάνθεον των Ηρώων του Γένους μας.

Σε πείσμα των ατομιστών και των υλιστών, είτε αυτοί ονομάζονται μαρξιστές, είτε φιλελεύθεροι, **ο Βασιλέας Λεωνίδας** δια του χρησμού που έλαβε από το Μαντείο των Δελφών, **θέτει την ζωή του στην υπηρεσία του Έθνους**, φτύνοντας κατάμουτρα, όπως θα δούμε και στην συνέχεια, την ταξική πάλη που ευαγγελίζεται ο κομμουνισμός και την ευημερία του χρήματος που υπόσχεται δόλια ο φιλελευθερισμός

Ο Λεωνίδας

Πριν προχωρήσουμε στο πεδίο της Μάχης, αξίζει να δούμε κάποιες λεπτομέρειες σχετικώς με το πρόσωπο του Βασιλέα Λεωνίδα, του αδιαμφισβήτητου πρωταγωνιστή, τόσο της Μάχης, όσο και του μύθου που έχει δημιουργεί γύρω από αυτήν. Ο Λεωνίδας ήταν ένας από τους τέσσερις γιούς του Αναξανδρίδα και συγκεκριμένα ο τρίτος στην σειρά. Καταγόταν από την Δυναστεία των Αγιαδών, η οποία

έπαιρνε το όνομα της από τον Άγι, εγγονό του Αριστόδημου του Ηρακλείδη που πιστευόταν ότι ήταν απόγονος του Ηρακλή. Ανέβηκε στο ένα σκέλος του διπλού σπαρτιατικού θρόνου το 488 π.Χ., 8 χρόνια πριν από την Μάχη των Θερμοπυλών και μόλις δύο χρόνια μετά από την Μάχη του Μαραθώνα.

Παντρεύτηκε την κόρη του Κλεομένη, Γοργώ, και απέκτησε έναν υιό τον Πλείσταρχο. Κάποια σημεία που αξίζει να τονισθούν σχετικώς με τον Βασιλέα Λεωνίδα είναι πρώτον ότι γνώριζε εκ του χρησμού της Πυθίας την κατάληξη της Μάχης των Θερμοπυλών και δεύτερον ότι συμμετείχε σε αυτή την μάχη, όντας υπερήλικας για την εποχή του, ήτοι εξήντα χρονών.

Τα παραπάνω δύο γεγονότα φανερώνουν την ερασιθάνατη φύση και σκέψη, τόσο του Βασιλέα των Βασιλέων, Λεωνίδα, αλλά και γενικότερα της ελληνικής φυλετικής προδιάθεσης , όπως αυτή έχει εκφραστεί από την Αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας, με Ήρωες όπως ο Λεωνίδας, ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο Κολοκοτρώνης, οι μαχητές του Αλβανικού έπους, οι νικητές του Συμμοριτοπολέμου και φυσικά τα παλικάρια της ΕΟΚΑ, που κρεμούσαν οι αγγλοσάξωνες «σύμμαχοι» μας. Δείχνουν τον απαράμιλλο ηρωισμό και την διάθεση για αυτοθυσία που διακατέχει τους Έλληνες, όταν το διακύβευμα είναι η Πατρίδα, η Φυλή και η Ελευθερία. Αυτό, σε πείσμα των θιασωτών του ιστορικού και διαλεκτικού υλισμού, ουδέποτε μετρήθηκε με βάση το χρήμα, ούτε μπόρεσε ποτέ να «ιδιωτικοποιηθεί», όντας ένα ψυχικό – φυλετικό χάρισμα, βαθύτατα κρυμμένο μέσα στο Αίμα των Λευκών Λαών. Ένα ψυχικό χάρισμα υπεράνθρωπο, τροχιοδεικτικό της ειμαρμένης ολοκλήρου της Φυλής.

Πριν από την Μάχη

Πλέον στον θρόνο της Περσίας βρισκόταν ο γιος του Δαρείου, ο Ξέρξης, ο οποίος ξεκινά άμεσα τις προετοιμασίες για να κάνει το όνειρο του πατέρα του πραγματικότητα. Ανακαταλαμβάνει την Αίγυπτο και περνά τον υπέρογκο στρατό του από τον Ελλήσποντο, όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος στον 35ο στίχο της Πολύμνιας. Από τους Έλληνες λαμβάνεται η απόφαση να κρατηθεί το στενό των Θερμοπυλών, που ήταν απαραίτητο για την διέλευση του περσικού στρατού, στην Νότια Ελλάδα, ενώ παράλληλα οι Αθηναίοι θα αντιμετώπιζαν τον περσικό στόλο στα στενά του Αρτεμισίου. Όσον αφορά την ναυτική δύναμη των δύο στρατευμάτων ο Ηρόδοτος κάνει λόγο για 271 Ελληνικά πλοία που αντιμετώπισαν 800 περσικά.

Την περίοδο που επρόκειτο να γίνει η Μάχη, οι Σπαρτιάτες γιόρταζαν τα Κάρνεια και μια σύγκρουση σε εκείνη την δεδομένη στιγμή θα ήτο ιεροσυλία. Ο Χρησμός της Πυθίας, όμως, ήταν κατηγορηματικός: «ὑμῖν δ᾽, ὦ Σπάρτης οἰκήτορες εὐρυχόροιο, ἢ μέγα ἄστυ ἐρικυδὲς ὑπ᾽ ἀνδράσι Περσεΐδῃσι πέρθεται, ἢ τὸ μὲν οὐχί, ἀφ᾽ Ἡρακλέους δὲ γενέθλης πενθήσει βασιλῆ φθίμενον Λακεδαίμονος οὖρος. οὐ γὰρ τὸν ταύρων σχήσει μένος οὐδὲ λεόντων ἀντιβίην· Ζηνὸς γὰρ ἔχει μένος· οὐδέ ἑ φημί σχήσεσθαι, πρὶν τῶνδ᾽ ἕτερον διὰ πάντα δάσηται.». Η Σπάρτη θα χαθεί εκτός αν θρηνήσει έναν Βασιλέα. Αυτό στο μυαλό του Λεωνίδα, αλλά και των εφόρων κάνει την ανάγκη να σταλεί δύναμη στις Θερμοπύλες, υπό τον Λεωνίδα, επιτακτική.

Σε πείσμα των ατομιστών και των υλιστών, είτε αυτοί ονομάζονται μαρξιστές, είτε φιλελεύθεροι, ο Βασιλέας Λεωνίδας δια του χρησμού που έλαβε από το Μαντείο των Δελφών, θέτει την ζωή του στην υπηρεσία του Έθνους, φτύνοντας κατάμουτρα, όπως θα δούμε και στην συνέχεια, την ταξική πάλη που ευαγγελίζεται ο κομμουνισμός και την ευημερία του χρήματος που υπόσχεται δόλια ο φιλελευθερισμός.

Έτσι αποφασίζεται μία δύναμη σπαρτιατική με επικεφαλής τον Βασιλέα Λεωνίδα να κινήσει άμεσα για τις Θερμοπύλες.

“Αν γνώριζες τα καλά της ζωής, θα απέφευγες να επιβουλεύεσαι τα αγαθά των άλλων **για μένα είναι πολύ ανώτερος ο θάνατος για την υπεράσπιση της Ελλάδας από το να γίνω μονάρχης στους ομόφυλούς μου**”.
Κι όταν ο Ξέρξης του ξανάγραψε “στείλε τα όπλα”, του ανταπάντησε πάλι: “**ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ**”»!

Αυτή η δύναμη αποτελείται από τριακοσίους Ομοίους, οι οποίοι άφηναν γόνους, ώστε να συνεχιστεί η γενιά τους, συν φυσικά τους είλωτες και τους περίοικους που πάντα συνόδευαν τις σπαρτιατικές αποστολές. Στην πορεία ενώνονται με άλλους 2800 Πελοποννησίους, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, ή 3000 σύμφωνα με τον Διόδωρο Σικελιώτη.
Στην πορεία ενώθηκαν με τους 700 Θεσπιείς που έμελε να δεθούν μοιραία μαζί, αλλά και με πολεμιστές από την Θήβα, την Φωκίδα, αλλά Οπούντιους Λόκρους. Συνολικά σύμφωνα με τον Ηρόδοτο ένα στράτευμα 5 ή 6 χιλιάδων ανδρών κίνησε προς τις Θερμοπύλες, ενώ ο Διόδωρος ο Σικελιώτης κάνει λόγο για 7 με 7,5 χιλιάδες. Ο Παυσανίας, διαφωνώντας για τον αριθμό των Λόκρων με τους προηγούμενους δύο κάνει εν τέλει λόγο για 11 χιλιάδες άνδρες που έφτασαν στις Θερμοπύλες για να αντιμετωπίσουν τα στίφη των βαρβάρων, τον πολυφυλετικό και πολυεθνικό στρατό των Περσών, για τον οποίο ο Ηρόδοτος λέει ότι αποτελούταν από δυόμιση εκατομμύρια άνδρες.
Φτάνοντας στην περιοχή οι Φωκείς αναλαμβάνουν το χτίσιμο του προστατευτικού τείχους, το οποίο θα διασφάλιζε την μετέπειτα στρατηγική των Ελληνικών Δυνάμεων, ενάντια στα εκατομμύρια των βαρβάρων. Η στρατηγική σκέψη ήτο απλή μα ιδιοφυής, εντασσόμενη στα πλαίσια της κατά Clausewitz, όπου «κάθε ιδιαίτερη δραστηριότητα, για να διεξαχθεί με ορισμένη δεξιοτεχνία, απαιτεί και ιδιαίτερες διανοητικές και συναισθηματικές διαθέσεις. Εκεί όπου αυτές είναι εξαιρετικές σε υψηλό βαθμό και εκδηλώνονται με εξαιρετικά επιτεύγματα, το πνεύμα στο οποίον ανήκουν, θα περιγράφεται με το όνομα

ιδιοφυία». Στα στενά των Θερμοπυλών η καταφανής αριθμητική υπεροχή των Περσών θα ήτο ήσσονος σημασίας εμπρός στην ποιοτική ανωτερότητα του Ελληνικού Στρατού και της Φάλαγγας των Λακεδαιμονίων που θα καταλάμβανε το κέντρο της παράταξης.

Ο Ξέρξης απέστειλε κατασκόπους για να εποπτεύσει την Ελληνική δύναμη, οι οποίοι επιστρέφοντας ανέφεραν στον βασιλιά τους ότι οι Σπαρτιάτες γυμνάζονταν και χτενίζονταν, γεγονός που ο εξόριστος Δημάρατος ερμήνευσε στον πέρση βασιλιά ως πρόθεση να υπερασπιστούν τα στενά μέχρι θανάτου. Γράφει σχετικά ο Ηρόδοτος στον στίχο 209 της Πολύμνιας, παραθέτοντας τα λόγια του Δημάρατου προς τον Ξέρξη: «Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἤρθανε νὰ μᾶς φιλονικήσουνε τὸ πέρασμα τοῦ στενοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἑτοιμάζονται· γιατὶ αὐτὴ ἡ συνήθειαὑπάρχει σ' αὐτούς· ἅμα εἶναι ἡ ὥρα νὰ κινδυνέψουνε τὴ ζωή τους, τότε στολίζουνε τὰ κεφάλια τους. Μάθε ὅμως πὼς ἂν ὑποτάξης αὐτοὺς καὶτοὺς ἄλλους ποὺ μείνανε στὴ Σπάρτη δὲν ὑπάρχει ἄλλος λαὸς ποὺ νὰ τολμήση νὰ σηκώση χέρι ἀπάνω σου. Τώρα λοιπὸν ἔχεις νὰ χτυπηθῇςμὲ τὴν πιὸ δοξασμένη ῾Ελληνικὴ πολιτεία καὶ μὲ τοὺς πιὸ γενναίουςτῶν ῾Ελλήνων».

Αμέσως μετά έστειλε αντιπροσωπεία να συναντήσει τους Σπαρτιάτες και να ζητήσει την υποταγή των Ελλήνων. Αντιγράφουμε από τα «Λακωνικά Αποφθέγματα» του Πλουτάρχου: «Κι όταν ο Ξέρξης του έστειλε επιστολή που έγραφε ότι "σου είναι δυνατόν να μη ματαιοπονείς· αλλά να γίνεις μονάρχης σ' όλη την Ελλάδα, αν συνταχθείς μαζί μου", του ανταπάντησε: "Αν γνώριζες τα καλά της ζωής, θα απέφευγες να επιβουλεύεσαι τα αγαθά των άλλων· για μένα είναι πολύ ανώτερος ο θάνατος για την υπεράσπιση της Ελλάδας από το να γίνω μονάρχης στους ομόφυλούς μου". Κι όταν ο Ξέρξης του ξανάγραψε "στείλε τα όπλα", του ανταπάντησε πάλι: "ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ"»! Το μεγαλείο, όμως, της Σπαρτιατικής Φάλαγγας που πολέμησε στις Θερμοπύλες, γνωρίζοντας τον επικείμενο θάνατο τους, δεν περικλείεται μοναχά στην φράση «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» του Βασιλέα, αλλά και στην φράση του Διηνεκή, ο οποίος είπε, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο (Πολύμνια, 226): «Ὁ Τραχίνιος φίλος μας ὅλο καλὲς εἰδήσεις μᾶς φέρνει, ἀφοῦ οἱ Μῆδοι θὰ κρύβουνε τὸν ἥλιο καὶ ἡ μάχη θὰ γίνεται στὴ σκιά».

Τέτοια και ακόμη μεγαλύτερη ήτο η απαξία για την κοσμική ζωή και τις μικροαστικές ανησυχίες στην Αρχαία Ελληνική Σκέψη. Ακόμα και στην δημοκρατική Αθήνα που υποτίθεται αποτελεί το πρότυπο για την σύγχρονη μεταπολιτευτική δημοκρατία, το άτομο ερχόταν σε δεύτερη μοίρα εν συγκρίσει με ανώτερα ιδανικά όπως η Πατρίδα και το Έθνος. Αυτό είναι και μία βασική δομική διαφορά ανάμεσα στην Δημοκρατία των Αθηνών και την σύγχρονη «δημοκρατία» που βιώνουμε σήμερα, μία διαφορά που δείχνει την ασυμβατότητα τους και το ψευδές της δήθεν σύνδεσης μεταξύ της Δημοκρατίας του Περικλέους και του γεννήματος της Γαλλικής Επαναστάσεως που ονομάζεται κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Η Μάχη

Ο Ξέρξης δεν ήθελε να πιστέψει την πρόβλεψη του Δημάρατου ότι οι Έλληνες θα παραμείνουν στις θέσεις του και θα αντιμετωπίσουν στα ίσια τον θάνατο. Μετά από τέσσερις ημέρες αναμονής, ο Ξέρξης δίνει το σήμα της επιθέσεως, απελπισμένος από την αναμονή. Πρώτα έστειλε τους Μήδους και τους Κισσίους με την εντολή να συλλάβουν ζωντανούς της Έλληνες υπερασπιστές της θέσεως.

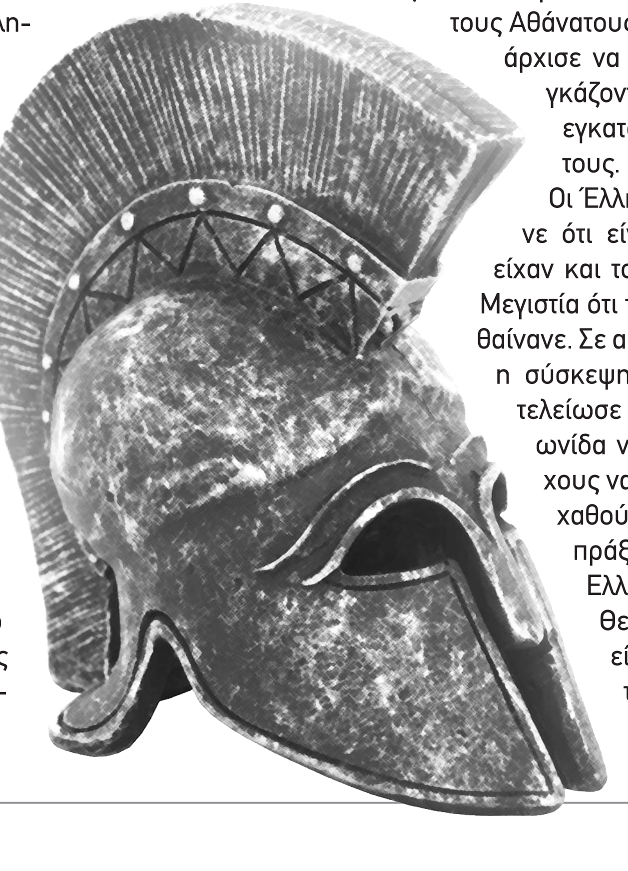
Οι Μήδοι και οι Κίσσιοι άρχισαν λοιπόν να πέφτουν κατά κύματα πάνω στο τείχος των αμυνομένων και να πεθαίνουν, αφού όπως αναφέρει ο Διόδωρος ο Σικελιώτης οι Έλληνες υπερείχαν «ταῖς ἀρεταῖς καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἀσπίδων».

Αφότου είδαν ότι δεν μπορούσαν να διαπεράσουν τις πυκνές γραμμές των Ελλήνων και είχαν πολλές απώλειες, αποσύρθηκαν για να εμφανιστούν στο πεδίο της μάχης για πρώτη φορά οι Αθάνατοι, το επίλεκτο σώμα 10.000 ανδρών, οι οποίοι δεν κατάφεραν τίποτε περισσότερο από το να πεθάνουν, αφού «τα δόρατα τους ήτανε κοντύτερα από τα ελληνικά» και οι Λακεδαιμόνιοι «δείχνανε μὲ πολλοὺς τρόπους τί μποροῦνε νὰ κάμουνε ἄνθρωποι γυμνασμένοι στὰ πολεμικὰ πολεμώντας μ'ἀνθρώπους ἀγύμναστους», όπως αναφέρει σχετικά ο Ηρόδοτος.

Την δεύτερη ημέρα μάχης ο περσικός στρατός διατήρησε την ίδια τακτική, ελπίζοντας ότι οι λιγοστοί Έλληνες που φυλούσαν τα στενά δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουν να αντιστέκονται.

Οι Έλληνες, όμως, τους απέδειξαν ότι σφάλλανε γεμίζοντας τον τόπο, για άλλη μία ημέρα, με πτώματα, αναγκάζοντας τον Ξέρξη να αποσυρθεί αμήχανος στην σκηνή του, ώστε να σκεφτεί πως γίνεται να καμφθούν οι Έλληνες, ένα ερώτημα που έχει απασχολήσει πολλούς έκτοτε και ακόμα είναι αναπάντητο.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας ήρθε και παρουσιάστηκε στην σκηνή του Ξέρξη ο Εφιάλτης του Ευρυδήμου, ο άνθρωπος που έμελε να γίνει το πρότυπο για τους σύγχρονους πολιτικούς ταγούς της χώρας, ο οποίος έναντι αδρής αμοιβής πληροφόρησε τον Ξέρξη για το μονοπάτι που χρησιμοποίησε ο Υδάρνης και το σώμα των Αθανάτων, στο οποίο ήταν επικεφαλής, ώστε να περικυκλώσει τις Ελληνικές δυνάμεις.

Ύστερα από ολονύκτια πορεία οι Αθάνατοι, που ονομάζονταν έτσι γιατί μετά από κάθε μάχη έσπευδαν να αναπληρώνουν τις απώλειες τους, έφτασαν στην κορυφή του βουνού, εκεί που βρίσκονταν οι Φωκείς, όπως είχαν υποσχεθεί στον Βασιλέα Λεωνίδα. Οι δύο δυνάμεις μείναν αμφότερες έκπληκτες από την συνάντηση. Οι μεν Φωκείς αντιληφθήκαν πραγματικά τελευταία στιγμή τους προελαύνοντες μέσα από δάσος Αθανάτους, λόγω του ήχου που κάνανε τα πεσμένα φύλλα και οι δε Αθάνατοι δεν περίμεναν, το βρήκαν «αντίξοο», όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος, να βρουν στρατό σε αυτό το σημείο. Φοβούμενος ο Υδάρνης μην έχει να κάνει με Λακεδαιμόνιους ρώτησε τον Εφιάλτη από πού είναι αυτός ο στρατός και όταν έμαθε ότι είναι Φωκείς, έβαλε τους Αθάνατους σε θέσεις μάχης και άρχισε να «βρέχει» βέλη, αναγκάζοντας τους Φωκείς να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους.

Οι Έλληνες πλέον γνωρίζανε ότι είναι περικυκλωμένοι, είχαν και τον χρησμό του μάντη Μεγιστία ότι την άλλη μέρα θα πεθαίνανε. Σε αυτό το κλίμα ξεκίνησε η σύσκεψη των Ελλήνων, που τελείωσε με τον Βασιλέα Λεωνίδα να λέει στους συμμάχους να φύγουνε, για να μην χαθούν κι αυτοί. Έτσι και πράξανε οι υπόλοιποι των Ελλήνων, εκτός από τους Θεσπιείς που Στρατηγό είχαν τον Δημόφιλο του Διαδρόμου και

τους Θηβαίους, εκ των οποίων οι πρώτοι μείνανε οικειοθελώς και οι δεύτεροι επειδή ήταν όμηροι των Σπαρτιατών.
Γύρω στο μεσημέρι συναντήθηκαν οι δύο στρατιές. Από την μία μεριά ο ανθός του Ελληνισμού και από την άλλη τα στίφη των βαρβάρων που προχωρούσαν από τα μαστιγώματα των επικεφαλής των. Οι Έλληνες γνωρίζοντας ότι θα πεθάνουνε προχώρησαν στο ευρύτερο σημείο των στενών, όπου κυριολεκτικά κάνανε επίδειξη ανδρισμού και πολεμικής τέχνης. Όμως ο Βασιλέας έπεσε, ο Λεωνίδας πέρασε στο Πάνθεον των Ηρώων του Ελληνισμού και μάχη στήθηκε γύρω από το αγιασμένο σώμα του. Οι Έλληνες απέκρουσαν τέσσερις φορές τους βαρβάρους, ώσπου τελικώς οπισθοχώρησαν πίσω από το τείχος και πέρασαν στα Ηλύσια Πεδία πολεμώντας μέχρι το τέλος. Εξαίρεση αποτέλεσαν οι Θηβαίοι, οι οποίοι σε εκείνο το σημείο παραδόθηκαν, έδωσαν γη και ύδωρ στον Ξέρξη και οι Πέρσες τους στιγμάτισαν με βασιλικά σημάδια, αρχίζοντας από τον αρχηγό τους τον Λεοντιάδη.
Έτσι οι Λακεδαιμόνιοι και οι Θεσπιείς έμειναν στην Ιστορία ως το φωτοβόλο μεταφυσικό παράδειγμα, που φωτίζει τις ζωές και την μοίρα των Ελλήνων ανά τους Αιώνες. Έτσι απεδείχθη έτι μία ακόμη φορά, αυτό που οι Έλληνες έχουν αποδείξει μυριάδες φορές στην Ιστορία τους, ότι δεν κυλά στο Αίμα μας η νοοτροπία της υποταγής. Τρία επιγράμματα αναφέρει ο Ηρόδοτος ότι χαράχτηκαν στην περιοχή για να θυμίζουν εις τους Αιώνες την Ιστορία.
Ένα για όλους τους Πελοποννησίους: «Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.»
Ένα για τον Μάντη Μεγιστία: «Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι, μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνα προλιπεῖν.»
Και ένα για τους Λακεδαιμόνιους και τον Λεωνίδα: «Ὦ ξεῖν᾽, ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.»
Με την θυσία τους οι Λακεδαιμόνιοι και οι Θεσπιείς σύντροφοι τους επέτυχαν την θέωση, την υπέρβαση της ανθρώπινης φύσης και ως εκ τούτου αποτελούν για εμάς, την σύγχρονη και δυστυχώς έσχατη προμετωπίδα αντίστασης του Έθνους έναντι των δυνάμεων της παρακμής, πρότυπο φωτεινό και ελπίζουμε όχι άφταστο.

«Τρανών Προγόνων Ιχνηλάτες
Λαμπρών Αγωνιστών Παιδιά
Οι Νέοι Είμαστε Σπαρτιάτες
Με Την Γενναία Μας Καρδιά

Εμπρός, Πάντα Εμπρός
Μιας Νέας Δόξας Ανατέλλει Ο Καιρός
Εμπρός, Πάντα Εμπρός
Μας Οδηγεί Του Ελληνισμού Το Φως

Εμείς Ανάψαμε Την Δάδα
Σε Μας Γεννήθηκε Η Οργή
Μια Νέα Θέλουμε Ελλάδα
Που Θα Σκεπάσει Όλη Τη Γη

Εμπρός, Πάντα Εμπρός
Μιας Νέας Δόξας Ανατέλει Ο Καιρός
Εμπρός, Πάντα Εμπρός
Μας Οδηγεί Του Ελληνισμού Το Φως»

Κώστας Αλεξανδράκης

Λιμπεραλισμός: Ο Ύπουλος εχθρός των Εθνών

Πρόκειται για ένα βιβλίο – εγχειρίδιο, στο οποίο απαριθμούνται οι ιδέες και οι αρχές του λιμπεραλισμού με τον τρόπο που οι ίδιοι οι λιμπεραλιστές διετύπωσαν. Αναλύονται οι λιμπεραλιστικές θέσεις σε σχέση με την κοινωνία, το έθνος, την οικονομία, την παράδοση, την επιστήμη και τη γεωπολιτική. Ταυτόχρονα, σε κάθε λιμπεραλιστική ιδέα, αξία και αρχή, τίθεται αντιμέτωπη η αντίστοιχη εθνικιστική και με τρόπο περιεκτικό και κατανοητό γίνεται η σύγκριση – σύγκρουση των δύο κοσμοθεωριών.

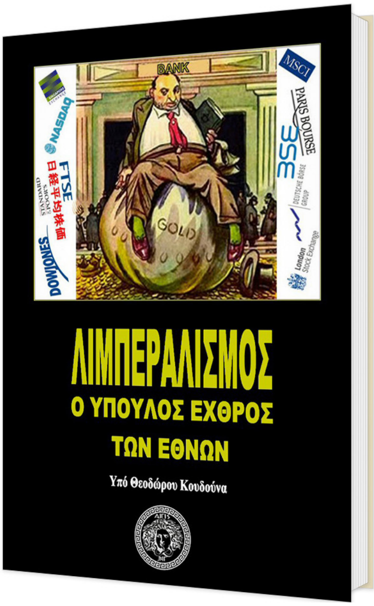
Παραθέτουμε ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο:

Λιμπεραλιστική αρχή: Η ανθρώπινη φύση είναι εύπλαστη και ευμετάβλητη, έχει δε απεριόριστη δύναμη ανάπτυξης και δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο για την πραγμάτωση της «Καλής κοινωνίας». Εκ των πραγμάτων όμως η ανθρώπινη φύση περιλαμβάνει στοιχεία μεταβλητά αλλά και σταθερά, όπως τα κληρονομικά χαρακτηριστικά που αποτελούν βάση και αφετηρία της ανθρώπινης ανέλιξης.

Λιμπεραλιστική αρχή: Ο άνθρωπος είναι θεμελιωδώς λογικό όν. Ο λόγος και η επιστήμη αποτελούν τα μοναδικά μέσα για την αποκάλυψη της αλήθειας και αποκλειστικά εκεί μπορεί να στηριχθεί η αυθεντία. Απαντούμε ότι ο άνθρωπος πέρα από τη λογική του χαρακτηρίζεται από συναίσθημα, πάθος και άλλες μη λογικές παρορμήσεις. Πρώτιστα όμως χαρακτηρίζεται από φαντασία, πνεύμα και ιστορικότητα. Δεν έχει υπάρξει πολιτισμένη κοινωνική συγκρότηση χωρίς τα προαναφερθέντα χαρακτηριστικά. Κοινωνία της οποίας τα μέλη χαρακτηρίζονται μόνο από τη λογική δεν είναι απλώς ανάπηρη αλλά καθαρή αυταπάτη. Εδώ θα επισημάνουμε και μία μεγάλη αντίφαση. Ενώ ο λιμπεραλισμός διακρίνει την απόλυτη αλήθεια μονοσήμαντα μέσω της λογικής και της επιστήμης για κάθε ζήτημα, αποδέχεται βάσει αρχής την αντίθετη άποψη για το ίδιο ζήτημα, ακόμη και όταν η επιστήμη έχει τελεσίδικα αποφανθεί. Οπότε, πρέπει να επιλέξει: Ή ότι η επιστημονική γνώση δεν οδηγεί πάντα στην αλήθεια ή ότι κάθε αντίλογος στην επιστήμη είναι απαράδεκτος.

Λιμπεραλιστική αρχή: Τα εμπόδια στην πρόοδο προς την «Καλή κοινωνία» συνίστανται στην άγνοια και τους κακούς κοινωνικούς θεσμούς. Απαντούμε ότι πέραν αυτών υπάρχουν σημαντικότερα εμπόδια που οφείλονται στην ίδια τη βιολογική, ψυχολογική, ηθική και διανοητική δομή του ανθρώπου. Εκεί οφείλεται και η πλήρης αποτυχία του νεοφιλελεύθερου πολυπολιτισμικού μοντέλου. Επίσης υπάρχουν εμπόδια οφειλόμενα στο περιβάλλον και στους φυσικούς νόμους.

Λιμπεραλιστική αρχή: Για να επιτευχθεί η «Καλή κοινωνία», υπάρχει λύση για κάθε εμπόδιο. Η ιστορική

Ο αναγνώστης των 80 σελίδων του βιβλίου έχει τη δυνατότητα να αποκομίσει πέραν του γνωστικού αντικειμένου, πλείστα ιδεολογικά επιχειρήματα της πλήρους υπεροχής της εθνικιστικής ιδεολογίας έναντι του λιμπεραλισμού και των παραγώγων του.

αισιοδοξία πάντα δικαιώνεται. Απαντούμε ότι εφόσον πέραν των εξωτερικού τύπου κοινωνικών εμποδίων υπάρχουν και σταθερές ανθρώπινες και φυσικές παράμετροι που αντιτίθενται σε μία τέτοια κοινωνία, οποιοδήποτε σύστημα θέτει ως σκοπό τη δημιουργία της «Καλής κοινωνίας», είναι από τη βάση του επικίνδυνο και ουτοπιστικό. Τα ολέθρια αποτελέσματα αυτού του σκεπτικού βιώνουμε όλοι σήμερα.

Λιμπεραλιστική αρχή: Το γεγονός ότι ένας θεσμός ή μία αρχή διατηρούνται επί μακρόν χρόνο στην ιστορία, δεν αποτελεί ευνοϊκό στοιχείο για τη διατήρησή του (δηλαδή πρέπει να καταργηθεί). Απαντούμε ότι η πραγματική πρόοδος μίας κοινωνίας δεν συνίσταται στο να αποβάλει τις γνώσεις, τις εμπειρίες και τις παραδόσεις που προέρχονται από το ιστορικό της παρελθόν. Αυτό αποτελεί πνευματικό και ψυχικό πισωγύρισμα αφήνοντας τα μέλη της χωρίς πολιτιστική και ιστορική συνέχεια και χωρίς κατευθυντήρια πυξίδα προς το μέλλον. Αντίθετα, η επιλεκτική και σταδιακή βελτίωση των ήδη αποκτημένων με παράλληλη μελετημένη προσθήκη νέων στοιχείων αποτελεί τη συνταγή της πραγματικής προόδου.

Λιμπεραλιστική αρχή: Για την εξάλειψη της άγνοιας είναι αναγκαία η καθολική εκπαίδευση βασισμένη στο λόγο και την επιστήμη. Με αυτό τον τύπο εκπαίδευσης ο μαθητής θα αποφοιτήσει αυτομάτως ως «καλός πολίτης». Απαντούμε ότι μία τέτοιου τύπου εκπαίδευση, εάν είναι δυνατόν να υπάρξει δεν δύναται να περιορίσει την άγνοια που οφείλεται σε ατομικούς και κοινωνικούς παράγοντες. Επίσης πρέπει να καταδειχθεί ότι η πλήρης εκπαίδευση δεν επιτυγχάνεται μόνο με τη μετάδοση της ρασιοναλιστικής «επιστημονικής γνώσης». Προσθέτουμε δε ότι από καιρού εις καιρόν η «επιστημονική γνώση» δέχεται κατακλυσμιαίες αλλαγές που αναιρούν εκ βάθρων νόμους και κανόνες. Το σχολείο δεν πρέπει να μετατραπεί με ύπουλο τρόπο σε ναό του λιμπεραλισμού, αντιμετωπίζοντας το νέο μαθητή γυμνό από χρώμα, πεποιθήσεις, οικογένεια και εθνικότητα.

Η εθνική διαχρονία των επιβιώσεων πατρίων θρησκευτικών εθίμων στην Ορθόδοξη Χριστιανική θρησκεία

Η σημερινή διεθνιστική, φιλελεύθερη και μαρξιστική καθεστηκυία τάξη, προπαγανδίζει με ρυθμό βομβαρδιστικό στον Λαό μας την ιδέα πως το Ελληνικό Έθνος είναι γέννημα μιας εξέγερσης κατά τον 19ο αιώνα, των χριστιανικών πληθυσμών της Βαλκανικής ενάντια στον Οθωμανό δυνάστη.

Μαίανδρος

Στόχος της αντεθνικής αυτής προπαγάνδας, είναι να διαμορφωθεί στους σύγχρονους Έλληνες η πεποίθηση πως δεν έχουν καμία σχέση με τον πανάρχαιο εκείνο Λαό, ο οποίος ου μόνον κατέκτησε τα εκπολιτιστικά ύψη, αλλά και επιδίωξε κατά το μέτρο του δυνατού, τον εκπολιτισμό της οικουμένης.

Ο Ηρόδοτος πρώτος, προσδιόρισε το Έθνος ως την ενότητα της Λαϊκής Κοινότητος την οποία χαρακτηρίζουν τα εξής στοιχεία: το όμαιμον, το ομόγλωσσον, το ομόθρησκον και το ομότροπον. Το παρόν πόνημα, σκοπό έχει να καταδείξει, πως ο σύγχρονος Ελληνισμός αποτελεί την αδιάρρηκτη φυλετική συνέχεια του αρχαίου Ελληνικού αλλά και του Βυζαντινού Ελληνισμού μέσα στο διάβα της Ιστορίας, υπό το πρίσμα των εθίμων του Λαού μας, τα οποία δεν επιβίωσαν απλώς από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα, αλλά πολύ περισσότερο έγιναν κτήμα της Ορθόδοξης χριστιανικής Πίστεως σε βαθμό τέτοιο, ώστε να υπερισχύσει ο εθνικός έναντι του οικουμενικού του χαρακτήρος.

Οι ιστορικοί συνηθίζουν να λέγουν πως η εποχή της Ρωμαιοκρατίας στον μητροπολιτικό ελλαδικό χώρο στιγματίσθηκε από την παραδοξότητα της υποταγής της ρωμαϊκής σιδηροφράκτου δυνάμεως υπό την ανωτερότητα του ελληνικού Πνεύματος. Κατ' αντιστοιχία, δεν θα περιείχε ίχνος υπερβολής εάν ισχυριζόμεθα πως η επικράτηση της χριστιανικής θρησκείας τόσο στην ελληνική επικράτεια όσο και γενικότερον στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ήταν αποτέλεσμα της εισδύσεως και εν τέλει επιβολής των ελληνικών πατρίων τύπων εντός της νέας θρησκείας.

Η τελευταία, στα πλαίσια του λυσσαλέου αγώνος της δια την κυριαρχία επί των παλαιών θρησκειών και των κατά τόπους δοξασιών, υποχρεώθηκε εκ των συνθηκών να αποδεχτεί την πραγματικότητα αυτή, προσαρμοσμένη κατά κάποιο τρόπο, στις εθνικές και κοινωνικές συνθήκες.

Πράγματι, ο νεαρός Χριστιανισμός υπέστη ανηλεείς διώξεις και οι πιστοί του πλήθος μαρτυρίων, μέχρις ότου κατορθώσει να επιβληθεί επί των αντιπάλων του, με την ανακήρυξή του ως επίσημη θρησκεία του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους.

Στη σκληρή και αιματηρή σύγκρουση η οποία έλαβε χώρα, ο Χριστιανισμός επικράτησε αλλού με βιαιότητα και αλλού δίχως σοβαρή αντίσταση, το γεγονός όμως παραμένει πως γιγαντώθηκε και παγιώθηκε χάρη στην ανυπέρβλητη δύναμη της ελληνικής παιδείας και κυρίως γλώσσας, οι οποίες είχαν πρωτύτερα κερδίσει τον Ρωμαίο κατακτητή.

Παρά λοιπόν την αρχική απουσία τύπων και τελετουργικών στα πρώιμα χριστιανικά χρόνια, η συνέχεια υπήρξε εντελώς διαφορετική, με τη νέα θρησκεία να υιοθετεί πλήθος πατρίων τύπων και τελετών, προκειμένου να εγκολπωθεί στη συνείδηση του Λαού. Επιπλέον, η ελληνική γλώσσα υπήρξε ο καθοριστικός εκείνος παράγοντας της Ιστορίας, ο οποίος μετέτρεψε μια θρησκεία κατ' αρχήν αφηρημένη και πνευματική και όχι τυπολατρική, σε ένα καθάριο σύστημα φιλοσοφικών ιδεών και απαρτιωμένης πίστης.

Αξίζει χαρακτηριστικά να επισημάνουμε ότι η επικράτηση του Χριστιανισμού κατέστη δυσκολότερα στην ύπαιθρο, όπου στη συνείδηση των χωρικών είχαν χαραχθεί αταβιστικά και καλλιεργηθεί τύποι και λατρευτικές τελετές των οποίων οι ρίζες ανάγονταν στα κατάβαθα της Ελληνικής προϊστορίας, στοιχεία τα οποία αποτελούσαν βίωμα του Λαού μας, μα εξέλειπαν στη νέα θρησκεία.

Επιπρόσθετα, η αφηρημένη και συγχυτική θεωρητικότητα και η αφυλοποιημένη και ασαφής μεταφυσική χριστιανική λατρεία υπήρξαν δυσκολονόντες για το εθισμένο στην λεπτομερή και φυσική διαύγεια της πάτριας θρησκείας μορφωτικό επίπεδο και το ολιστικό –πραγματιστικό αισθητήριο του Λαού της υπαίθρου.

Εκεί κατά ένα σημαντικό βαθμό, οφείλεται επί παραδείγματι η ρωμαλέα αντίσταση των Μανιατών, συνεχιστών των Σπαρτιατών - Ελευθερολακώνων, στην επιβολή της νέας θρησκείας, η οποία κατόπιν τεράστιων δυσκολιών και χρονικής αργοπορίας σε σχέση με τον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο, επιτεύχθηκε μετά τον 9ο μ.Χ. αιώνα στην χερσόνησο της Μάνης.
Από την άλλη πλευρά, αποτελεί αναμφισβήτητη ιστορική πραγματικότητα πως ο Ελληνικός Πολιτισμός διατήρησε την πανώρια και υπέρλαμπρη δύναμή του την σκοτεινή περίοδο της Τουρκοκρατίας, χάρη στην παρουσία της χριστιανικής θρησκείας. Διότι ακριβώς, μέσα από την ορθόδοξη χριστιανική πίστη, κατόρθωσαν σε μεγάλο βαθμό να επιβιώσουν η γλώσσα, τα ήθη και έθιμά του Λαού μας και φυσικά το εθνικό του φρόνημα, η συνείδηση της ελληνικής του καταγωγής, εντός μιας εποχής στυγνού οθωμανικού σκοταδισμού και απάνθρωπης επίδειξης της ασιατικής βαρβαρότητος.
Το ομότροπον της Ελληνικής Λαϊκής Κοινότητος, το οποίο διασώζεται ατόφιο από τα προϊστορικά χρόνια μέχρι και την εποχή μας, δίνοντας την ασφαλέστερη και πειστικότερη απάντηση στις δόλιες απόπειρες των εχθρών του Ελληνισμού, να διαρρήξουν με ψεύδη, καθώς και με επιστημονικά και ιστορικά ατεκμηρίωτα επιχειρήματα την αέναη και ακατάπαυστη Ενότητα της ελληνικής παρουσίας στο ιστορικό γίγνεσθαι, αποδεικνύεται από πλήθος εθίμων τα οποία υιοθετήθηκαν από τη χριστιανική θρησκεία και διαδραματίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στη θρησκευτική υπόσταση του Ελληνικού Λαού. Τα διασωθέντα μέχρι τις μέρες μας πάτρια τελετουργικά, περιλαμβάνουν μία μακρά σειρά Αγίων και Οσίων της χριστιανικής Πίστεως, συμφώνως προς την πολυθεϊστική αρχαία λατρεία, τα έθιμα που αφορούν το θάνατο(τα λεγόμενα νεκρικά έθιμα), τα έθιμα τα οποία σχετίζονται με τις ημέρες των Χριστουγέννων και των Θεοφανείων καθώς τέλος και την σταδιακή μετατροπή των αρχαίων Ναών σε χριστιανικούς. Τούτα είναι ίσως και τα σημαντικότερα δείγματα της αδιαμφισβήτητης επιρροής του αξεπέραστου και μεγαλειώδους Ελληνισμού επί της ορθόδοξης χριστιανικής θρησκείας.
Στη μονοθεϊστική χριστιανική θρησκεία, οι μάρτυρες της νέας πίστεως, έλαβαν εξέχουσα θέση. Αντικαθιστώντας επί της ουσίας την παλαιά πολυθεΐα, ο Χριστιανισμός ανακήρυξε ένα μεγάλο αριθμό προσωπικοτήτων οι οποίες θυσίασαν τη ζωή τους υπέρ της Πίστεώς τους, ως Αγίους και Οσίους. Χωρίς ουδέποτε να ενοχληθεί η πρωτοκαθεδρία του τριαδικού θεού, οι Άγιοι της χριστιανικής θρησκείας απέκτησαν ιδιαίτερη αίγλη και ικανότητες, παίρνοντας τη θέση των κατά τόπους αρχαίων θεοτήτων, οι οποίες γίνονταν αντικείμενο της επικλήσεως των πιστών επί συγκεκριμένου σκοπού. Υπό αυτό το πρίσμα δύναται να κατανοηθεί κατά τρόπο απλό και εύκολο, η επίκληση των ναυτικών στον προστάτη Άγιο Νικόλαο, ο οποίος αντικατέστησε τον θεό της θάλασσας κατά την αρχαία θρησκεία, Ποσειδώνα. Οι αγρότες, προσέφυγαν στον Άγιο Γεώργιο, προκειμένου να αντικαταστήσουν τις προστάτιδες της γης και της σποράς, Δήμητρα και Περσεφόνη. Οι αμπελουργοί βρήκαν στον Άγιο Τρύφωνα το διάδοχο του θεού Διονύσου, ενώ οι ασθενείς αναζήτησαν στον Άγιο Ιωάννη

τη βοήθεια στα ζητήματα της υγείας, αντί του Ασκληπιού. Η δε Αγία μορφή της Παναγίας με τις διάφορες ονομασίες της, δεν υπήρξε παρά ο εκχριστιανισμός των αρχαίων ελληνικών θεοτήτων με προεξάρχουσα τη θεά Αθηνά.

Τα νεκρικά έθιμα της εποχής μας, έλκουν - λιγότερο ή περισσότερο- την καταγωγή τους από τα βάθη της ελληνικής αρχαιότητας. Το μοιρολόι του νεκρού, από συγγενείς και φίλους, το λευκό σάβανο με το οποίο σκεπάζεται το νεκρό σώμα και τέλος οι καθαρμοί με καθαγιασμένο ύδωρ, είναι καθιερωμένα έθιμα της ελληνικής αρχαιότητος τα οποία ο Χριστιανισμός αδυνατώντας να εξαλείψει, αναγκάστηκε να αποδεχθεί και να εντάξει στη χριστιανική τελετουργία.

Ευεργετική και σωτήρια για την καταγραφή των επιβιωσάντων ηθών και εθίμων του Λαού μας υπήρξε η συμβολή του λαογράφου Νικόλαου Πολίτη, ο οποίος ίδρυσε στα 1918, το Λαογραφικό Αρχείο. Αυτό με τη σειρά του, ενσωματώθηκε στα 1926 στην νεοϊδρυθείσα τότε Ακαδημία Αθηνών, στης οποίας τη δικαιοδοσία παρέμεινε, υπό την ονομασία Κέντρο Ερεύνης Ελληνικής Λαογραφίας. Χάρη σε αυτή τη μνημειώδη και καθοριστικής για το Ελληνικό Έθνος σημασίας ενέργεια, διασώθηκε πλήθος στοιχείων, τα οποία συντελούν στην επιβεβαίωση της φυλετικής συνέχειας του ελληνικού αίματος μέσα στο ρου της Ιστορίας και φυσικά στην απόδειξη του περάσματος πατροπαράδοτων ηθών και εθίμων από γενιά σε γενιά.

Τα κάλαντα των Χριστουγέννων τα οποία τραγουδιούνται από τα παιδιά τις Άγιες εκείνες ημέρες, αποτελούν συνέχεια του αρχαίου εθίμου, καλυμμένα πια με τον χριστιανικό μανδύα. Ομοίως το χελιδόνισμα, τραγούδι το οποίο τραγουδούν τα παιδιά την πρώτη ημέρα του μηνός Μαρτίου ακόμη και σήμερα στη Βόρεια Ελλάδα, είναι το αρχαίο παιδικό τραγούδι για την υποδοχή του χελιδονιού, ως σημείου αναφοράς για την έλευση της Άνοιξης. Σε αρκετές επίσης περιοχές της Ελλάδος, συνηθίζεται ως χριστουγεννιάτικο έθιμο, να σφάζεται χοίρος. Αυτό ακριβώς το έθιμο, τα χοιροσφάγια, είναι επιβίωση των αρχαιοελληνικών συνηθειών της ίδιας αυτής περιόδου του έτους.

Πολλοί είναι εκείνοι σε διάφορα μέρη της ελληνικής επικράτειας, οι οποίοι έχουν ακούσει από τους γεροντότερους να μιλούν κατά το διάστημα από τα Χριστούγεννα μέχρι και τα Θεοφάνεια για την εμφάνιση των καλικάντζαρων. Οι καλικάντζαροι, ενσαρκώνουν κατά τις αρχαίες δοξασίες οι οποίες πέρασαν στο Χριστιανισμό, τις σκοτεινές δυνάμεις οι οποίες συγκεντρώνονται στη γη, κατά το εν λόγω διάστημα. Η φωτιά στο τζάκι των σπιτιών, αποτρέπει κατά την παράδοση την είσοδό τους και τα κρατά μακριά από την οικογενειακή εστία, ενώ η φωτιά κατακαίει άσβεστη μέχρι τα Θεοφάνεια, οπότε το ράντισμα γύρω από την οικία με τη στάχτη από το τζάκι, αποτρέπει το κακό να πλησιάσει. Η σκοτεινή δράση των καλικάντζαρων, εξαλείφεται με την καθαγίαση των υδάτων από τους ιερείς, συμφώνως προς την αρχαία αντίληψη πως το πυρ και το ύδωρ εξαγνίζουν.

Η προσφορά του εορταστικού άρτου προς τους θεούς, κατά τις αγροτικές εορτές της ελληνικής αρχαιότητος(τα Θαλύσια και τα Θαργήλια) ως δείγμα ευγνωμοσύνης για την καλή σοδειά και ούτως ώστε να δώσουν και μια νέα, σχετίζεται άμεσα τόσο με το Χριστόψωμο, όσο και με τη Βασιλόπιτα της πρωτοχρονιάς. Αξίζει δε να επισημάνουμε, πως οι αγρότες της Βόρειας, κυρίως, Ελλάδος, φτιάχνουν κουλούρι με το πρώτο σιτάρι της χρονιάς, αποθέτοντάς το στη βρύση, ως προσφορά στο στοιχείο το οποίο κατοικεί εκεί και θεωρείται πως συμβάλλει στη καλή σοδειά. Η ιστορία επιπλέον, διάφορων δρώμενων τα οποία λαμβάνουν χώρα στον ελλαδικό χώρο την περίοδο του Δωδεκαημέρου(από τα Χριστούγεννα μέχρι τα Θεοφάνεια), πηγάζει από ατόφιες και ζωντανές λαϊκές λατρείες της αρχαιότητος. Σε αυτή τη κατηγορία ανήκουν οι κατά τόπους μεταμφιέσεις και πάλι με κυρίαρχα τα μέρη της μακεδονικής γης αλλά και του Πόντου, δρώμενα με διάφορες ονομασίες όπως Αράπηδες και μπαμπούγερα ή και τα μωμογέρια του ποντιακού Ελληνισμού.

Μέσα από την ορθόδοξη χριστιανική πίστη, **κατόρθωσαν σε μεγάλο βαθμό να επιβιώσουν η γλώσσα, τα ήθη και έθιμά του Λαού μας** και φυσικά το εθνικό του φρόνημα, η συνείδηση της ελληνικής του καταγωγής, εντός μιας εποχής στυγνού οθωμανικού σκοταδισμού και απάνθρωπης επίδειξης της ασιατικής βαρβαρότητος

Ο πατέρας της Ελληνικής Λαογραφίας, Νικόλαος Πολίτης, υποστηρίζει πως υπήρξαν ακριβώς οι μεταμφιέσεις των αρχαίων χρόνων εκείνες οι οποίες δημιούργησαν στο υποσυνείδητο του Λαού μας υποχθόνια πλάσματα όπως οι καλικάντζαροι. Με άλλα λόγια, υποδηλώνει πως τα δρώμενα των μεταμφιέσεων προϋπήρχαν της λαϊκής πίστης στην εμφάνιση των καλικάντζαρων κατά την περίοδο του δωδεκαημέρου. Η ίδια αυτή περίοδος, υπήρξε κατά την αρχαιότητα χρονικό διάστημα τέλεσης πλήθους εορτών και εθίμων, τα οποία ο Χριστιανισμός επιδίωξε να εξαφανίσει, δίχως αυτό να καταστεί δυνατό. Διόλου τυχαία η επιβίωση αυτών των δρώμενων στην ελληνική ύπαιθρο, όπου όπως εξηγήσαμε πρωτύτερα, η εμφάνιση και επιβολή του Χριστιανισμού υπήρξε πιο αργή και δύσκολη σε σχέση με τα αστικά κέντρα, τόσο λόγω της σχέσης του ανθρώπου με τη γη (τα περισσότερα αρχαία έθιμα είχαν ως άξονα τη Φύση και τη γη), όσο και του χαμηλού μορφωτικού επιπέδου το οποίο υπήρξε ανασταλτικός παράγοντας στη διάδοση της νέας πνευματικής θρησκείας με τις δαιδαλώδεις φιλοσοφικές προεκτάσεις.

Το ευρέως σήμερα διαδεδομένο έθιμο του «ποδαρικού», ανήκει επίσης στη κατηγορία των πανάρχαιων πατρίων εθίμων τα οποία διασώθηκαν στην χριστιανική Πατρίδα. Ο κρητικός Λαογράφος Γιώργος Αικατερινίδης σημειώνει πως η έννοια του δεξιού, ανάγεται στην αρχέγονη πίστη, καλώντας μας να ανατρέξουμε σε έθιμα τα οποία σχετίζονται με την ανατολή του Θεού Ήλιου. Χαρακτηριστικά αναφέρει, πως ο Επίσκοπος Νύσσης Γρηγόριος αποκαλύπτει για τους Βυζαντινούς του 4ου μ. Χ. αιώνος πως την πρώτη Ιανουαρίου «δεξιάς τινάς συντυχίας επετήδευον», επιδιώκοντας να υποδεχθούν στο σπίτι τους άτομο το οποίο θεωρούσαν τυχερό, μεταδίδοντας την καλή τύχη και στην οικία τους.

Κατά την εορτασμό των Θεοφανείων, η χριστιανική παράδοση θέλει τους ιερείς να ρίπτουν τον Σταυρό στο νερό, ενώ οι πιστοί συναγωνίζονται για το ποιός θα τον ανασύρει πρώτος, κερδίζοντας την ευλογία του θεού, του ιερέως και τις τιμές των συντοπιτών του. Συναφές προς τούτο και ένα έθιμο το οποίο απαντάται σε διάφορα μέρη της Ελλάδος την ίδια ημέρα, όπου ο Λαός μας πλένει στο νερό εικόνες και αγροτικά εργαλεία. Η συνήθεια αυτή, παραπέμπει ευθέως στα αρχαία Πλυντήρια, γιορτή αφιερωμένη στην Παλλάδα Αθηνά.

Ο κύκλος των εθίμων τα οποία θεωρείται πως αποτελούν συνέχεια του Δωδεκαημέρου, κλείνει στις 8 Ιανουαρίου, με ένα επίσης αρχέγονο έθιμο, εκείνο το οποίο ακούει στο όνομα Γυναικοκρατία. Το έθιμο έχει τις ρίζες του στην γη της Θράκης, συναντάται δε ακόμη και

σήμερα σε χωριά του νομού Σερρών, Ξάνθης, Ροδόπης και Έβρου. Σύμφωνα με το έθιμο, οι γυναίκες αποκτούν τη συγκεκριμένη ημέρα τη διοίκηση του σπιτιού, λαμβάνοντας τη σκυτάλη από τους άνδρες. Συνεπεία τούτης της «αλλαγής φρουράς», οι γυναίκες φορώντας ανδρικά ρούχα, μιμούνται τις συνήθειες των ανδρών, συγκεντρώνονται στα καφενεία και κάνουν ότι και οι άντρες τις υπόλοιπες μέρες του έτους. Κατά την παράδοση, οι άνδρες απαγορεύεται να κυκλοφορήσουν εκτός σπιτιού, φροντίζοντας για όλες τις εργασίες του νοικοκυριού.

Τα συγκεκριμένα δρώμενα, προερχόμενα από τις αρχαίες τελετές της γονιμότητος τόσο της γης όσο και της γυναίκας, εξελίχθηκαν προϊόντος του χρόνου σε αναγκαίες εκφράσεις της ψυχικής υπόστασης των Ελλήνων. Θεωρήθηκαν και θεωρούνται ακόμη και σήμερα δρώμενα καλούμενα ευετηρικά, εκείνα δηλαδή τα οποία χαρίζουν μια καλή χρονιά. Αυτό είναι και το αληθές βάθος της λαϊκής πεποιθήσεως πως η καλοτυχία ή κακοτυχία του έτους, εξαρτάται από την κακοτυχία ή καλοτυχία της πρώτης του ημέρας!

Η σταδιακή παρακμή και δύση της αρχαίας λατρείας του Ελληνικού και μετέπειτα Ρωμαϊκού Κόσμου, με σημείο καμπής την βαθύτατη οικονομική κρίση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κατά τον 3ο μ.Χ. αιώνα, υπήρξε ο βατήρας της κυριαρχίας της νέας θρησκείας, του Χριστιανισμού. Η επικράτηση της χριστιανικής θρησκείας και η υποκατάσταση της παλαιάς, υποδηλώνεται σαφέστατα με την οικοδόμηση των ιερών ναών της επί των ερειπίων των αρχαίων. Πάνω σε αυτά τα ιερά μνημεία της αρχαίας θρησκείας, τίθενται οι βάσεις της ορθόδοξης χριστιανικής πίστης. Καθώς εύστοχα επισημαίνει ο Χρήστος Δ. Λάζος, «ακόμη και μετά την πτώση του Βυζαντίου, το παγανιστικό υπόστρωμα της χριστιανικής θρησκείας παραμένει συχνά αμετάβλητο στις λαϊκές δοξασίες, τεκμηριώνοντας έτσι την αντοχή των παραδόσεων».

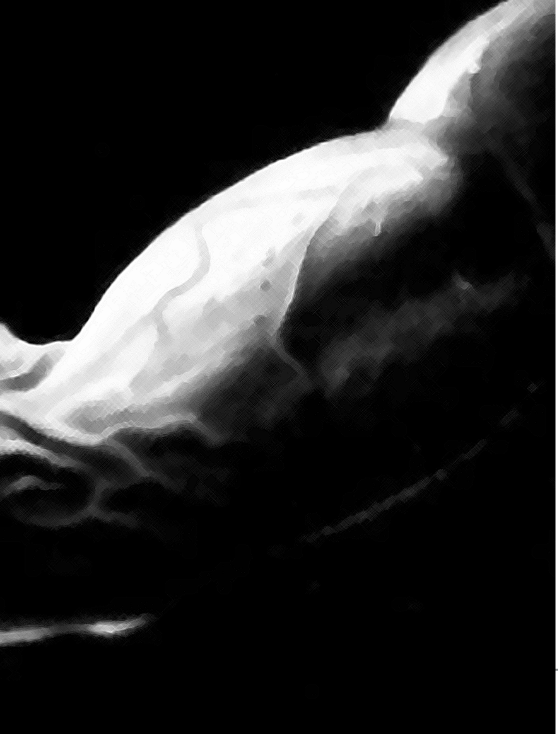
Χαρακτηριστικές περιπτώσεις λατρευτικών χώρων αφιερωμένων στους αρχαίους θεούς οι οποίοι μετατράπηκαν σε χριστιανικούς ναούς, είναι ο Παρθενώνας στην Αθήνα, το ιερό του Ασκληπιού στην Επίδαυρο και το εργαστήρι του Φειδία στην αρχαία Ολυμπία. Ο Παρθενώνας, ο οποίος κοσμεί την Ακρόπολη, μετατράπηκε σε εκκλησία, αφιερωμένη αρχικά στη Σοφία του Θεού, για να ονομαστεί στα κατοπινά χρόνια σε ιερό ναό της Παναγίας της Αθηνιώτισσας. Το ιερό του Ασκληπιού στην Επίδαυρο, αφιερώθηκε από τον 5ο μ.Χ. αιώνα στον Άγιο Ιωάννη το Νηστευτή, καλύπτοντας την ίδια ανθρώπινη ανάγκη, με εκείνη της αρχαιότητος: την αναζήτηση της ελπίδας από τους ασθενείς, πρώτα στον Ασκληπιό και μετέπειτα στον Άγιο Ιωάννη. Παρομοίως, το εργαστήριο του Φειδία στην αρχαία Ολυμπία μετεξελίχθηκε σε παλαιοχριστιανική εκκλησία του 5ου αιώνα.

Αυτά είναι μονάχα ελάχιστα από τα πάμπολλα και ποικίλα στοιχεία τα οποία μαρτυρούν την επιβίωση του «ομότροπου» του Λαού μας, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Κάποια από τα έθιμα και τα ήθη εκείνα σώζονται αυτούσια, άλλα τμηματικά και ορισμένα έχοντας τις ρίζες τους σε έθιμα τα οποία έπαψαν από μακρού χρόνου να υφίστανται. Σε κάθε όμως περίπτωση, ο πλούτος της ελληνικής κουλτούρας είναι μοναδικός, αναδεικνύοντας την απλότητα και συνάμα το μεγαλείο αυτού του Λαού. Η δε απόπειρα κοσμοπολιτών φιλελεύθερων και διεθνιστών μαρξιστών να πείσουν τη νέα γενιά πως αποτελεί ένα συνονθύλευμα διάφορων φυλών και ετερόκλητων ανθρωπίνων τύπων, προσκρούει στην φυσική και ιστορική πραγματικότητα η οποία δεν ζει στα αρχαία μνημεία τα οποία διανθίζουν την Ελληνική Πατρίδα, αλλά αντίθετα αποτελεί ζώσα δράση του Ελληνικού Λαού και πατροπαράδοτη έκφραση της κοινωνικής του ζωής. Μάλιστα για να είμαστε ιστορικά ακριβείς, δυνάμεθα να υπερηφανευτούμε πως ο ανίκητος Ελληνισμός είτε δια της αρχαίας θρησκείας, είτε δια της χριστιανικής πίστεως, ενδυναμώθηκε, δεν έπαυσε να λάμπει, παρελαύνει δε ακόμη και σήμερα εμπρός μας ως ο απόλυτος θριαμβευτής!

Ευάγγελος Καρακώστας

Το Σπαθί
και ο Άνδρας
του Πολέμου

Ο μελετητής της Ιστορίας και της Ανθρώπινης Παράδοσης παρατηρεί ότι ο Πόλεμος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος τους. Μέσα, λοιπόν, σ' αυτήν την πλούσια πολεμική παράδοση του Ανθρώπου, ο Πολεμιστής χρησιμοποίησε διάφορα μέσα για να πετύχει τον σκοπό του, την εξουδετέρωση και την εξόντωση του εκάστοτε εχθρού. Ένα από αυτά τα μέσα αποτελούν τα όπλα, τα οποία εξελίσσονται και τελειοποιούνται μαζί με τις εξελίξεις του ίδιου του Πολιτισμού.

Τα όπλα, επομένως, είναι εργαλεία του Πολέμου. Εργαλεία, όμως, με ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, καθώς δεν έχουν την άμεση ιδιότητα της δημιουργίας, όπως τουλάχιστον την αντιλαμβανόμαστε στα κοινά εργαλεία που γνωρίζουμε, αλλά την ιδιότητα της καταστροφής. Ευρισκόμενα στα σωστά χέρια και με την ορθή χρήση τους συμβάλλουν στην καταστροφή του εισβολέα, του εχθρού και γενικότερα στην αντιμετώπιση του αντιπάλου, όποια μορφή και αν αυτός έχει.

Αναμφίβολα, ένα από τα πιο αποτελεσματικά και πολυχρησιμοποιημένα όπλα στην Ανθρώπινη Ιστορία είναι το Σπαθί, του οποίου η προέλευσή μάς διαφεύγει στην αχανή έκταση του παρελθόντος. Δεν αρκεί, ωστόσο, μόνο η πρακτική σημασία που αναμφισβήτητα έχει το Σπαθί. Για να αντιληφθούμε την πραγματική του αξία, ως ένα όπλο αρχέτυπο και να διεισδύσουμε στην ουσία του, θα πρέπει να εμβαθύνουμε στους διάφορους συμβολισμούς, που αυτό εξέλαβε μέσα από τους Μύθους, τους Θρύλους και τα Έπη πολλών παραδοσιακών πολιτισμών.

Επίσης, θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν και την Αξία που δόθηκε στο Σπαθί από Εκείνους που είχαν την Τιμή και το Καθήκον να το χρησιμοποιήσουν για την Υπεράσπιση των Αιώνιων Αξιών, της Πατρίδας, της Ελευθερίας, της Δικαιοσύνης. Καταρχάς, αυτό που πρέπει να αναφέρουμε είναι ότι το Σύμβολο, με την παραδοσιακή του έννοια, αποτελεί την κρυσταλλοποιημένη μορφή μιας Ανώτερης Ιδέας. Το Σύμβολο είναι η γέφυρα μεταξύ της αντίληψής μας και της Ιδέας που αυτό φέρει μέσα του και πολλές φορές μας βοηθάει να αντιληφθούμε πολύ περισσότερα πράγματα γι' αυτήν την Ιδέα από οποιαδήποτε άλλη περιγραφή.

Το Σπαθί, λόγω των μοναδικών ιδιοτήτων που έχει, χρησιμοποιήθηκε ως Σύμβολο σε πολλούς Παραδοσιακούς Μύθους και Ιστορίες Εθνών.

Αναμφίβολα, ένα **από τα πιο αποτελεσματικά** και πολυχρησιμοποιημένα **όπλα στην Ανθρώπινη Ιστορία είναι το Σπαθί,** του οποίου η προέλευσή μάς διαφεύγει στην αχανή έκταση του παρελθόντος

Στην Αρχαία Ελλάδα, καταρχάς, έχουμε τον Αιγέα, πατέρα του Θησέα, ο οποίος έκρυψε το Σπαθί και τα σανδάλια του κάτω από έναν βράχο, με την προϋπόθεση να τα πάρει ο γιος του, όταν θα μεγάλωνε και θα ήταν ικανός και δυνατός να σηκώσει τον βαρύ βράχο. Ας μην ξεχνάμε, επιπλέον, τον καταλυτικό ρόλο που έχει το Ξίφος στο πρόβλημα του Γόρδιου Δεσμού. Όπως απέδειξε ο Μέγας Αλέξανδρος, οι Γόρδιοι Δεσμοί δεν λύνονται αλλά κόβονται! Στην Βρετανία, στον Μύθο του Βασιλιά Αρθούρου, παρουσιάζεται το θρυλικό Εξκάλιμπερ, το οποίο δημιουργήθηκε από το υλικό ενός μετεωρίτη, που έπεσε στην Γη.

Μόνο αυτός που κατέχει την Αγνή Αρετή μπορεί να το βγάλει από τον βράχο, όπου ήταν καρφωμένο. Τότε εμφανίζεται ο Αρθούρος, Σύμβολο του Ενάρετου Ανθρώπου, που προσπαθεί εκεί που οι άλλοι απέτυχαν και επιτυγχάνει να τραβήξει το Σπαθί και να το απελευθερώσει. Μέσα από το επίτευγμα αυτό πήρε δικαιωματικά τον θρόνο της Αγγλίας, η οποία μέχρι τότε ήταν διασπασμένη, και την ένωσε κάτω από την Σιδερένια του Θέληση. Ο ίδιος, σχεδόν, συμβολισμός υπάρχει και στην Σκανδιναβική παράδοση, όπου ο Σίγκμουντ είναι ο μόνος που μπορεί να βγάλει το Νότουγκ, το Σπαθί των Βολσούνγκ, μέσα από την Βελανιδιά, που ο ίδιος ο Όντιν είχε τοποθετήσει. Κατά την Ιαπωνική παράδοση, το Σπαθί ήταν ένας από τους «τρεις θησαυρούς» που έδωσαν οι θεοί στους αυτοκράτορες, ενώ για τους Πολεμιστές-Ιππότες Σαμουράι αποτελούσε τον λόγο ύπαρξής τους.

Ονομαζόταν Κατάνα και ως «ψυχή του πολεμιστή» είχε την ιδιότητα να τον συνδέει με το Ιερό πνεύμα του Πολέμου. Ο Καλλιτέχνης του Σπαθιού δεν ήταν απλώς ένας τεχνίτης, αλλά ένας καλλιτέχνης με βαθιά μυστικιστική τάση και η κατασκευή ενός Σπαθιού αποτελούσε μια ολόκληρη τελετουργία, η οποία γινόταν στον ιερό χώρο του εργαστηρίου του. Κάποιοι απ' αυτούς είχαν αφιερώσει ολόκληρη την Ζωή

τους στην σφυρηλάτηση της λάμας, κατευθύνοντας τον νου τους σε ανώτερες σκέψεις, έτσι ώστε αυτή να μην φορτιστεί αρνητικά. Επίσης, έδιναν σε κάθε ένα μέρος της Κατάνα και έναν ειδικό Συμβολισμό. Η λάμα συμβόλιζε τον ουρανό, ενώ η κόψη την Θεότητα που είναι ικανή να καταστρέφει ή να δημιουργεί. Η λαβή εντός της θήκης ήταν ένας σύμβολο της αθάνατης ψυχής μέσα στο φθαρτό σώμα. Χαρακτηριστική φράση των Σαμουράι, που καταδεικνύει την σημασία του Σπαθιού και της ορθής χρήσης του, ήταν η εξής: «Μην ξεθηκαρώσεις χωρίς Λόγο. Μην θηκαρώσεις χωρίς Τιμή».

Το Σπαθί, ως Σύμβολο, δεν λείπει και από την Ορθόδοξη Παράδοση. Ο Παράδεισος φυλάσσεται από Αγγέλους με πύρινα ξίφη, οι οποίοι κρατούν μακριά το κακό. Βλέπουμε, επίσης, να το φέρουν πολλοί από τους Αγίους της Εκκλησίας στις διάφορες παραστάσεις (π.χ. Άγιος Γεώργιος, Άγιος Δημήτριος), αποτελώντας ένα εργαλείο αφιερωμένο στο θέλημα του Θεού. Ανάλογη Αξία είχε το Σπαθί και για τους Ιππότες των ευρωπαϊκών ταγμάτων του μεσαίωνα, οι οποίοι εξάσκησαν μέσω αυτού τις Αρετές της Ανδρείας, της Τιμής και του Καθήκοντος.

Με το Σπαθί χριζόταν κάποιος Ιππότης, εφόσον πρώτα είχε αποδείξει την Αξία του και έπειτα έπαιρνε το δικό του ξίφος, ευλογημένο από τον Ιερέα. Σύμφωνα με την Ιπποτική θεώρηση, το Σπαθί είναι όμοιας σπουδαιότητας με τον Σταυρό, δημιουργημένο για την διαφύλαξη της Δικαιοσύνης και του Ιπποτικού Πνεύματος.

Ένας ακόμη σημαντικός συμβολισμός, που συναντάμε στα πλαίσια της Δυτικής Ιπποτικής Σκέψης και παράδοσης, είναι το Σπαθί καρφωμένο σ' έναν μαύρο κύβο (κάτι αντίστοιχο με τον βράχο στον Μύθο του Αρθούρου). Ο μαύρος κύβος είναι σύμβολο του υλικού επιπέδου, του εκδηλωμένου ορατού κόσμου, ενώ το Σπαθί αποτελεί την Θεία Πνευματική Βούληση, που διεισδύει στο αδρανές υλικό επίπεδο για να το αναταράξει και να το διαμορφώσει. Είναι ουσιαστικά το πάντρεμα μεταξύ Ουρανού και Γης, η ένωση των δύο κύριων αρχών του Σύμπαντος, απ' όπου προκύπτει η δημιουργία.

> Ας μην ξεχνάμε, επιπλέον, τον καταλυτικό ρόλο που έχει το Ξίφος στο πρόβλημα του Γόρδιου Δεσμού. **Όπως απέδειξε ο Μέγας Αλέξανδρος, οι Γόρδιοι Δεσμοί δεν λύνονται αλλά κόβονται**!

Σ' όλες τις περιπτώσεις, λοιπόν, το Σπαθί αποτελεί ένα πολύ χαρακτηριστικό και ξεκάθαρο σύμβολο του Πνεύματος, το οποίο είναι δεσμευμένο στην αδρανή ύλη (βράχο ή ξύλο). Μόνο αυτός που κατέχει την Αρετή της Βούλησης, της Σοφίας και της Αγνότητας είναι ικανός να απελευθερώσει το Πνεύμα από τα δεσμά και μέσω αυτού να επιτελέσει κατορθώματα στην υπηρεσία της Δικαιοσύνης, της Αλήθειας, όλων των Αιώνιων Αξιών, κατατροπώνοντας τις δυνάμεις του κακού και επαναφέροντας την Τάξη, την Ισορροπία και την Ευημερία στους Ανθρώπους.

Συν τοις άλλοις, το Σπαθί συμβολίζει την Δύναμη, την Επαγρύπνηση, την Αυταπάρνηση και την Τιμή του Πολεμιστή, την Ανδρεία και την Υπηρεσία του απέναντι στην Πατρίδα, την Δικαιοσύνη και τον Θεό. Οι παραδοσιακές κοινωνίες δεν έχουν ποτέ προσδιορίσει το Σύμβολο ως μια υποτιθέμενη διακόσμηση άνευ ουσιαστικού περιεχομένου. Το Σύμβολο είναι ο δυναμικός μεσολαβητής ανάμεσα σε Εμάς και το περιβάλλον μας, συγκεντρώνοντας Αισθητική και Ηθική.

Κηρύσσουμε την επιστροφή σ’ έναν Ηρωικό Τρόπο Ζωής.
Το Σπαθί πρέπει, για άλλη μια φορά, να τραβηχτεί από τον βράχο, όχι πια από κάποιον υπαρκτό ή μυθικό Ήρωα του παρελθόντος, αλλά από Εμάς τους ίδιους, επειδή **πρέπει να μεταλλάξουμε τους εαυτούς μας σε κάτι** πολύ Καλύτερο, **πολύ Ανώτερο**

Είναι φορέας των Αξιακών Αρχών, αλλά ταυτόχρονα είναι και αποτελεσματικό ως προς την δραστικότητά του.
Σ' ένα πιο μεταφυσικό επίπεδο το Σπαθί, μέσα στους παραδοσιακούς Μύθους των Πολιτισμών και λόγω της αμεσότητας, της καθετότητας και της καθαρότητας του Ατσαλιού, στέκει σαν το πιο αντιπροσωπευτικό Σύμβολο του Πνεύματος, το οποίο διεισδύει στην ύλη για να την εξευγενίσει, να την καλλιεργήσει και να μεταλλάξει τα αρνητικά της στοιχεία. Ο Άνθρωπος και το Σπαθί -και κατά συνέπεια ο Πόλεμος- αποτελούν τους κρίκους ενός Παντοτινού Δεσμού. Ανδρισμός είναι η Ικανότητα να σηκώσεις το Σπαθί, να είσαι ο Άνδρας του Πολέμου!
Το κεντρικό στοιχείο του Ανδρισμού είναι ο Ηρωισμός, μια ιδιότητα που δυστυχώς εκλείπει όλο και περισσότερο στις βαθειά παρακμάζουσες σύγχρονες ευρωπαϊκές κοινωνίες του πολυπολιτισμού και της ομοφυλοφιλίας. Ο Νέος του μίζερου σήμερα χάνει σταδιακά όλα εκείνα τα ψυχολογικά χαρακτηριστικά που τον διέκριναν στο παρελθόν από το άλλο φύλο και του καλλιεργούσαν Πολεμικές Αρετές, αφού του φανέρωναν την πραγματική του θέση μέσα στην Φύση και την Κοινωνία, την θέση του Αγωνιστή και του Δημιουργού. Η Ανδροπρέπεια είναι μια σύνθετη λέξη, από τα συνθετικά Άνδρας και Πρέπει. Ποια είναι, όμως, η μοίρα της ξεχωριστής αυτής ιδιότητας σε μια αδιάφορη απόλεμη κοινωνία γραφειοκρατών και τεχνοκρατών;
Στην άθλια ποιοτικά εποχή μας, τομείς όπως η Λογοτεχνία, με το παρακλάδι της Ηρωικής Φαντασίας, και η Μουσική, με κάποια σύγχρονη ηχητική μορφή (π.χ. Heavy Metal), μπορούν να δημιουργήσουν μια θετική εναλλακτική ατμόσφαιρα Αίματος, Βίας, Πολέμου, Μάχης, Αγώνα και δίνουν τα πρώτα, τουλάχιστον, ερείσματα για να ανακαλύψει κάποιος το πραγματικό νόημα του Ανδρισμού. Όλα αυτά, φυσικά, δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Κάτω από την επιφάνεια κρύβεται ό,τι αποκαλούμε Ηρωικό Τρόπο Ζωής, όπως ακριβώς πίσω από την Ιδέα του Πολέμου αναπτύσσεται το δίπτυχο εξωτερικής-εσωτερικής σύγκρουσης. Σε αυτά τα πλαίσια, το Σπαθί αποτελεί ένα διαχρονικό Σύμβολο Ανδρισμού και Πολεμικής Αρετής, πρεσβεύει -με την Συμβολική του όψη- Αρχές και Αξίες ξεχασμένες, περιφρονημένες, συκοφαντημένες στην σημερινή εποχή, που στέκονται μακριά από την σύγχρονη επιβεβλημένη αντίληψη και τον ανάλογο τρόπο ζωής. Αγωνιζόμαστε έτσι ώστε αυτές οι Αρχές και οι Αξίες να ξυπνήσουν και πάλι στις καρδιές των Ελλήνων και να ανυψωθούν ξανά εκεί, όπου τους αρμόζει.
Κηρύσσουμε την επιστροφή σ' έναν Ηρωικό Τρόπο Ζωής. Το Σπαθί πρέπει, για άλλη μια φορά, να τραβηχτεί από τον βράχο, όχι πια από κάποιον υπαρκτό ή μυθικό Ήρωα του παρελθόντος, αλλά από Εμάς τους ίδιους, επειδή πρέπει να μεταλλάξουμε τους εαυτούς μας σε κάτι πολύ Καλύτερο, πολύ Ανώτερο. Να ανυψώσουμε το Πολεμικό μας Πνεύμα σπάζοντας την αλυσίδα της σκλαβιάς και της παρακμής, στα οποία είναι δεσμευμένα έτσι ώστε να αλλάξουμε τον Κόσμο. Αυτά τα Ιδανικά, όμως, δεν είναι δυνατόν να αναγνωρισθούν από τιποτένιους και πλαδαρούς αστούς, που ζουν στον κόσμο του τίποτα και, ως φυσικό επακόλουθο του χαμηλού τους επιπέδου, διακρίνουν μόνο το χέρι που κραδαίνει το Σπαθί και όχι το Ωραίο, Βλοσυρό αλλά Καθάριο βλέμμα του Πολεμιστή που ατενίζει με Σοβαρότητα, Υπερηφάνεια και Αισιοδοξία το Μέλλον, ακριβώς επειδή Αυτός θα είναι ο Δημιουργός του. Όπως λένε και οι στίχοι του τραγουδιού: «Η Τάξη της Τιμής καλείται να σταθεί εκεί που οι άλλοι πέφτουν». Η δική μας Τάξη, η Τάξη της Τιμής και του Αίματος, της Υπεράσπισης των Αιώνιων Ελληνικών Αξιών ενάντια σ' όλες τις αντιξοότητες και την ύπουλη πολεμική των ποικίλων εχθρών μας, κρατεί το Σπαθί τεντωμένο, γνωρίζοντας ότι εκεί που τελειώνει η άκρη του αρχίζει ο Αγώνας για την Κυριαρχία του Κόσμου!

Γιώργος Μάστορας

Διεθνιστικός ολοκληρωτισμός
και πολιτικές απόψεις διεθνών και τοπικών θεσμών

Το μείζον ζήτημα της τρέχουσας πραγματικότητας είναι η ορθή και ρεαλιστική ερμηνευτική προσέγγιση του κοινωνικού και γεωπολιτικού «γίγνεσθαι», τόσο σε επίπεδο τοπικής, όσο και διεθνούς κοινωνίας. Πολλές απόψεις και θεωρίες διατυπώνονται καθημερινά από πολλούς, σε μια προσπάθεια να αναδειχθούν τα αίτια των προβλημάτων των ανθρώπινων κοινωνιών και ο τρόπος με τον οποίο αυτά συνδέονται με τις παγκόσμιες γεωπολιτικές εξελίξεις. Στο παρόν άρθρο γίνεται μια προσπάθεια να «φωτισθούν» οι κυριότερες πτυχές του θέματος και να καταδειχθεί ότι η λειτουργία των διεθνών και τοπικών θεσμών σε παγκόσμια κλίμακα είναι κατευθυνόμενη και αποσκοπεί: Στην κατάργηση του συστήματος των κρατών-εθνών και την εφαρμογή σε πλανητικό επίπεδο ενός διεθνιστικού ολοκληρωτικού καθεστώτος, ελεγχόμενου από συγκεκριμένα κέντρα αποφάσεων και εξουσίας («Παγκοσμιοποίηση»).

Γενικά

Όταν μιλάμε για διεθνείς και τοπικούς θεσμούς σήμερα, στην πραγματικότητα αναφερόμαστε στην μεταπολεμική οργάνωση της διεθνούς κοινωνίας και στις αντανακλάσεις αυτής της οργάνωσης πάνω στη συγκρότηση και τη λειτουργία των εσωτερικών δομών των διεθνών υποκειμένων που την απαρτίζουν.

Μέχρι το πέρας του «ψυχρού πολέμου», το διεθνές δίκαιο ήταν ουσιαστικά διακρατικό δίκαιο δεδομένου ότι αποσκοπούσε στη ρύθμιση των σχέσεων μεταξύ των ανεξάρτητων και κυρίαρχων κρατών. Με το πέρας του «ψυχρού πολέμου», αυτό αλλάζει και ο όρος «διεθνές υποκείμενο» αποδίδεται και σε άλλες οντότητες πέραν των κρατών.

Ο λόγος που για μισό και πλέον αιώνα (από τον Α΄ Μεγάλο Πόλεμο μέχρι το τέλος του ψυχρού πολέμου), θεωρούνταν διεθνή υποκείμενα μόνο τα κράτη, ενώ στη συνέχεια στην έννοια αυτού του όρου συμπεριλήφθηκαν επίσημα και άλλες οντότητες, είναι ουσιαστικός και αποκαλυπτικός, τόσο για την κατανόηση του πρόσφατου ιστορικού παρελθόντος, όσο και για τον ύποπτο ρόλο των διεθνών και τοπικών θεσμών σήμερα.

Μια ματιά στο χάρτη της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής, όπου οι ευθείες γραμμές των συνόρων πολλών κρατών στις περιοχές αυτές, άφησαν πληθυσμούς της μιας χώρας στην επικράτεια της άλλης, δημιουργώντας ένα πλήθος προβλημάτων, είναι αποκαλυπτική της σπουδής με την οποία έγινε η χάραξη των συνόρων, λίγο μετά τη λήξη του Α΄ Μεγάλου Πολέμου.

Ο λόγος είναι ότι τα εδάφη αυτά, πρώην κτήσεις της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η οποία μετά τον Α΄ Μεγάλο Πόλεμο κατέρρευσε και άρχισε να συρρικνώνεται, έπρεπε γρήγορα να αποτελέσουν τμήματα ανεξάρτητων και κυρίαρχων κρατών και να ενταχθούν άμεσα υπό την αιγίδα της ΚτΕ («Κοινωνίας των Εθνών»). Αυτό ήταν απαραίτητο σε επίπεδο υψηλής στρατηγικής τότε, τόσο για την ανάσχεση του κομμουνισμού, μιας αναδυόμενης παγκόσμιας απειλής στις αρχές του εικοστού αιώνα, όσο και για τη διασφάλιση της εκμετάλλευσης των πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων της ευρύτερης περιοχής, με τη δημιουργία ελεγχόμενων από τη Δύση «προτεκτοράτων», τα οποία εύκολα θα μπορούσαν να προσαρτηθούν από συνορεύοντα αυταρχικά καθεστώτα.

Με το πέρας του ψυχρού πολέμου, η έννοια του ανεξάρτητου και κυρίαρχου έθνους κράτους, μοναδικού έως τότε διεθνούς υποκειμένου, θεωρήθηκε από τους νικητές ως εμπόδιο στα σχέδιά τους για παγκόσμια ηγεμονία. Έτσι άρχισαν να μεταβάλουν τις παγιωμένες αντιλήψεις που αφορούσαν στη συγκρότηση της διεθνούς κοινωνίας:

-Πρώτον με παρεμβάσεις εντός της επικράτειας κυρίαρχων κρατών, προφασιζόμενοι διάφορες δικαιολογίες, όπως για παράδειγμα η αντιμετώπιση ανθρωπιστικών κρίσεων (πχ περίπτωση Σομαλίας), αλλά και η αντιμετώπιση αυταρχικών καθεστώτων που υποτίθεται ότι αποτελούν απειλή για τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια (Ιράκ, Γιουγκοσλαβία κλπ). Απώτερος στόχος το «σπάσιμο» του στερεοτύπου της μη επέμβασης στα εσωτερικά ενός ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους που ίσχυε μέχρι τότε και σε γενικές γραμμές είχε γίνει σεβαστό.

-Δεύτερον με την άτυπη αλλά επί της ουσίας λειτουργική εξίσωση στα πλαίσια του ΟΗΕ, μη κρατικών οντοτήτων, όπως είναι οι διάφοροι διεθνείς οργανισμοί και οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ), με τα μέλη της διεθνούς κοινωνίας που είναι τα κράτη.

ΣΚΟΠΟΣ

Ως σκοπός λοιπόν της ύπαρξης των διεθνών θεσμών μετά τη λήξη του ψυχρού πολέμου πρέπει να θεωρείται η προσπάθεια θέσμισης της διεθνούς «έννομης» τάξης με τον τρόπο που ο νικητής επιθυμούσε (ηγεμονικό εργαλείο) και ο οποίος έπρεπε να συνάδει με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του.

Το μοντέλο μέσω του οποίου επιχειρείται η προώθηση της παγκόσμιας ηγεμονίας, είναι η **σταδιακή αποδόμηση των εθνών κρατών και η αντικατάστασή τους από μια πολιτισμικά ομογενοποιημένη παγκόσμια κοινωνία** που θα εξασφαλίζει την έλλειψη συγκρούσεων και την ειρηνική συνύπαρξη των ανθρώπων.

Ο λόγος της επικράτησης του ακραίου αυτού θεσμικού δογματισμού απορρέει από την επικράτηση ενός ακραίου πολιτικού δογματισμού στο στρατόπεδο του νικητή (ΗΠΑ). Ο οποίος εκφράζεται με την υιοθέτηση του δόγματος της παγκόσμιας ηγεμονίας, μέσω της επιβολής ενός είδους «διεθνιστικού ολοκληρωτισμού» («παγκοσμιοποίηση»).

Ο ευθύνη του δογματισμού αυτού ωστόσο δεν μπορεί να αποδοθεί ευθέως στην πολιτική των ΗΠΑ, οι οποίες μέχρι τότε μπορούμε ξεκάθαρα να πούμε ότι επεδίωκαν να λειτουργούν ως «φάρος» πολιτισμού. Η μετατροπή τους από «φάρο» σε «νέο - σταυροφόρο» πρέπει να αναζητηθεί στην εσωτερική τους διαπάλη για τον καθορισμό της νέας αμερικανικής πολιτικής, όπου το εβραϊκό λόμπυ έπαιξε τον γενέσιο και κυρίαρχο ρόλο στην επικράτηση του δόγματος της παγκόσμιας ηγεμονίας με τη χρήση οπουδήποτε μέσου. Όχι ασφαλώς για να υπηρετηθούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ, αλλά για να μετατρέψει τις ΗΠΑ σε όχημα διεκπεραίωσης της δικής του σιωνιστικής ουτοπίας για παγκόσμια ηγεμονία του «εκλεκτού λαού».

«Μοντέλο» - πρότυπο

Το μοντέλο μέσω του οποίου επιχειρείται η προώθηση της παγκόσμιας ηγεμονίας, είναι η σταδιακή αποδόμηση των εθνών κρατών και η αντικατάστασή τους από μια πολιτισμικά ομογενοποιημένη παγκόσμια κοινωνία που θα εξασφαλίζει την έλλειψη συγκρούσεων και την ειρηνική συνύπαρξη των ανθρώπων. Δηλαδή ένα φρικώδες χαλκευμένο «πολίτευμα» «παγκόσμιου διεθνιστικού ολοκληρωτισμού». Η δικαιολογητική βάση πάνω στην οποία εδράζεται το σιωνιστικό ουτοπικό εγχείρημα, είναι η επίτευξη της «παγκόσμιας ειρήνης». Μιας ειρήνης που υποτίθεται ότι τώρα δεν μπορεί να διασφαλιστεί, επειδή στον πλανήτη επικρατεί η έλλειψη κοινών αξιακών προτύπων, ως αποτέλεσμα της κρατούσας «διεθνούς ετερότητας». Επειδή δηλαδή υπάρχουν έθνη-κράτη, μεταξύ των οποίων επικρατούν διαφορετικές ιδεολογίες, διαφορετικά έθιμα και θρησκείες οι οποίες προκαλούν διαφορετικές αντιλήψεις περί ηθικής. Στοιχεία δηλαδή που οδηγούν σε άνιση ανάπτυξη, η οποία με τη σειρά της οδηγεί σε συγκρούσεις.

Άρα λοιπόν με την λογική των Διεθνών Επικυριάρχων «Αν καταφέρουμε να φτιάξουμε μια παγκόσμια κοινωνία εξαλείφοντας όλα εκείνα τα στοιχεία που προάγουν την «οργανωμένη» διεθνή ετερότητα (δηλαδή τα έθνη κράτη) θα εξασφαλίσουμε την παγκόσμια ειρήνη».

Η ειρωνεία και το οξύμωρο της υποθέσεως βέβαια είναι, ότι προσπαθούν να αποδομήσουν τη διεθνή ετερότητα με σημαία το «σεβασμό στη διαφορετικότητα». Ένας σεβασμός όμως που περιορίζεται στις ιδιαιτερότητες που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος ως άτομο (ομοφυλοφιλία πχ) ή έστω στη διαφορετικότητα μικρών και ακίνδυνων (για την υπερδύναμη) πληθυσμιακών ομάδων (φάρες, αναιμικές μειονότητες, τοπικισμοί κλπ).

Η ανάδειξη και διεκδίκηση των «απωλεσθέντων» δικαιωμάτων αυτών των ομάδων από την πολιτισμική συγχώνευση που υπέστησαν, κατά την συγκρότηση των εθνών κρατών, είναι ο κρυμμένος «άσσος» στον οποίο το προωθούμενο μοντέλο παγκοσμιοποίησης βασίζει την προσπάθεια αποδιοργάνωσης της κοινωνικής συνοχής των κρατών, με στόχο την ανάδειξη ενός παγκόσμιου μωσαϊκού πολύ μικρών πληθυσμιακών «ψηφίδων», απόλυτα ελεγχόμενου από την ηγεμονική δύναμη.

Έτσι εξηγείται η εμμονή για νομιμοποίηση των επεμβάσεων στο εσωτερικό των κρατών, για διασφάλιση ανθρωπιστικών δικαιωμάτων που παραβιάζονται ή υποτίθεται ότι παραβιάζονται εντός αυτών, από «μη δημοκρατικά καθεστώτα», καθώς και η δημιουργία πολύ ισχυρών δικτύων ΜΚΟ, που τείνουν να υποκαταστήσουν στη λειτουργία τους τα ίδια τα κράτη, τόσο σε διεθνές περιβάλλον, όσο και στο ίδιο το εσωτερικό των κρατών.

Στάδια υλοποίησης

Η ολοκλήρωση της διαδικασίας υπολογίζεται να πραγματοποιηθεί σε τρία στάδια:

Κατά το πρώτο στάδιο, σε γενικές γραμμές και σε βάθος χρόνου, προγραμματίζονται:

Η υποβάθμιση των θρησκευτικών πεποιθήσεων των ανθρώπων και η άμβλυνση των θρησκευτικών τους διαφορών. Εννοείται πως η αθεΐα θεωρείται απόλυτα συμβατή με τους στόχους της παγκοσμιοποίησης.

Η εξάλειψη ενός σημαντικού αριθμού γλωσσών, των οποίων η χρήση κρίνεται περιορισμένη, αποτελεί ευγενή στόχο της παγκοσμιοποίησης. Η απαλοιφή των ιστορικών στοιχείων που ενισχύουν την αίσθηση ετερότητας των λαών σε σχέση με τους άλλους, επίσης. Η χρήση της έννοιας της φυλής πρέπει πλήρως να δαιμονοποιηθεί και να προωθηθεί συστηματικά η φυλετική επιμειξία για την παντελή και οριστική εξάλειψη της έννοιας αλλά και της υπόστασης της φυλής.

Η καταπολέμηση του ρατσισμού (όπως αυτοί τον εννοούν) και του αντισημιτισμού (στην πραγματικότητα του σιωνισμού), αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο προώθησης της παγκοσμιοποίησης σ' αυτό το στάδιο.

Σε δεύτερο στάδιο προγραμματίζεται η διάσπαση των εθνών κρατών. Αλλού με τη βία (πχ Γιουγκοσλαβία), αλλού με οικονομική χρεοκοπία και εφαρμογή σχεδίων τύπου «Καλλικράτης» (πχ Ελλάδα).

Η αλληλουχία της διεθνούς αποδόμησης θα ρυθμίζεται έτσι ώστε να μην υπάρχουν ανεπιθύμητες τοπικές ανισορροπίες ισχύος, μεταξύ των μικρών οντοτήτων που θα προκύπτουν από τις διασπάσεις των κρατών και των υπαρχόντων μεγαλυτέρων στην ίδια περιοχή, των οποίων η σειρά δεν έχει έρθει ακόμη.

Το τρίτο και τελευταίο στάδιο, αφορά στην πλήρη πολιτισμική ομογενοποίηση όλων των μικρών αυτών οντοτήτων που θα προκύψουν και οδηγεί στην πλήρη άρση κάθε διαφορετικότητας και στην υιοθέτηση πανομοιότυπων πολιτισμικών προτύπων, για όλους τους ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη και τελικά στο τέλος της ιστορίας.

Ας δούμε όμως πιο διεξοδικά πως μεθοδεύονται όλα τα παραπάνω. Ποιος είναι ο τρόπος, αλλά και τα «εργαλεία» που χρησιμοποιούνται, τόσο σε επίπεδο Υψηλής, όσο και Χαμηλής πολιτικής.

«Υψηλή πολιτική»

Στην έννοια της υψηλής πολιτικής περιλαμβάνονται όλες εκείνες οι πολιτικές που επηρεάζουν άμεσα και καθοριστικά τη διαμόρφωση των γεωπολιτικών εξελίξεων σε διεθνές και πλανητικό επίπεδο.

Οι πολιτικές αυτές διεκπεραιώνονται μέσω θεσμών, οι οποίοι σε πολλές περιπτώσεις φέρονται ως θεσμοί που δεν έχουν πολιτικό χαρακτήρα και πολιτικές στοχεύσεις, αλλά το βασικό τους κίνητρο είναι ο ανθρωπισμός, η προστασία του περιβάλλοντος, η προώθηση φιλίας και συνεργασίας μεταξύ των λαών, η σταδιακή εμπέδωση «δημοκρατικών» αξιακών προτύπων από κοινωνίες «μη δημοκρατικές» κλπ.

Άρα λοιπόν με την λογική των Διεθνών Επικυριάρχων «**Αν καταφέρουμε να φτιάξουμε μια παγκόσμια κοινωνία εξαλείφοντας όλα εκείνα τα στοιχεία που προάγουν την «οργανωμένη» διεθνή ετερότητα** (δηλαδή τα έθνη κράτη) **θα εξασφαλίσουμε την παγκόσμια ειρήνη**».

Οι θεσμοί αυτοί της Υψηλής Πολιτικής μπορεί να έχουν διεθνή ή τοπικό χαρακτήρα. Σε κάθε περίπτωση όμως, η κατανόηση των κρυφών πολιτικών τους στοχεύσεων, αποκαλύπτει την ύποπτη και ουσιαστικά κατευθυνόμενη δράση τους.

Πολιτικές Όψεις Διεθνών Θεσμών Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις

Το ισχυρότερο, αλλά και πιο «δόλιο χαρτί» των διεθνών θεσμών είναι οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις. Βασικοί ρυθμιστικοί παράγοντες στη λειτουργία της διεθνούς κοινωνίας με επίσημη απόφαση του ΟΗΕ (άρθρο 71 του καταστατικού χάρτη), αποσκοπούν υποτίθεται στο να λύσουν προβλήματα που τα κράτη λόγω των οργανωμένων συμφερόντων που εκφράζουν δεν μπορούν.

Επί της ουσίας, κινούμενες κυριολεκτικά ανεξέλεγκτες και ως σύγχρονοι «Δούρειοι Ίπποι», έχουν καταστεί με αθόρυβο τρόπο ρυθμιστές της διεθνούς ζωής και νομιμότητας, επί μιας σειράς ζητημάτων τεράστιας σημασίας, καταλύοντας το «ανεξάρτητο» και «κυρίαρχο» του εσωτερικού των κρατών και των μεταξύ τους σχέσεων.

Σήμερα υπάρχουν 1664 ΜΚΟ συνδεδεμένες με τον ΟΗΕ και αποτελεί σπάνιο φαινόμενο η

πραγματοποίηση διασκέψεων κορυφής ή διεθνών συναντήσεων χωρίς την παρουσία Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, οι οποίες «δραστηριοποιούνται» σε πάρα πολλούς τομείς όπως: ανθρώπινα δικαιώματα, εργασιακές σχέσεις, κατάργηση διακρίσεων, μειονότητες, μετανάστες, κατάσταση της γυναίκας και του παιδιού, το περιβάλλον, τα δικαιώματα των καταναλωτών, ο αφοπλισμός, η ειρήνη, η υγεία κλπ

Μια σημαντική ακόμη παράμετρος είναι ότι μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες με τη στήριξη που παρέχουν προς τις ΜΚΟ, αποκομίζουν μεγάλα οφέλη, εξασφαλίζοντας «πιστοποιητικά ηθικής».

Εν κατακλείδι, μπορούμε να πούμε πως η αύξηση της δύναμης των ΜΚΟ, οι οποίες είναι εξ' ορισμού φορείς μιας διεθνιστικής λογικής, έρχεται να καλύψει το κενό που δημιουργείται από την εξασθένηση των εθνικών πολιτικών εξουσιών, την εγκατάλειψη κάθε είδους εθνικής κυριαρχίας και την παράδοσή της, στη λογική της αγοράς.

«Πρέσβεις καλής θέλησης»

Οι πρέσβεις και οι πρέσβειρες «καλής θέλησης» είναι ένα ακόμη αποτελεσματικό «εργαλείο» του «ολοκληρωτικού διεθνισμού».

Παρεμβαίνουν σε καίριες στιγμές και με την αναγνωρισιμότητά τους και με «τη στρατευμένη και ανιδιοτελή τους καλοσύνη» για το καλό της ανθρωπότητας, περνούν χρήσιμα μηνύματα.

Χαρακτηριστική περίπτωση αυτή της Λαίδης Νταϊάνας (της Αγγλίας), που πριν μερικά χρόνια (πριν το θανατηφόρο «αυτοκινητιστικό της ατύχημα»), πρωτοστατούσε στο «διεθνή αγώνα» που έδιναν οι διάφορες «ανθρωπιστικές» οργανώσεις για την άρση των ναρκοπεδίων ανά τον κόσμο. Σήμερα διαπιστώνουμε ότι αν η άρση αυτών των ναρκοπεδίων δεν είχε συντελεστεί δε θα ήταν εφικτή η υλοποίηση του προγράμματος μεταφοράς πληθυσμών (λαθρομετανάστευση) για την αλλοίωση της πληθυσμιακής ομοιογένειας των εθνών κρατών. Βασικού στοιχείου της παγκοσμιοποίησης. Γνωστοί ηθοποιοί και προσωπικότητες του καλλιτεχνικού χώρου, πρεσβευτές όλοι τους «καλής θέλησης», επισκέπτονται μουσουλμανικούς πληθυσμούς σε περιοχές της πρώην Γιουγκοσλαβίας για να καταδείξουν τις «φρικαλεότητες» των Σέρβων, τους προσφυγικούς καταυλισμούς του εξαθλιωμένου Συριακού λαού που το «δολοφονικό» καθεστώς Άσαντ, έφερε σε αυτή την κατάσταση, «επαναστατημένους» ανθρώπους σε «πορτοκαλί» επαναστάσεις κλπ.

Θρησκείες

Οι θρησκείες και οι θρησκευτικοί θεσμοί είναι ένα μεγάλο «αγκάθι» για την παγκοσμιοποίηση. Γι' αυτό και ο «διαθρησκειακός διάλογος» και ο αριστερός «υλισμός» (βασικός πυλώνας του αριστερού διεθνιστικού ολοκληρωτισμού), έχουν την τιμητική τους.

Οι θρησκείες στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης πρέπει ή να εξαλειφθούν με την επικράτηση της αθεΐας και του υλισμού ή να «αμβλυνθούν». Για μια «πανθρησκεία» μίλησε ο Τόνι Μπλερ το Σεπτέμβριο του 2008 στο πανεπιστήμιο του Yale, αναπτύσσοντας το θέμα: «Η θρησκευτική πίστη στην υπηρεσία της Παγκοσμιοποίησης». Μια πρώτη γεύση αυτής της «Πανθρησκείας» πήραμε στα τελευταία Olympic Games στο Λονδίνο, όπου υπήρχε «πολυναός» για την κάλυψη των θρησκευτικών αναγκών των πιστών όλων των θρησκειών..

Δηλαδή η λατρεία του «Υπέρτατου Όντος», όπως θα αποκαλείται ο Θεός σε μια κοινή γλώσσα αποδεκτή από όλους, θα επιτρέπεται στο ναό οποιουδήποτε δόγματος από οιονδήποτε πιστό. Δηλαδή ο μουσουλμάνος θα μπορεί να προσεύχεται σε χριστιανική εκκλησία, ο χριστιανός σε παγόδα ή τζαμί και πάει λέγοντας. Μια τέτοια αποστολή άλλωστε έχει και το «Διεθνές Κέντρο Διαθρησκειακού Διαλόγου» που ιδρύθηκε στην Ντόχα του Κατάρ. Την «προσέγγιση» και «αλληλοκατανόηση» των θρησκειών.

Οι θρησκείες στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης **πρέπει ή να εξαλειφθούν με την επικράτηση της αθεΐας και του υλισμού ή να «αμβλυνθούν»**. Για μια «πανθρησκεία» μίλησε ο Τόνι Μπλερ το Σεπτέμβριο του 2008 στο πανεπιστήμιο του Yale

Αθλητικές Διοργανώσεις

Οι διεθνείς αθλητικές διοργανώσεις και η θεσμική τους οργάνωση είναι ένα πολύ «δυνατό χαρτί» για τους σκοπούς της παγκοσμιοποίησης.

Από τα Olympic Games (όπως κατάντησαν σήμερα τους Ολυμπιακοί Αγώνες) και τα διάφορα διεθνή αθλητικά τουρνουά κλασικού αθλητισμού, μέχρι τις διοργανώσεις αγώνων της FIFA, της FIBA και των άλλων οργανισμών αρμόδιων για όλη την γκάμα των αθλημάτων, γίνεται ό,τι είναι δυνατόν για την προώθηση της «ειρήνης και της συνεργασίας των λαών», αλλά με τον τρόπο που εννοεί αυτές τις έννοιες ο «διεθνιστικός ολοκληρωτισμός».

Έτσι μπορεί κανείς να δει να παρελαύνουν στις τελετές έναρξης και λήξης των Olympic Games, ομάδες προερχόμενες από πληθυσμιακές οντότητες, οι οποίες δεν έχουν υπόσταση κράτους και αριθμούν μόλις 500 άτομα ή και λιγότερο. Να δει αθλήτριες με «μπούργκες» και μαντήλες να αγωνίζονται. Να δει κάθε είδους απίστευτης ιδιαιτερότητας να «απελευθερώνεται», από τα «εθνικιστικά όρια και στερεότυπα» που μέχρι τώρα περιόριζαν την έκφρασή της εντός των συνόρων ενός έθνους κράτους, στα πλαίσια μιας παγκόσμιας κοινωνίας «ανεκτικής» στα πάντα. Αυτό βέβαια που δεν μπορεί εκείνη τη στιγμή να δει είναι το ποια θα είναι η κατάληξη και η δουλεία στην οποία θα εγκλωβιζόταν, αν ποτέ μια τέτοια εξέλιξη γινόταν πραγματικότητα.

Μπορεί ωστόσο να πάρει μια πρώτη πικρή γεύση από τη μονοπώληση των μεταλλίων από συγκεκριμένες ομάδες κρατών και αθλητών και το ανελέητο κυνήγι άλλων. Την κατάκτηση τροπαίων (κυρίως σε ομαδικά αθλήματα της FIFA και της FIBA), από ομάδες σκανδαλωδώς υποδεέστερες των αντιπάλων τους, αλλά εμφανώς φιλικά προσκείμενες προς μεγάλα συμφέροντα. Και πάει λέγοντας.

Καλλιτεχνικές Διοργανώσεις

Και σε αυτό τον διεθνή θεσμό έχουμε μια απ' τα ίδια. Πολιτισμική ομογενοποίηση και αχαλίνωτη ευνοιοκρατία

Κλασικό παράδειγμα ο διαγωνισμός τραγουδιού της Eurovision. Αντί να αποτελεί μια μουσικολογική πανδαισία, από διαφορετικές μελωδίες, γλώσσες και σκηνική παρουσία των συμμετεχόντων (αφού ισχυρίζονται μάλιστα ότι όχι μόνον είναι ανεκτικοί στη διαφορετικότητα, αλλά την προάγουν κιόλας), έχουμε έναν διαγωνισμό αγγλικού τραγουδιού. Μια τραγελαφική ομοιομορφία, από συγκροτήματα και τραγουδιστές και τελικό νικητή που κατά γενική ομολο-

γία σχεδόν ποτέ δεν είναι ο καλύτερος.
Έτσι είδαμε να παίρνουν την 1η θέση στο διαγωνισμό αυτό η Ουκρανία, όταν η κόντρα της Ρωσίας με τον αγγλοαμερικανοσιωνιστικό άξονα για την προσάρτηση της Ουκρανίας στη σφαίρα επιρροής τους ήταν στην κορύφωσή του, την Τουρκία για να δειχθεί σε όλους ότι είναι ευρωπαϊκή χώρα, του Ισραήλ, που «Κύριος οίδε» με πια λογική συμμετέχει σε ευρωπαϊκούς θεσμούς κλπ

Τι μήνυμα περνάει αυτό; Προφανώς κάνει σαφές, ποιος κάνει κουμάντο. Τι πρέπει να κάνεις αν θέλεις να πας μπροστά. Ποια είναι η νέα αισθητική στο χώρο αυτό και εν κατακλείδι ποια είναι η «νέα πραγματικότητα» προς την οποία πρέπει όλοι να προσαρμοσθούμε.

Το ίδιο μοτίβο επαναλαμβάνεται σε όλες τις μορφές τέχνης και σε όλες τις καλλιτεχνικές διοργανώσεις. Εξαιρέσεις φυσικά υπάρχουν, αλλά θα πρέπει ο καλλιτέχνης να είναι αποφασισμένος να «πληρώσει» την εμμονή του στο καλλιτεχνικά «αληθές», μένοντας στην αφάνεια και στο περιθώριο.

Πανεπιστήμια

Τα μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην «επιστημονική τεκμηρίωση» των δογμάτων της «Νέας Τάξης» και της Παγκοσμιοποίησης. Μια τεκμηρίωση που αφορά στην «νομοτελειακή κατάληξη» του ιστορικού γίγνεσθαι, το οποίο δεν είναι άλλο από αυτό που πρεσβεύει ο αμερικανοσιωνισμός. Δηλαδή ο «Διεθνιστικός Ολοκληρωτισμός».

Οι επιστημονικές έρευνες αυτών των πανεπιστημίων καλύπτουν όλο το φάσμα της ανθρώπινης γνώσης, αλλά δίνουν ιδιαίτερη σημασία στην οικονομία, τις πολιτικές επιστήμες, την ιστορία και τη βιολογία.

Έτσι με τη βιολογία «επιβεβαιώνεται» η εξελικτική θεωρία του ανθρώπου, ο οποίος σύμφωνα με το αμερικάνικο MIT προέρχεται «σίγουρα» από θαλάσσιους οργανισμούς. Διατείνονται ότι σύντομα θα επιτύχουν να διπλασιάσουν τη διάρκεια της ανθρώπινης ζωής (ποιος ξέρει ίσως κάποτε κάνουν και τον άνθρωπο αθάνατο), ότι θα παράγουν ανθρώπινα όργανα σαν ανταλλακτικά αυτοκινήτου, θα θεραπεύσουν κάθε αρρώστια κλπ Πρόκειται προφανώς για την τεχνοκρατική ύβρη του «μετανθρώπου», που θα είναι ο μελλοντικός άνθρωπος αυτής της παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας.

Τα οικονομικά πανεπιστήμια με τη σειρά τους επιβεβαιώνουν ότι τα τελειότερα οικονομικά μοντέλα βρίσκονται στο νεοφιλελευθερισμό και τον καπιταλισμό.

Η ιστορική έρευνα ξεκαθαρίζει ότι όλα αυτά που γνωρίζουμε μέχρι τώρα στην ιστορία, ήταν άκρως διαστρεβλωμένα από τους Έλληνες, που παρουσίαζαν τον ιστορικό τους ρόλο κυρίαρχο και καθοριστικό στην ανθρώπινη ιστορία, ενώ τα πράγματα δεν είναι έτσι (πχ ο Μέγας Αλέξανδρος δεν ήταν Έλληνας αλλά σκοπιανός, ο Όμηρος δεν ήταν Έλληνας αλλά τούρκος κλπ)

Και τέλος έρχονται τα πανεπιστήμια πολιτικών επιστημών (think tanks) για να συνθέσουν αυτά τα «αδιαμφισβήτητα» επιστημονικά ντοκουμέντα, προτείνοντας το τέλειο σύστημα πολιτικής διακυβέρνησης το οποίο θα λύσει αυτομάτως όλα τα προβλήματα της ανθρωπότητας, (τα οποία έχει βεβαίως δημιουργήσει …. ο εθνικισμός) και θα φέρει την αγάπη, την ειρήνη και τη συμφιλίωση των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο.

Στα πανεπιστήμια αυτά έχουν φοιτήσει και οι περισσότεροι από τους Έλληνες πανεπιστημιακούς καθηγητές. Αυτές τις γνώσεις μεταφέρουν στους δικούς μας εκπαιδευτικούς στα Ελληνικά πανεπιστήμια, όταν επιστρέφουν στην Ελλάδα. Και αυτοί με τη σειρά τους μεταλαμπαδεύουν τις γνώσεις τους στα παιδιά μας.

Απόστολος Καραΐσκος

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος

Ο οικονομικός πόλεμος και οι αντανακλάσεις του

Βιβλιοπαρουσίαση

Οι «αγορές» στην ουσία τους είναι ο πυρήνας του φιλελευθερισμού σε όλη του την ανάλγητη ύπαρξη, είναι η «δαιμονική φύση της Οικονομίας», όπως έλεγε ο Έβολα.

Ολόκληροι Λαοί πολτοποιούνται και πετάγονται στην πυρά, αφού πρώτα το Κράτος τους έχει ελεγχθεί διά του χρέους. Η ανθρωποθυσία αυτή, την οποία έχουμε βιώσει στην Ελλάδα των 4000 αυτοκτονιών, λαμβάνει χώρα αποκλειστικά και μόνο για τον πλουτισμό λίγων «περιούσιων» και διαπλεκόμενων ανά τον κόσμο. Μία γεωπολιτική θεωρία αναβιώνει στις μέρες μας 100 χρόνια από την δημοσίευση της και γίνεται στρατηγικό σχέδιο πολυεθνικών εταιριών, για την επίτευξη της Παγκόσμιας Σιωνιστικής Διακυβέρνησης.

Παραθέτουμε ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο:

Πως παράγεται, όμως, το χρήμα; Προφανώς κατ' εντολή των κυβερνήσεων στα αντίστοιχα νομισματοκοπεία, θα σκεφτεί ο οποιοσδήποτε ανυποψίαστος. Θυμόμαστε όλοι, άλλωστε, την φημολογία που επικρατούσε το 2010 ότι στο Νομισματοκοπείο, σύμφωνα με «μαρτυρίες», γινόταν μανιώδης παραγωγή δραχμών με στόχο την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα. Τελικώς οι εν λόγω φημολογίες διαψεύστηκαν όπως ήταν αναμενόμενο, όμως αξιοσημείωτο ήταν ότι δεν διαψεύστηκαν εγκαίρως από την κυβέρνηση, αλλά αφότου είχε δημιουργηθεί ο σχετικός αστικός μύθος και το κατάλληλο «κλίμα». Ένα κλίμα το οποίο ταρακούνησε τις αγορές και έδωσε την απαραίτητη νομιμοποίηση για την πιο εύκολη επέλαση του ΔΝΤ στην χώρα μας. Το γενικό πρόσταγμα για την παραγωγή δραχμών θεωρητικά θα το είχε η Τράπεζα της Ελλάδος, κατ' εντολή της Κυβερνήσεως. Όμως η Κεντρική Τράπεζα της Ελλάδος έχει ένα «ιδιαίτερο» χαρακτηριστικό, που αναφέρεται στο καταστατικό της: «Το Δημόσιον και αι Δημόσιαι Επιχειρήσεις δεν δύνανται να κατέχωσιν αμέσως ή εμμέσως μετοχάς της Τραπέζης κατά ποσόν υπερβαίνον εν συνόλω τα τριανταπέντε εκατοστά του εκδεδομένου ονομαστικού κεφαλαίου». Δηλαδή με λίγα και απλά λόγια η Τράπεζα της Ελλάδος είναι ιδιωτική! Η εν λόγω διάταξη, όπως αναφέρεται στο καταστατικό της Τράπεζας της Ελλάδος, προσετέθη με τον νόμο Ν 2778/1999, ο οποίος φέρει την υπογραφή, μεταξύ άλλων και του Ευάγγελου Βενιζέλου και νομοθετήθηκε επί πρωθυπουργίας Σημίτη.

Τι σημαίνει, όμως, ουσιαστικά ότι η Τράπεζα της Ελλάδος είναι ιδιωτική, πέραν του ότι το διοικητικό συμβούλιο της κοιτάει να εξυπηρετήσει πρωτίστως τα συμφέροντα των μετόχων της Τράπεζας, δηλαδή των ιδιωτών; Στην Αγγλία, όπως όλοι γνωρίζουμε

Το παρόν πόνημα αποτελεί έναν, τρόπον τινά, οδηγό στις σύγχρονες μεθοδεύσεις του καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο επιδράμει επί Λαών και Εθνών, προκειμένου να επιβάλλει την θέληση των λεγόμενων «αγορών».

έχει αρχίσει και αναπτύσσεται ένα κίνημα ευρωσκεπτικισμού, το οποίο απορρέει από πολιτικούς παλαιάς κοπής, δηλαδή είναι ουσιαστικά ακίνδυνο. Παρόλη την ακινδυνότητα του, η απήχηση που είχε η συγκεκριμένη ιδέα στον Λαό της Γηραιάς Αλβιόνας ανάγκασε τρόπον τινά την επέμβαση των μεγαλοεπιχειρηματιών του Σίτυ. Δεκαεννέα επιχειρηματίες, συμπεριλαμβανομένων των Ρίτσαρντ Μπράνσον της Virgin, Νάιτζελ Σέινγουολντ της Shell και διάφορων τραπεζιτών απέστειλαν ανοικτή επιστολή προς τον πρωθυπουργό Ντέιβιντ Κάμερον μεμφόμενοι τους ευρωσκεπτικιστές πολιτικούς ότι «βάζουν την πολιτική πάνω από την οικονομία», λέγοντας ουσιαστικά ότι απειλούνται τα ιδιωτικά τους συμφέροντα, αφού «για το Σίτι τα οφέλη από τη συμμετοχή στην ΕΕ ξεπερνούν κατά πολύ τα κόστη». Βέβαια όλα αυτά ειπώθηκαν με μια απαραίτητη δόση λαϊκισμού και ψεύδους, αφού σύμφωνα με τις δηλώσεις τους τα κέρδη που αποκομίζει ετησίως η «βρετανική οικονομία» από το ευρώ, τα οποία είναι 37 έως 109 δις. ευρώ, «αντιστοιχούν» σε 1.400 έως 4.100 ευρώ για κάθε βρετανική οικογένεια. Βέβαια όλοι ξέρουν ότι τα κέρδη των κρατών δεν αναδιανέμονται στους πολίτες, ούτε καν υπό την μορφή υπηρεσιών και υποδομών, όμως αυτή η «λεπτομέρεια» φαίνεται ότι δεν έχει αξία για τους τραπεζίτες του Σίτυ.

Είχε πει ο Εβραίος τραπεζίτης Μάγιερ Άμσελ Ρότσιλντ πίσω στον 18ο αιώνα: «…. επιτρέψτε μου να εκδίδω και να ελέγχω το χρήμα ενός Έθνους και αδιαφορώ για το ποιός γράφει τους νόμους»! Εν τέλει η συγκεκριμένη οικογένεια Εβραίων τραπεζιτών κατάφερε με διάφορες δολοπλοκίες και πολέμους να ελέγξει την Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ, της Αγγλίας, της Ελλάδος και πολλών άλλων κρατών, από τα «ελεγχόμενα», όπως θα δούμε παρακάτω. Αξία έχει επίσης να θυμηθούμε ένα γεγονός πέριξ της Μάχης του Βατερλό , όπου νικήθηκε οριστικά ο Ναπολέων, για να δούμε την δύναμη που κατέχει το χρήμα σήμερα και τους τρόπους που απεργάζονται οι διεθνείς τοκογλύφοι για την κερδοφορία τους.

ΚΥΠΡΟΣ 1974

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

Κάθε χρόνο, στα τέλη του μηνός Ιουλίου, οι υποκριτές που εσχάτως αυτοπροσδιορίστηκαν ως κοινοβουλευτικό τόξο, εορτάζουν μεγαλοπρεπώς την επάνοδο της δημοκρατίας, μιας δημοκρατίας της μίζας, της διαφθοράς, της ρεμούλας, των σκανδάλων, των πελατειακών σχέσεων. Γιορτάζουν για μια δημοκρατία που εφήρμοσε με τον πιο στυγνό και ληστρικό τρόπο τα μνημόνια των διεθνών τοκογλύφων, που είναι χρεωμένη με τις 4000 αυτοκτονίες των συμπολιτών μας, οι οποίοι λύγισαν κάτω από το βάρος της οικονομικής ανέχειας.

Γιορτάζουν τέλος για μια δημοκρατία, υπεύθυνη για την παραχάραξη και παραποίηση της Ιστορίας της ένδοξης Πατρίδας μας, καθώς και για την εισβολή εκατομμυρίων λαθρομεταναστών.
Αυτά γιορτάζουν οι δημοκράτες στα τέλη του Ιουλίου. Δίχως αιδώ, περιφέρονται, δεξιώνονται ενδεδυμένοι το προσωπείο του πολιτικώς ορθού, κατακεραυνώνοντας ότι απειλεί να τους θέσει προ των ευθυνών τους. Εμείς όμως, δεν γιορτάζουμε στα τέλη Ιουλίου. Για εμάς, είναι ένας ακόμη λόγος να για το μαύρο και πένθιμο χρώμα της μπλούζας μας. Γιατί ήταν 20 Ιουλίου του 1974 όταν πραγματοποιήθηκε η βάρβαρη τουρκική εισβολή στην Κύπρο μας και μια σειρά γεγονότων, που έρχονται σιγά σιγά στο φως, μας επιτρέπουν να αντιληφθούμε ότι η όλη υπόθεση ήταν μια προδοσία, μια μειοδοσία, ένα καλά οργανωμένο σχέδιο διχοτόμησης του νησιού, το οποίο συντελέστηκε εις βάρος του Ελληνικού λαού και της Ελληνικότητας της Κύπρου. Δημιουργήθηκε λοιπόν με αυτό τον τρόπο ένα τετελεσμένο, ένα γεγονός στο οποίο η Ελλάς, όπως πάντα, προδόθηκε από αυτούς που υποτίθεται πως την υποστήριζαν ως σύμμαχοι της.
Ο Αττίλας Ι όπως ονομάζουν την τούρκικη εισβολή, έγινε με το πρόσχημα ότι καταπατούνται τα δικαιώματα των τούρκων της Κύπρου, μετά από κάλεσμα ουσιαστικώς του Μιχαήλ Μούσκου(Μακάριου), ο οποίος έβλεπε πως χάνει την εξουσία. Ο ίδιος αυτοεξορίστηκε σε εξωτικά μέρη και παρέδωσε την Κύπρο στους σφαγείς μογγόλους. Ήταν αυτός, που στις 26 Δεκεμβρίου 1963 δέχτηκε την Πράσινη γραμμή και το ειρηνευτικό σχέδιο του αρχηγού των βρετανικών δυνάμεων στη Κύπρο , στρατηγού Γιάνγκ, ο οποίος χάραξε πάνω στο χάρτη της Λευκωσίας μια γραμμή μεταξύ των θέσεων των Ελλήνων και των Τούρκων, χρησιμοποιώντας για το σκοπό αυτό ένα πράσινο μολύβι, δημιουργώντας την περιβόητη «Πράσινη Γραμμή».
Το θέμα της Κύπρου, η γεωστρατηγική σημασία της οποίας ταλάνιζε τις ΗΠΑ αλλά και την Ρωσία, οδήγησε τις βρετανικές βάσεις στη Δεκέλεια και το Ακρωτήρι να αποκτήσουν ακόμη μεγαλύτερη στρατηγική αξία, ειδικά μετά την εκδίωξη των Άγγλων από τη διώρυγα του Σουέζ (1956) και το Άδεν (1967). Το ΝΑΤΟ θεωρούσε το Κυπριακό ως δική του υπόθεση, εξαιτίας της στρατιωτικής παρουσίας της Αγγλίας και των ΗΠΑ στο νησί. Κύρια φροντίδα της Αμερικής ήταν να αποτραπεί μια σύγκρουση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας εξαιτίας της Κύπρου. Κάτι τέτοιο θα αποτελούσε καταστροφή, επειδή θα επέφερε διάσπαση της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ, ισχυροποίηση της παρουσίας της Ρωσίας στην Ανατολική Μεσόγειο και κίνδυνο μετατροπής της Κύπρου σε σοβιετικό δορυφόρο, μιας και η Ρωσία είχε ασχοληθεί επισταμένως με το θέμα και είχε υποσχεθεί πολλαπλή βοήθεια στην Κύπρο. Για να παύσει λοιπόν ο κίνδυνος ενός ελληνοτουρκικού πολέμου έπρεπε η τουρκία να συγκρατηθεί από το να εισβάλει στην Κύπρο. Κάτι τέτοιο ερχόταν όμως σε αντίθεση με τις επιδιώξεις της τουρκίας αλλά και των προστατών της, των ΗΠΑ, ποτ την ήθελαν ευχαριστημένη. Γι΄αυτό οποιαδήποτε λύση του Κυπριακού ζητήματος θα έπρεπε να έχει την έγκριση και της τουρκίας.
Οι Τούρκοι, γνωρίζοντας ότι οι Αμερικανοί δεν επιθυμούσαν γενικευμένο ελληνοτουρκικό πόλεμο τόλμησαν την από καιρό σχεδιαζόμενη εισβολή.
Λίγοι είναι πάντα αυτοί που αντιστέκονται και ενώ υπήρχαν υπόνοιες και ετοιμασίες πολλά χρόνια πριν την εισβολή, ελάχιστη έως μηδαμινή προετοιμασία είχε συντελεστεί προκειμένου να αποφευχθούν τα όσα τραγικά επακολούθησαν.
Τα ξημερώματα της Παρασκευής 19 Ιουλίου 1974, ο σταθμός της Κυρήνειας έπιασε ένα σήμα με οδηγίες προς τους τουρκοκύπριους καθώς και σήματα που έλεγαν ότι η Τουρδύκ μίλαγε συνέχεια με τη Μερσίνα που ετοίμαζε στόλο για απόβαση.
Ακόμη, πως η Τουρδύκ βγήκε σε διασπορά και επιφυλακή. Στις 20:00 της ίδιας ημέρας, ο διοικητής της Ναυτικής Διοίκησης Κύπρου ενημέρωσε το ΓΕΕΦ ότι παρακολουθεί δύο νηοπομπές προερχόμενες από Μερσίνα να πλέουν προς Κύπρο.

Παρά το γεγονός ότι οι ελληνικές δυνάμεις στην Κύπρο διέθεταν σχέδιο άμυνας που έλεγε ότι θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί διασπορά μάχης, εξολόθρευση των θυλάκων των τούρκων, ειδικά του θύλακα Λευκωσίας - Αγ Ιλαρίωνα που ήταν ο σημαντικότερος και έπειτα πλήγμα στις δυνάμεις απόβασης, τίποτε από όλα αυτά δεν πραγματοποιήθηκε, λόγω πλήρους απουσίας οργάνωσης.

Αντ' αυτού, ειδοποιήθηκε ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Κύπρο, Ρότζερ Ντέιβις, που απάντησε πως πρόκειται για επίδειξη δύναμης. Στις 20 Ιουλίου 1974, σαράντα περίπου χιλιάδες τούρκοι στρατιώτες, υπό την υποστήριξη της τουρκικής
αεροπορίας και του ναυτικού εισέβαλαν στην βόρεια πλευρά του νησιού.

Η απόβαση τους πραγματοποιήθηκε σε δύο φάσεις, με ένα μήνα σχεδόν διαφορά , γεγονός που οδήγησε στην παράνομη κατοχή του 37% της Κύπρου. Περίπου 200.000 άνθρωποι εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους, ενώ οι νεκροί ανέρχονται σε 4.000 και 1.619 δηλώθηκαν αγνοούμενοι. Η τουρκία υποστήριξε ότι δεν πρόκειται για εισβολή αλλά για «ειρηνική επέμβαση» , ενεργώντας όμως με βάση έτοιμα σχέδια πολλών ετών.

Ο τουρκικός στόλος επιτέθηκε στο λιμάνι της Κερύνειας και στα σημεία όπου βρίσκονταν ελληνοκυπριακές δυνάμεις. Δυνάμεις αλεξιπτωτιστών ρίχτηκαν σε περιοχές τουρκοκυπριακές και στην τουρκοκυπριακή συνοικία της Λευκωσίας. Στις επιθέσεις αυτές, η αντίδραση των ελληνοκυπριακών και ελλαδίτικων δυνάμεων ήταν ανοργάνωτη και σπασμωδική. Οι εισβολείς διέθεταν όλα τα σύγχρονα όπλα της εποχής. Αντίσταση άξια λόγου πρόβαλε μόνο η ΕΛΔΥΚ και ορισμένα σώματα Κυπρίων Εθνοφρουρών, πολλοί από τους οποίους σκοτώθηκαν, αιχμαλωτίστηκαν ή χάθηκαν.

Το χρονικό της πρώτης εισβολής

Ο διοικητής της ΕΛΔΥΚ, βλέποντας την ολιγωρία των ιθυνόντων, διατάσει την εφαρμογή του σχεδίου διασποράς. Το ίδιο κάνουν και οι άλλες μονάδες εθνοφυλακής. Πράγματι, με το πρώτο φως πέφτουν βόμβες ναπάλμ στην παράκτια ζώνη του Πενταδάκτυλου, προς εξουδετέρωση των ελληνικών θέσεων, έτσι ώστε τα τουρκικά αποβατικά να κατορθώσουν να βγουν στην ακτή. Οι βομβαρδισμοί επεκτάθηκαν στο δρόμο Αγ.Ιλαρίωνα - Κυρήνειας καθώς και σε θέσεις στρατοπέδων, ανάμεσά τους και το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ. Μεταγωγικά αεροσκάφη και ελικόπτερα πραγματοποιούν ρίψη αλεξιπτωτιστών στην περιοχή Κιόνελι - Μάνδρα. Το 251 Τάγμα Πεζικού χτυπά θαρραλέα το προγεφύρωμά τους. Η μάχη πραγματοποιείται με αυτόματα, ατομικό οπλισμό και λίγους όλμους και έτσι οι τούρκοι παρά τις τεράστιες απώλειες που αντιμετωπίζουν, κατορθώνουν να διατηρήσουν τις κατειλημμένες θέσεις τους και να ενωθούν με τον τουρκοκυπριακό θύλακα στην περιοχή. Την ίδια ώρα αλεξιπτωτιστές που έπεσαν στο χωριό Μια Μηλιά αποδεκατίστηκαν από τους κατοίκους, οι οποίοι κατόρθωσαν να αποσπάσουν τον οπλισμό τους. Δύο υποβρύχια κοντά στην Κύπρο έχουν διαταχτεί να καταστρέψουν την νηοπομπή αλλά τελικά οι οριστικές εντολές, δεν ήρθαν ποτέ. Αντ' αυτού κατευθύνονται στην Ρόδο, η οποία υποτίθεται ότι θα δεχόταν επίθεση, πράγμα που δεν έγινε ποτέ.

Δείγμα της βαρβαρότητας των μογγόλων είναι η επίθεση στην Κυρήνεια, ο πληθυσμός της οποίας καθώς και των γύρω χωριών γίνονται θύματα μιας πρωτόγνωρης κτηνωδίας. Οι τούρκοι συγκέντρωναν αιχμαλώτους και μετά από βασανιστήρια, άλλους τους εκτελούσαν και άλλους τους έστελναν κατά την προσφιλή τακτική τους, στα ενδότερα της τουρκίας. Πραγματοποιήθηκαν πρωτοφανείς βιασμοί και ανείπωτα βασανιστήρια . Αυτοί είναι η προσέγγιση τους για την περιώνυμη ελληνοτουρκική φιλία, που κάποιοι εγχώριοι λακέδες ευαγγελίζονται.

Στην άμυνα της πόλης πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε το 251 ΤΠ και ο διοικητής του αντισ/χης Κουρούπης, ο οποίος με δυο μόνο λόχους κατάφερε να εγκλωβίσει την κατά πολύ μεγαλύτερη αποβατική δύναμη των τούρκων στον όρμο Πεντεμίλι και ακολούθως συμπτύχθηκε μαζί με την 33 Μοίρα Καταδρομών,

υπερασπιζόμενοι μέχρι τέλους την πόλη. Έπεσε ηρωικά έξω απ' την Κυρήνεια το απόγευμα της 22 Ιουλίου '74, ενώ ανασύντασσε δυνάμεις για αντεπίθεση κατά του προγεφυρώματος, δεχόμενος καταιγισμό πυρών.

Τα γεγονότα που συμβαίνουν απασχολούν την διεθνή κοινή γνώμη. Στη Νέα Υόρκη συνέρχεται το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και αποφασίζει την κατάπαυση του πυρός από τις 4 το απόγευμα της 22ης Ιουλίου. Οι τούρκοι αδιαφορούν και προχωρούν καταλαμβάνοντας την Κερύνεια και επεκτείνοντας τη ζώνη κατοχής τους. Ενώ από την ελληνοκυπριακή πλευρά εφαρμόστηκε η απόφαση για κατάπαυση του πυρός, δεν συνέβη το ίδιο και από τους τούρκους, οι οποίοι προώθησαν τις δυνάμεις τους και κύκλωσαν το αεροδρόμιο της Λευκωσίας. Η αντίδραση των τούρκων της Κύπρου έδειξε ότι η τουρκική κοινότητα ήταν άψογα οργανωμένη και προετοιμασμένη για ένα σχέδιο εισβολής, από καιρό.

Την επομένη της κατάπαυσης πυρός οι τούρκοι προωθήθηκαν ανάμεσα στην ΕΛΔΥΚ και στο αεροδρόμιο, το οποίο προσπάθησαν να πλησιάσουν, αλλά ανακόπηκαν από τη Β Μοίρα Καταδρομών.

Ταυτόχρονα, στη Γενεύη συνεχίζεται η διάσκεψη για το κυπριακό, με τη συμμετοχή του Έλληνα υπουργού εξωτερικών Γ. Μαύρου, του τούρκου Τ. Γκιουνές και του βρετανού Κάλαχαν. Παρών είναι και ο αμερικανός Μπάφαμ, άνθρωπος του Κίσινγκερ, ο ρόλος του οποίου είναι πασίγνωστος στην προδοσία και τη σφαγή της Κύπρου.

Η τουρκία παρουσιάζεται στις συνομιλίες με τον αέρα του νικητή, ανένδοτη και ανυποχώρητη στις θέσεις και τις απαιτήσεις της, τις οποίες προβάλλει με ιδιαίτερη θρασύτητα. Ένα περίεργο περιστατικό, που καταδεικνύει την προσχεδιασμένη τροπή των πραγμάτων λαμβάνει χώρα. Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων της Γενεύης, ο υπουργός εξωτερικών Μαύρος δίνει εντολή για την άμεση απελευθέρωση ενός τούρκου συνταγματάρχη και 14 άλλων αξιωματικών αιχμαλώτων, χωρίς να απαιτήσει οποιουδήποτε είδους αντάλλαγμα. Ο συνταγματάρχης, προτού αφεθεί ελεύθερος, παραδέχτηκε πως είχε εισέλθει στην Κύπρο με πολιτικά, μαζί με 300 ακόμη αξιωματικούς, από τις 5 Ιουλίου 1974, προετοιμάζοντας το έδαφος της εισβολής. Αδιαμφισβήτητα λοιπόν διαφαίνεται πως η εισβολή σχεδιαζόταν πολύ καιρό και το μόνο που περίμεναν οι τουρκομογγόλοι ήταν μια αφορμή.

Η διάσκεψη της Γενεύης διακόπτει προσωρινά τις εργασίες της στις 30 Ιουλίου. Αποφασίζεται από τους υπουργούς εξωτερικών Ελλάδος, Τουρκίας και Βρετανίας η δημιουργία ζώνης ασφαλείας στα όρια των κατεχομένων, η ανταλλαγή αιχμαλώτων, η εκκένωση των θυλάκων που είχε καταλάβει η Εθνοφρουρά καθώς και ότι δεν θα επεκταθούν οι περιοχές που ελέγχονται από τις δυο πλευρές. Την ίδια όμως μέρα η τουρκία , αποφασίζει την επέκταση των θέσεων της σε Λάπηθο και Καραβά, πράγμα που προσπαθεί ανεπιτυχώς μιας και τη νύχτα ο 2ος λόχος της 31ης Μοίρας Καταδρομών με αιφνιδιαστική καταδρομική επίθεση ανακαταλαμβάνει τις περιοχές.

Η δεύτερη φάση της εισβολής

Τα ξημερώματα της 14ης Αυγούστου η τουρκική αεροπορία, προετοιμάζοντας την επίθεση του Αττίλα 2 στην Μόρφου, την Αμμόχωστο και στην Λευκωσία , ξεκινάει αεροπορικές επιδρομές κατά των προαναφερόμενων θέσεων. Στη Λευκωσία, κεντρικός στόχος είναι το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ. Η κύρια αμυντική δύναμη των ελληνικών θέσεων ήταν στα βόρεια και ανατολικά της Λευκωσίας στην θέση Μια Μηλιά. Όταν διασπάστηκε αυτή η θέση άμυνας, τα τουρκικά άρματα προέλασαν με κατεύθυνση την Αμμόχωστο, ενώ οι δυνάμεις της Εθνοφρουράς αναδιπλώνονταν στη γραμμή Λευκωσία - Λάρνακα, ενώ άλλες υποχωρούσαν ανατολικά προς Αμμόχωστο. Πολλοί εθνοφρουροί, στην προσπάθεια τους να αποχωρήσουν ή να αναδιπλωθούν προς τα ανατολικά, σκοτώνονται ή αιχμαλωτίζονται. Οι περισσότεροι δεν θα ξαναδούν τους δικούς τους. Στο δυτικό μέτωπο η προέλαση των τουρκικών δυνάμεων προς Μόρφου έγινε ανεμπόδιστα.

Η μάχη του στρατοπέδου της ΕΛΔΥΚ

Το πρωί της 14ης Αυγούστου οι Τούρκοι άρχισαν να χτυπούν με πυρά βαρέος πυροβολικού και αεροπορίας το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ. Την άμυνα του αποτελούσαν στρατιώτες του 1ου λόχο, όσοι απόμειναν από τον Καραβά, με υπολείμματα του 6ου λόχου του 2ΤΠ υπό τον ταγματάρχη Στεργιόπουλο, ο 2ος λόχος με διοικητή τον υπολοχαγό Κωσταντούλα, ο 4ος λόχος με τον Κύπριο λοχαγό Ιωαννίδη, ο λόχος διοικήσεως της ΕΛΔΥΚ με διοικητή τον ταγματάρχη Δελή, μια διμοιρία μηχανικού με διοικητή τον ηρωικό λοχαγό Σταυριανάκο και άλλα μικρά τμήματα εφέδρων Κυπρίων, σε διμοιρίες τυφεκιοφόρων. Διοικητής αυτών των δυνάμεων ήταν ο αντ/χης Σταυρουλόπουλος. Στις 10:00 εκδηλώθηκε η πρώτη επίθεση πεζικού η οποία αποκρούσθηκε επιτυχώς, με πολλές απώλειες για τους τούρκους. Στις 11:00 δεύτερη προσπάθεια τουρκικού πεζικού και αρμάτων αποκρούστηκε πάλι. Την ίδια τύχη είχε και η επίθεση τους στις 15:00. Σε όλη αυτή τη διάρκεια η αεροπορία τους, χτυπούσε τους υπερασπιστές του στρατοπέδου. Την επομένη, ξανάρχισαν να βάλλουν εναντίον της ΕΛΔΥΚ με πυρά πυροβολικού και αεροπορίας αδιάκοπα, χωρίς όμως να τολμήσουν επίθεση πεζικού ή αρμάτων.

Σε όλες τις συγκυρίες και τις δυσκολίες πρέπει να επισημανθεί και ο ύπουλος ρόλος από άνδρες των Ηνωμένων Εθνών, οι οποίοι αποκάλυπταν στους τούρκους πληροφορίες θέσεων των Ελληνικών Δυνάμεων. Αυτό αποδεικνύεται από μαρτυρίες στρατιωτών, όπως του Σπανογιάννη της ΕΛΔΥΚ, ο οποίος είδε τεράστια διαφορά στις βολές του πυροβολικού των τούρκων, πέντε λεπτά μετά την πτήση ελικοπτέρων του ΟΗΕ πάνω από τις Ελληνικές θέσεις, ενώ πέντε λεπτά νωρίτερα οι βολές ήταν παντελώς άστοχες. Καναδοί στρατιώτες

περνούσαν ανάμεσα από τις ελληνικές θέσεις, στις στιγμές ανάπαυλας ή παύσης πυρών και στη συνέχεια μετέφεραν τα σχέδια οχύρωσης των Ελλήνων.
Στις 08:30 το πρωί της επόμενης μέρας άρχισε καταιγισμός πυρών από την τουρκική αεροπορία και την ίδια στιγμή κινήθηκαν προς το στρατόπεδο δύο ίλες αρμάτων Μ-47 μαζί με τάγματα πεζικού, υποστηριζόμενα από πυρά πυροβολικού ενώ ταυτόχρονα παρατηρήθηκε και ένας τρίτος σχηματισμός αποτελούμενος από μία ίλη αρμάτων Μ-48 και πεζικό, προς τη θέση του 4ου Λόχου και του Λόχου Διοικήσεως. Οι ελάχιστοι υπερασπιστές, φυλάσσοντας τις δικές τους Θερμοπύλες, απέκρουσαν γενναία όλες τις επιθέσεις των τούρκων.
Στις 13:00 διατάχτηκε απαγκίστρωση, χωρίς κάλυψη και σε έδαφος επικλινές. Στις 13:35 τα άρματα των τούρκων έμπαιναν από όλες τις μεριές στο στρατόπεδο. Τότε ένας ηρωικός Ανθυπασπιστής με την Διμοιρία Πολυβόλων αρνήθηκε να υποχωρήσει ώστε να μπορέσει να καλύψει τους συναδέλφους του. Από εκείνη τη στιγμή θεωρείται αγνοούμενος.
Οι τούρκοι μάζεψαν τους νεκρούς στρατιώτες της ΕΛΔΥΚ μπροστά από το στρατόπεδο και αφού τους απογύμνωναν, τους έκοβαν τα κεφάλια και τους φωτογράφιζαν. Ένας από τους ηρωικά πεσόντες Αξιωματικούς της ήταν ο Λοχαγός Σταυριανάκος, επικεφαλής της διμοιρίας Μηχανικού της Μονάδας, ο οποίος αφού έχασε τους 25 από τους 30 άνδρες του, πυροβολήθηκε από συζυγές πολυβόλο άρματος. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες του λοχία Φλέσσα, μέχρι την τελευταία στιγμή διέταζε τους άνδρες του να μείνουν στα ορύγματά τους και αν χρειαστεί τα Τουρκικά άρματα να περάσουν από πάνω τους. «Το στρατόπεδο είναι Ελλάδα και θα το υπερασπιστούμε μέχρι ενός» είπε λίγο πριν περάσει στα Ηλύσια πεδία, δίπλα στους ήρωες της Φυλής μας.
Ο υποδιοικητής της ανδρείας αυτής ομάδας που υπερασπίστηκε μέχρις εσχάτων το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ, Ταξίαρχος ε.α. Παν. Σταυρουλόπουλος, σε συνέντευξη του στην εφημερίδα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ξεσκεπάζει το βρώμικο ρόλο των πολιτικάντηδων σε Αθήνα και Κύπρο: «Όπως γνωρίζετε οι διαβιβαστές ακούνε από τους ασυρμάτους κάθε επικοινωνία μεταξύ διοικήσεως και μονάδων. Μετά το τέλος του πολέμου ήρθαν και με βρήκαν περίπου 10 στρατιώτες των διαβιβάσεων και μου είπαν επί λέξει «Κύριε διοικητά, τα τηλεφωνήματα που λαμβάναμε και από εδώ και από εκεί, εννοώντας Κύπρο και Ελλάδα αντίστοιχα, έλεγαν αφήστε τους να πεθάνουνε». Άλλωστε, ο υπάνθρωπος που υποδέχτηκαν στην Αθήνα ως «Εθνάρχη», το είχε δηλώσει ξεκάθαρα, λέγοντας πως «η Κύπρος κείται μακράν».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καμία πρόνοια δεν λήφθηκε για τις πληγωμένες ψυχές αυτών που γύρισαν από τον πόλεμο. Η ανακάλυψη ομαδικών τάφων, η ταυτοποίηση των οστών με το Dna, οι αποκαλυπτικές φωτογραφίες που είδαν το φως με αιχμαλώτους να οδηγούνται στο άγνωστο, δεν παίζουν κανένα απολύτως ρόλο για τους εδώ και περίπου 40 έτη κυβερνώντες, που στρουθοκαμηλίζουν αδιαλείπτως, ενώ την ίδια στιγμή αρέσκονται να παπαγαλίζουν τσιτάτα περί ελληνοτουρκικής φιλίας, αλληλεγγύης των λαών και λοιπές φαιδρολογίες που στη συνείδηση του Έλληνα είναι αβάσιμες και αδικαιολόγητες. Όσο κι αν προσπάθησαν με τους σάπιους διδασκάλους ινστρούχτορες και τις αχταρμάδικες θεωρίες τους να εξυπηρετήσουν τους μπίζνεσμαν της ελληνοτουρκικής απατηλής φιέστας, οι Έλληνες Εθνικιστές είναι εδώ και με στεντόρεια και αρειμάνια φωνή κραυγάζουν:

ΚΥΠΡΟΣ 74-
ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ
ΘΑ ΕΚΔΙΚΗΘΩ

Νικόλαος Λεμοντζής

Ενάντια στους Νεοπαγανιστές

- Οι παρανοήσεις του Νεοπαγανισμού

Απόσπασμα από το βιβλίο του Julius Evola «Σύνθεση του Δόγματος της Φυλής» («Sintesi di Dottrina della Raza»), Milano εκδόσεις Hoepli, 1941

Ίσως είναι πρέπον να καταδειχθούν οι παρανοήσεις που είναι τώρα επίκαιρες σε κάποιους ριζοσπαστικούς κύκλους, οι οποίοι πιστεύουν πως στην κατεύθυνση ενός νέου παγανισμού βρίσκεται μία λύση.

Αυτή η παρανόηση είναι ήδη εμφανής κατά την χρήση των όρων «παγανιστής» και «παγανισμός». Εγώ ο ίδιος έχοντας χρησιμοποιήσει αυτές τις εκφράσεις ως συνθήματα σ' ένα βιβλίο που εκδόθηκε στην Ιταλία το 1928 και στην Γερμανία το 1934, μ' εύλογη αιτία έχω μετανιώσει σοβαρά.

Βέβαια η λέξη paganus, που δηλώνει τον παγανιστή ή τον εθνικό, εμφανίζεται σε μερικούς αρχαίους Λατίνους συγγραφείς όπως ο Λίβιος, δίχως κάποιον ιδιαίτερα αρνητικό τόνο. Αυτό ωστόσο, δεν αλλάζει το γεγονός ότι με την έλευση της νέας πίστης η λέξη paganus όπως χρησιμοποιήθηκε στην πρώιμη χριστιανική απολογητική κατέστη μια αποφασιστικά προσβλητική έκφραση. Προέρχεται από την λέξη pagus που σημαίνει κώμη ή χωριό, ώστε συνακόλουθα η λέξη paganus αναφέρεται στην νοοτροπία των χωρικών : μια νοοτροπία ακαλλιέργητη, πρωτόγονη και δεισιδαίμονα.

Προκειμένου να προωθήσουν και να δοξάσουν την νέα πίστη, οι απολογητές είχαν την κακή συνήθεια να εξυψώνουν τον εαυτό τους μέσω της διαβολής των άλλων πίστεων. Υπήρχε μια συνειδητή και συχνά συστηματική δυσφήμιση και παραποίηση όλων σχεδόν των προγενέστερων παραδόσεων, δογμάτων και θρησκειών, οι οποίες ομαδοποιήθηκαν υπό τον υποτιμητικό επικαλυπτικό όρο του παγανισμού ή της ειδωλολατρίας.

Προς τον σκοπό αυτό, οι απολογητές κατέβαλαν εμφανώς μια προμελετημένη προσπάθεια να τονίσουν τα στοιχεία εκείνα των προχριστιανικών θρησκειών και παραδόσεων που στερούνταν οποιουδήποτε φυσιολογικού ή αρχέγονου χαρακτήρα, αλλά ήσαν σαφώς μορφές οι οποίες είχαν καταπέσει σε παρακμή. Μια τέτοια πολεμική διαδικασία οδήγησε, συγκεκριμένα, στον χαρακτηρισμό οποιουδήποτε είχε προηγηθεί του χριστιανισμού, άρα ήταν μη-χριστιανικό, αναγκαστικά ως αντί-χριστιανικό.

Θα μπορούσε λοιπόν κάποιος να θεωρήσει ότι ο «παγανισμός» είναι μία θεμελιωδώς μεροληπτική και πλαστή σύλληψη, η οποία σπανίως ανταποκρίνεται προς την ιστορική πραγματικότητα αυτού που ανέκαθεν υπήρξε ο προχριστιανικός κόσμος στις φυσιολογικές του εκδηλώσεις, εκτός από κάποια λιγοστά παρακμασμένα στοιχεία και πτυχές που προέρχονταν από τα εκφυλισμένα κατάλοιπα παλαιότερων πολιτισμών.

Εφόσον είμαστε σαφείς σχετικά με αυτό, φθάνουμε σήμερα σ' ένα παράδοξο συμπέρασμα: ότι, αυτός ο φανταστικός παγανισμός που ουδέποτε υπήρξε, αλλά εφευρέθηκε από τους χριστιανούς απολογητές, χρησιμεύει τώρα ως το σημείο εκκίνησης κάποιων επονομαζόμενων παγανιστικών κύκλων, γι' αυτό και απειλεί, για πρώτη φορά στην ιστορία, να καταστεί μια πραγματικότητα – τίποτε περισσότερο ή λιγότερο απ' αυτό.

Ποια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της σύγχρονης παγανιστικής άποψης, έτσι όπως πιστεύουν και διακηρύσσουν πως είναι οι απολογητές της; Το πρωταρχικό είναι η φυλάκιση στην Φύση.

Κάθε υπέρβαση είναι ολοκληρωτικά άγνωστη στην παγανιστική βιοθεωρία : παραμένει προσκολλημένη σε μία μίξη Πνεύματος και Φύσης, σε μιαν αμφίσημη ενότητα Σώματος και Ψυχής. Δεν υφίσταται τίποτε στην θρησκεία της, παρά μια δεισιδαίμων θεοποίηση φυσικών φαινομένων ή φυλετικών ενεργειών που προάχθηκαν στην θέση ελασσόνων θεών.

Εξ αυτού πρώτα από όλα προκύπτει ένας παρτικουλαρισμός (1) προσδεδεμένος στο «Αίμα και Γη». Έπειτα ακολουθεί η απόρριψη των αξιών της προσωπικότητας και της ελευθερίας και (έπεται) μια κατάσταση αθωότητας, η οποία απλά είναι εκείνη του ανθρώπου της φύσης, όπως αυτός δεν έχει ακόμα αφυπνιστεί από οποιοδήποτε αληθινά μεταφυσικό κάλεσμα. Πέραν αυτής της αθωότητας υπάρχει μόνο έλλειψη αναστολής, «αμαρτία» και η απόλαυση της αμαρτίας. Μ' άλλα λόγια, δεν υπάρχει τίποτα παρά δεισιδαιμονία ή ένας ξεκάθαρα βέβηλος πολιτισμός υλισμού και μοιρολατρίας.

Συνεπώς, είναι ωσάν μόνον η άφιξη του Χριστιανισμού (αγνοώντας συγκεκριμένους προαγγέλους του που απορρίφθηκαν ως ασήμαντοι) να επέτρεψε στον κόσμο της μεταφυσικής ελευθερίας να εκφραστεί, επιτρέποντας την

(θεία) χάρη και την προσωπικότητα, σε αντίθεση με τις μοιρολατρικές και τις φυσιοκρατούμενες πεποιθήσεις τις αποδιδόμενες στον «παγανισμό», φέρνοντας (ο χριστιανισμός) μαζί του ένα καθολικό / παγκόσμιο ιδεώδες (με την ετυμολογική έννοια της παγκοσμιότητας) κι έναν υγιή δυϊσμό, που κατέστησαν δυνατή την υποταγή της Φύσης σ' έναν ανώτερο νόμο και τον θρίαμβο του «Πνεύματος» πάνω στον νόμο της σάρκας, του αίματος και των ψεύτικων θεών.
Αυτά αποτελούν τα κύρια γνωρίσματα της επικρατούσας περί παγανισμού, αντίληψης, δηλαδή οτιδήποτε δεν συνεπάγεται μιαν ειδικά χριστιανική κοσμοθεώρηση. Ωστόσον, οποιοσδήποτε έχει την όποια άμεση γνωριμία με την ιστορία των πολιτισμών και των θρησκειών, οσονδήποτε στοιχειώδη, μπορεί να διακρίνει πόσο εσφαλμένη και μονόπλευρη είναι τούτη η στάση. Εξ άλλου, στους πρώτους πατέρες της εκκλησίας συχνά υπάρχουν σημάδια μιας ανώτερης κατανόησης των συμβόλων, των δογμάτων και των θρησκειών των προγενέστερων πολιτισμών. Εδώ θα παρέξουμε μόνον μια δειγματοληψία.
Αυτό που κυρίως διέκρινε τον προχριστιανικό κόσμο, σε όλες του τις εκφάνσεις, δεν ήταν η δεισιδαιμονική θεοποίηση της φύσης αλλά μία συμβολική κατανόησή της, δυνάμει της οποίας (όπως συχνά έχω τονίσει) κάθε φαινόμενο και κάθε γεγονός θεωρούνταν ως μία αισθητή (αντιληπτή μέσω των αισθήσεων) αποκάλυψη του υπεραισθητού κόσμου. Η παγανιστική κατανόηση του κόσμου και του ανθρώπου ήταν ουσιαστικά σεσημασμένη από ιερό συμβολισμό.
Επί πλέον, ο παγανιστικός τρόπος ζωής δεν υπήρξε καθόλου εκείνος (ο τρόπος) μιας ανόητης αθωότητας ούτε μιας φυσικής εγκατάλειψης στα πάθη, ακόμα κι αν ορισμένες μορφές του ήταν φανερά εκφυλισμένες. Είχε ήδη επίγνωση ενός υγιούς δυϊσμού, ο οποίος αντικατοπτρίζεται στην καθολικές θρησκευτικές ή μεταφυσικές του συλλήψεις. Εδώ μπορούμε να αναφέρουμε τον δυισμό της πολεμικής θρησκείας των αρχαίων Αρίων του Ιράν - ήδη γνωστού και συζητημένου από όλους - την ελληνιστική αντίθεση μεταξύ των «Δύο Φύσεων», του Κόσμου και του Κάτω Κόσμου, ή την νορδική αντίθεση μεταξύ της φυλής των Ases (2) και των στοιχειακών όντων και τέλος, την Ινδοάρια αντίθεση μεταξύ της samsara (3), του «ρεύματος των μορφών» και της mukti (4), της «απελευθέρωσης» και «τελείωσης».
Σ' αυτήν την βάση, όλοι οι μεγάλοι προχριστιανικοί πολιτισμοί μοιράσθηκαν την προσπάθεια για μιαν υπέρ-φυσική ελευθερία, δηλαδή για την μεταφυσική τελειοποίηση της προσωπικότητας και όλοι αναγνώρισαν Μυστήρια και μυήσεις. Έχω ήδη επισημάνει ότι τα Μυστήρια συχνά σηματοδοτούσαν την ανάκτηση της αρχέγονης κατάστασης, την πνευματικότητα

των ηλιακών Υπερβόρειων φυλών, πάνω στα θεμέλια μιας παράδοσης και μιας γνώσης οι οποίες διαμέσου της μυστικότητας και της αποκλειστικότητας διαφυλάχθηκαν από τις μολύνσεις ενός ήδη παρακμάζοντος περιβάλλοντος. Έχουμε επίσης παρατηρήσει ότι στις Ανατολικές χώρες, η Άρια ποιότητα είχε ήδη συσχετισθεί με μια «δεύτερη γέννηση», η οποία επιτυγχανόταν μέσω της μύησης.

Όσον αφορά στην φυσική αθωότητα ως παγανιστική λατρεία του σώματος, αυτή αποτελεί ένα παραμύθι και ουδέποτε υπήρξε, ούτε καν ανάμεσα σε αγρίους, καθώς παρά την εσωτερική έλλειψη διαφοροποίησης που ήδη αναφέρθηκε σε σχέση με φυλές «κοντά στην φύση», αυτοί οι λαοί αναστέλλουν και περιορίζουν τις ζωές τους μέσω αναρίθμητων ταμπού, με τρόπο συχνά αυστηρότερο από την ηθική των αποκαλούμενων «θετικών θρησκειών». Σχετικά δε μ' αυτό το οποίο -σε μια επιφανειακή θεώρηση- μοιάζει να ενσωματώνει το αρχέτυπο μιας τέτοιου είδους «αθωότητας», συγκεκριμένα το κλασικό ιδεώδες, αυτό δεν ήταν ουδεμία λατρεία του σώματος : δεν ανήκε σ' αυτήν την πλευρά της δυαδικότητας σώματος-πνεύματος, αλλά στην άλλη πλευρά (στην δεύτερη). Όπως ειπώθηκε ήδη, το κλασικό ιδεώδες είναι ιδεώδες ενός Πνεύματος το οποίον είναι τόσο κυρίαρχο, ώστε υπό συγκεκριμένες ευνοϊκές πνευματικές συνθήκες συνθέτει το Σώμα και την Ψυχή κατ' εικόνα του και ως εκ τούτου επιτυγχάνει μια τέλεια αρμονία μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού.

Τέλος, στον «παγανιστικό» κόσμο υπάρχει μακριά από παρτικουλαρισμό, μια διάχυτη φιλοδοξία στην οποία οφείλεται το αυτοκρατορικό κάλεσμα που σημάδεψε την ανελικτική φάση των φυλών νορδικής προέλευσης. Ένα τέτοιο κάλεσμα συχνά ενισχυόταν και βελτιωνόταν μεταφυσικά και παρουσιαζόταν ως η φυσική συνέπεια της εξάπλωσης της αρχαίας ιερής πολιτειακής έννοιας. Επίσης, ως η μορφή υπό την οποία η νικηφόρος παρουσία του «ανώτερου κόσμου» και της πατρικής Ολύμπιας αρχής προσπάθησε να εκδηλωθεί στον κόσμο του γίγνεσθαι. Σ' αυτό το πλαίσιο θα μπορούσαμε να ξαναθυμηθούμε την παλαιά ιρανική έννοια της Αυτοκρατορίας και του «Βασιλιά των Βασιλέων» καθώς και το σχετικό δόγμα του Hvareno (της «ουράνιας δόξας» με την οποία ήσαν προικισμένοι οι Άριοι κυβερνήτες) και την Ινδοάρια παράδοση του «Παγκόσμιου Βασιλέα» ή Cakravarti, κτλ. μέχρι και την επανεμφάνιση αυτών των σημαινόντων συμβόλων στις «Ολύμπιες» συλλήψεις της αρχαίας ρωμαϊκής ιδέας της Πολιτείας και της Αυτοκρατορίας.

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία επίσης είχε τα δικά της ιερά στοιχεία, τα οποία συστηματικά παρανοούνταν ή υποτιμούνταν, όχι μόνο από τον Χριστιανισμό, αλλά επίσης και από τους συγγραφείς της «θετικής» ιστορίας. Ακόμη και η λατρεία του Αυτοκράτορα είχε την έννοια της ιεραρχικής ενότητας στην κορυφή ενός πανθέου το οποίο αποτελούνταν από μια σειρά διακριτών τοπικών και προγονικών λατρειών που ανήκαν στους μη ρωμαϊκούς λαούς, οι οποίες ήταν ελεύθερα σεβαστές εφόσον διατηρούνταν μέσα στα φυσιολογικά τους όρια.

Τέλος, αναφορικά με την «παγανιστική» ενότητα των δύο δυνάμεων, της πνευματικής και της εγκόσμιας, αυτή απείχε πάρα πολύ από του να σημαίνει πως ήσαν συγχωνευμένες (δλδ. δεν συνεπαγόταν καθόλου μία συγχώνευσή τους). Σύμφωνα με τις «ηλιακές» φυλές εξέφραζε τα ανώτερα δικαιώματα που πρέπει ν' απονέμονται προστιθέμενα στην πνευματική εξουσία στο κέντρο κάθε φυσιολογικής πολιτείας. Συνεπώς (η ένωση αυτή) ήταν κάτι αρκετά διαφορετικό από την χειραφέτηση και την «υπεροχή» ενός απλά κοσμικού κράτους. Εάν θέλαμε να προβούμε σε παρόμοιες διορθωτικές τροπολογίες (εννοιών) στο πνεύμα μιας αληθούς αντικειμενικότητας, οι πιθανές περιπτώσεις θα ήσαν αναρίθμητες.

Περαιτέρω παρανοήσεις σχετικά με την «Παγανιστική» θεώρηση του κόσμου

Αφού προαναφέρθηκε αυτό, παραμένει πλέον η πραγματική δυνατότητα υπέρβασης ορισμένων στοιχείων του Χριστιανισμού.

Όμως ένα πράγμα πρέπει να είναι αρκετά ξεκάθαρο: ο λατινικός όρος transcendere – υπερβαίνω – σημαίνει κυριολεκτικά «αφήνω κάτι πίσω καθώς προχωρώ προς τα πάνω», όχι προς τα κάτω! Αξίζει να επαναλάβω ότι το κυρίαρχο στοιχείο δεν είναι η απόρριψη του Χριστιανισμού : δεν είναι ζήτημα επίδειξης της ίδιας έλλειψης κατανόησης προς αυτόν, όπως ο ίδιος ο Χριστιανισμός έδειξε και εξακολουθεί να δείχνει απέναντι στον αρχαίο παγανισμό. Θα ήταν μάλλον ζήτημα συμπλήρωσης του Χριστιανισμού μέσω μιας ανώτερης και αρχαιότερης πνευματικής κληρονομιάς, εξαλείφοντας αρκετά από τα στοιχεία του και δίνοντας έμφαση σε άλλα, σημαντικότερα, στα οποία αυτή η πίστη (δλδ η χριστιανική πίστη) δεν αντιπαρατίθεται αναγκαστικά με τις καθολικές έννοιες της προχριστιανικής πνευματικότητας.

Δυστυχώς η προσέγγιση που ακολουθούν οι ριζοσπαστικοί κύκλοι τους οποίους προαναφέραμε δεν είναι τέτοια. Πολλοί από αυτούς τους νεοπαγανιστές φαίνεται πως έχουν πέσει σε μια παγίδα σκοπίμως κατασκευασμένη γι' αυτούς, συχνά καταλήγοντας να συνηγορούν και να υπερασπίζονται ιδέες οι οποίες λίγο

– πολύ ανταποκρίνονται σ' αυτόν τον κατασκευασμένο, φυσιοκρατούμενο, παρτικουλαρίστικο παγανισμό, στερούμενο φωτός και υπερβατικότητας, ο οποίος υπήρξε το πολεμικό κατασκεύασμα της χριστιανικής παρανόησης του προχριστιανικού κόσμου κι ο οποίος βασίζεται κυρίως σε λίγα διάσπαρτα στοιχεία εκείνου του κόσμου, στην παρακμή και στην μεταβασή του (ευρισκόμενου σε περίοδο παρακμής και μεταβατικότητας).

Και σαν να μην έφθανε αυτό, οι εν λόγω νέο-παγανιστές καταφεύγουν σε μιαν αντι-καθολική πολεμική, η οποία, οποιοδήποτε πολιτικό έρεισμα κι αν έχει, σέρνει μαζί της και προσαρμόζει αναλόγως τα παλαιά στερεότυπα ενός καθαρά μοντέρνου, ορθολογικού και διαφωτιστικού τύπου, που έχει χρησιμοποιηθεί ευρέως από τον Φιλελευθερισμό, την Δημοκρατία και τον Ελευθεροτεκτονισμό. Αυτό επίσης συνέβη ως έναν βαθμό και με τον Houston Stewart Chamberlain (5), κι επανεμφανίζεται σ' ένα συγκεκριμένο ιταλικό κίνημα, το οποίο προσπάθησε να συνδέσει την φυλετική σκέψη με το «ιδεαλιστικό» δόγμα της εμμένειας (6).

Υπάρχει μια γενική και αδιαμφισβήτητη τάση στον νέο-παγανισμό για την δημιουργία ενός νέου δεισιδαιμονικού μυστικισμού, βασισμένου στην δοξολογία της εμμένειας, της Ζωής και της Φύσης, ο οποίος βρίσκεται σε οξύτατη αντίθεση με το Ολύμπιο και ηρωικό ιδεώδες των μεγαλειωδών Αρίων πολιτισμών της προχριστιανικής αρχαιότητας. Τάση που θα καταδείξει πολύ περισσότερο μια στροφή προς την υλιστική, μητριαρχική και χθόνια πλευρά, εάν δεν αυτοεξαντληθεί σ' ένα ομιχλώδες και ερασιτεχνικό φιλοσοφείν.

Για παράδειγμα, θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε τι ακριβώς εννοούν μ' αυτήν την «Φύση», για την οποία τόσο πολύ ενδιαφέρονται αυτές οι ομάδες; Δεν ωφελεί και πολύ να επισημάνουμε ότι δεν αναφέρονται βέβαια στην Φύση που βίωσε και αναγνώρισε ο αρχαίος παραδοσιακός άνθρωπος, αλλά σ' ένα ορθολογικό κατασκεύασμα της περιόδου των Γάλλων Εγκυκλοπαιδιστών. Οι Εγκυκλοπαιδιστές ήταν αυτοί οι οποίοι με οριστικά ανατρεπτικά κι επαναστατικά κίνητρα σκαρφίστηκαν τον μύθο της Φύσης ως «καλής», σοφής και άρτιας, σε αντίθεση με την σήψη κάθε ανθρώπινου «Πολιτισμού».

Έτσι μπορούμε να ειδούμε ότι ο αισιόδοξος φυσικός μύθος του Ρουσσώ και των Εγκυκλοπαιδιστών κινείται στις ίδιες βαθμίδες με το «φυσικό δικαίωμα», τον οικουμενισμό, τον φιλελευθερισμό, τον ανθρωπισμό και την άρνηση κάθε θετικής και δομημένης μορφής κυριαρχίας. Επιπλέον, ο εν λόγω μύθος δεν έχει καμία βάση στην φυσική ιστορία. Κάθε έντιμος επιστήμονας γνωρίζει πως δεν υπάρχει χώρος γι' αυτήν την «Φύση» στο πλαίσιο των θεωριών του, οι οποίες έχουν ως αντικείμενό τους τον καθορισμό απολύτως αφηρημένων ισοδυνάμων αντιστοιχιών και μαθηματικών σχέσεων. Όσον αφορά στην βιολογική έρευνα και στην γενετική, έχουμε ήδη διακρίνει την ανισορροπία που θα προέκυπτε την στιγμή οπότε κάποιος θα θεωρούσε πως ορισμένοι νόμοι είναι οριστικοί, ενώ εφαρμόζονται μόνο σε μια μερικότερη πτυχή της πραγματικότητας. Αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν σήμερα «φύση» δεν έχει καμία σχέση με αυτό που σήμαινε η φύση για τον παραδοσιακό, ηλιακό άνθρωπο ή με την γνώση της που ήταν προσιτή σ' έναν τέτοιον άνθρωπο χάρη στην Ολύμπια και βασιλική του θέση. Κανένα σημείο από αυτό δεν υπάρχει στους υπερασπιστές αυτού του νέου μυστικισμού.

Αναφορικά με την πολιτική σκέψη εγείρονται παρανοήσεις του ίδιου, λίγο ως πολύ, είδους. Εδώ (στο πολιτικό πεδίο) ο παγανισμός χρησιμοποιείται συχνά ως συνώνυμο μιας εγκόσμιας αλλ' όμως και αποκλειστικής ιδέας περί κυριαρχίας, η οποία ανατρέπει τους συσχετισμούς. Έχουμε ήδη παρατηρήσει ότι στις αρχαίες πολιτείες, η ενότητα των δύο δυνάμεων σήμαινε κάτι αρκετά διαφορετικό. Παρείχε την βάση για την πνευματοποίηση της πολιτικής, ενώ ο νέο-παγανισμός καταλήγει στην πολιτικοποίηση του πνεύματος και ως εκ τούτου βαίνει ξανά στο σφαλερό μονοπάτι των Γαλλικανών και των Ιακωβίνων. Αντίθετα η αρχαία σύλληψη της Πολιτείας και της Αυτοκρατορίας πάντοτε επιδείκνυε μια σύνδεση με την Ολύμπια ιδέα.

Τι θα πρέπει να σκεφθούμε για την νοοτροπία που αντιμετωπίζει τον Ιουδαϊσμό, την Ρώμη, την Καθολική Εκκλησία, τον Ελευθεροτεκτονισμό και τον Κομμουνισμό λίγο ως πολύ ως ένα και το αυτό, μόνο και μόνο επειδή οι βασικές τους προϋποθέσεις διαφέρουν από την σαφή σκέψη του Γένους ; Ακολουθώντας αυτές τις κατευθύνσεις η σκέψη του Γένους κινδυνεύει να χαθεί στο σκοτάδι, όπου πλέον δεν είναι δυνατή καμία διαφοροποίηση. Φαίνεται ότι έχει χάσει το αυθεντικό αίσθημα της ιεράρχησης των αξιών και ότι δεν μπορεί ν' αποφύγει το ανάπηρο εναλλακτικό αίσθημα του καταστροφικού διεθνισμού κι εθνικιστικού παρτικουλαρισμού, ενώ η παραδοσιακή αντίληψη της Αυτοκρατορίας είναι ανώτερη και των δύο αυτών προσεγγίσεων.

Για να περιοριστούμε σε ένα απλό παράδειγμα: ο καθολικός δογματισμός πράγματι εκπληρώνει έναν χρήσιμο προληπτικό ρόλο, καθώς αναχαιτίζει τον εγκόσμιο μυστικισμό και παρόμοιές εκ των κάτω εκρήξεις, ώστε να μη ξεπεράσουν ένα συγκεκριμένο όριο. Αποτελεί ένα ισχυρό φράγμα το οποίο προστατεύει την περιοχή όπου κυριαρχούν η υπερβατική γνώση και τα αυθεντικά υπέρφυσικά και θεία στοιχεία – ή τουλάχιστον όπου θα έπρεπε να κυριαρχούν. Θα μπορούσε κάποιος εύκολα να επικρίνει τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίστηκε αυτή η υπερβατική γνώση από τον Χριστιανισμό, αλλά κανείς δεν θα μπορούσε δίχως να χάσει στην ουσία το επίπεδό του, να περάσει σε μια «βέβηλη» κριτική που αδράχνει το τάδε ή το δείνα όπλο πολεμικής, φαντασιώνεται την υποτιθέμενη Άρια φύση του δόγματος της εμμένειας, της «φυσικής θρησκείας», της «λατρείας της "ζωής"», κτλ. Συνοπτικά, με τούτη την προσέγγιση δεν ανάγεται κανείς στον κόσμο των αρχέγονων απαρχών, αλλά σ' αυτόν της Αντι - Παράδοσης ή των χθόνιων και πρωτόγονων καταστάσεων του είναι. Αυτό στην ουσία συνιστά τον κάλλιστο τρόπο αναπροσηλυτισμού στον Καθολικισμό εκείνων των ανθρώπων με τα κάλλιστα «παγανιστικά» χαρίσματα!

Θα πρέπει κανείς να είναι προσεκτικός για να μην πέσει στις παρανοήσεις και τα λάθη που επισημάναμε, τα οποία κατά βάση εξυπηρετούν μόνο την προάσπιση του κοινού εχθρού. Καθείς πρέπει να προσπαθεί ν' αναπτύξει την ικανότητα να φτάσει στο επίπεδο εκείνο όπου δεν προσεγγίζει η διδακτική σύγχυση, όπου όλος ο ερασιτεχνισμός και η αυθαίρετη διανοητική δραστηριότητα αποκλείονται : στο επίπεδο όπου κάποιος αντιστέκεται ενεργητικά απέναντι σε κάθε επιρροή από συγκεχυμένες, παθιασμένες επιθυμίες και από την επιθετική απόλαυση στην αντιπαράθεση. Εκεί όπου τελικά και θεμελιακά, τίποτε δεν είναι σημαντικότερο παρά η ακριβής, αυστηρή, αντικειμενική γνώση του πνεύματος της Αρχέγονης Παράδοσης.

Θεόφραστος Παραδέλης

Υποσημειώσεις

1. Η «μεροκρατία» ή «ιδιαιτερισμός» - Η προσκόλληση στο μερικό – ειδικό, στο τοπικό γεωγραφικά και όχι στο συνολικό, το ηπειρωτικό. Η επιλογή και εμμονή του μέρους ως• το αντίθετο της καθολικότητας. Σε πολιτικό π.χ. επίπεδο σημαίνει την τυφλή και άκριτη υποστήριξη της κομματικής γραμμής και των κομματικών μόνο συμφερόντων εις βάρος των συλλογικών – εθνικών συμφερόντων. Το επίμονο πνεύμα ιδιαιτερότητας, η «τοπικοκρατία», άκρατος και αμετακίνητος τοπικισμός που ενδέχεται να καθίσταται ανεδαφικός ή και παράλογος.

2. Ases ή Aesir (Άσες ή Εσίρ) Οι Εσίρ ήταν οι κύριες θεότητες στη σκανδιναβική και ευρύτερα στην βορειογερμανική μυθολογία, μαζί με τους Βανίρ. Μετά τον μεταξύ τους πόλεμο, οι ηττημένοι Βανίρ ενώθηκαν ως αιχμάλωτοι με τους Εσίρ.. Οι Εσίρ σχετίζονται συνήθως με τη δύναμη, τον πόλεμο, τις νοητικές αρετές και τον γάμο.Είχαν το δώρο της αιώνιας νεότητας, την οποία αποκτούσαν τρώγοντας τα θαυματουργά μήλα της Ιντούν. Ωστόσο, αν και δε γερνούσαν δεν είχαν καθολική ατρωσία και μπορούσαν να πεθάνουν. Σύμφωνα με την βόρεια ιερή παράδοση, σχεδόν όλοι οι Εσίρ θα πεθάνουν κατά το «Λυκόφως των Θεών» (Ράγκναροκ) πολεμώντας ενάντια στους δαίμονες, τους γίγαντες και τα τέρατα.Σημαντικότεροι από αυτούς ήσαν : Οντίν ή Βόταν (ο κυρίαρχος, θεός της σοφίας, της μαντείας και του πολέμου) Μπάλντουρ, (ο θεός της ομορφιάς), Φρίγκα ή Φρέιγια (κύρια θεότητα, θεά του γάμου) Χάιμνταλ, (θεός φύλακας των θεών και της ουράνιας κατοικίας τους Άσγκαρντ), Ιντούν (θεά της νεότητας), Θωρ (θεός της μάχης και του κεραυνού), Σιφ (σύζυγος του Θωρ και θεά των σπαρτών), Τυρ (ο μονόχειρας θεός της ανδρείας και των μαχών), Ουλρ (ο θεός κυνηγός,), Βίνταρ, (ο θεός της εκδίκησης, της σιωπής και της νοητικής συγκέντρωσης)

3. Samsara - Η Σαμσάρα, είναι λέξη σανσκριτικής προέλευσης και σημαίνει στην κυριολεξία Sσυνεχής ροή - περιστροφή, αναφέρεται δε σε μιαν αντίληψη πρωταρχικής σημασίας για τις ινδικές θρησκείες, (ινδουισμός, βουδισμός, τζαϊνισμός), δηλαδή αναφέρεται στον κύκλο των ανθρώπινων αναγεννήσεων ως επακόλουθο του «κοσμικού χρέους» - Κάρμα. Αυτές οι αναγεννήσεις αναπαρίστανται μ' έναν τροχό που βρίσκεται διαρκώς σε κίνηση. Ωστόσον η αντίληψη της Σαμσάρα δεν αναφέρεται μονον στην διαρκή επ-αναγέννηση (πούναρ-τζάνμα) ή άλλως στην μετενσάρκωση της ψυχής (τζίβα), αλλ' επίσης και στην περιοδική ανακύκλωση ολόκληρου του Κόσμου ύστερα από μεγάλα χρονικά διαστήματα, ο οποίος κατά τη Σαμσάρα υπόκειται στην αέναν ανακύκλωση, την μεταβλητότητα και την ακατάπαυστη δοκιμασία και οδύνη. Αν και δεν είναι γνωστό το πότε ακριβώς εμφανίστηκε για πρώτη φορά αυτή η αντίληψη, ωστόσο περιέχεται στις Ουπανισάδες. Σύμφωνα με την κυρίαρχη ινδουιστική αντίληψη περί Σαμσάρα δεν μετενσαρκώνεται και κατά συνέπεια ούτε και υπόκειται στον κύκλο του Κάρμα ο υπερβατικός συνειδητός εαυτός (δηλαδή το «'Ατμαν» ή ο «Πούρουσα»), αλλά η ψυχή («Τζίβα») του κάθε ανθρώπου, η οποία ανάλογα με την ποιότητα των πράξεων κατά τη διάρκεια της ζωής του κινείται προς την ανάλογη κατεύθυνση μετά θάνατον. Η ενάρετη ζωή οδηγεί στο «Δρόμο των Θεών» («ντεβαγιάνα»), που καταλήγει στην κατοικία του Βράχμαν, από την οποία οι ενάρετοι δεν θα επιστρέψουν ποτέ πίσω στη γη ενώ όσοι εκτελούν κακές πράξεις εισέρχονται μέσω των προγόνων στο δρόμο του φεγγαριού από όπου και θα επιστρέψουν ξανά στη γη ωσάν σταγόνες βροχής. Οι ψυχές θα εισέλθουν στα φυτά και μέσω αυτών, όταν αυτά φαγωθούν, θα εισχωρήσουν στο σπέρμα ανθρώπων ή ζώων από το οποίο θα ξαναγεννηθούν. Όσοι έζησαν ενάρετη ζωή επιβιώνουν ως άνθρωποι που ανήκουν σε μια από τις τρεις ανώτερες τάξεις. Στην αντίθετη περίπτωση θα βρεθούν στην κόλαση ή θα επαναγεννηθούν με τη μορφή ανθρώπου κατώτερης κάστας, ζώου, εντόμου ή φυτού.

4. Mukti ή Moksha – Η Μούκτι («άφεση») ή Μόκσα («απελευθέρωση») Μόκσα δεν είναι απλά απελευθέρωση απ' τα δεσμά της αέναης Σαμσάρα αλλά είναι επίσης μια θετική κατάσταση της ύπαρξης για την Τζίβα που μεθίσταται στο υπερκόσμιο «Έξοχο Βασίλειο» των Θεών, («Παράμα Πάντα» -Parama-Pada) χωρίς να χάνει την ατομικότητά της. Στην κατάσταση της Μόκσα, η Τζίβα, μετά την τελείωση αποκτά την πλήρη ελευθερία απ' τα δεσμά του κάρμα κι έτσι εκδηλώνεται σε πληρότητα, οπότε είναι ικανή να αντιληφθεί τον Βράχμαν σ' όλο του το μεγαλείο. Ο συνειδητός ανώτερος – υπερβατικός εαυτός «Πουρούσα» λυτρώνεται επίσης από την Σαμσάρα, τελειούμενος. Οι ασκητής «Ρίσι» και ο ήρωας «Βίρα» είναι ευλογημένοι από τους Θεούς, ώστε ακολουθώντας συνειδητά το δρόμο του καθήκοντος - χρέους τους υπερνικούν την αδιάκοπη δοκιμασία και λυτρώνονται οριστικά γινόμενοι κοινωνοί μιας υπέρτερης υπαρξιακής κατάστασης, όπου η ατομικότητα και η συνείδηση διατηρούνται.

5. Houston Stewart Chamberlain – Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλαιν υπήρξε ένας μεγάλος συγγραφέας, φιλόσοφος και κριτικός της τέχνης, αγγλικής καταγωγής από τον πατέρα του και γερμανικής από την μητέρα του.

Γεννήθηκε το 1855 και πέθανε το 1927. Το 1879 εγκαταστάθηκε στην Γενεύη, όπου και σπούδασε φυσικές επιστήμες. Το έτος 1885 βρέθηκε στην Δρέσδη όπου σπούδασε μουσική, φιλοσοφία και αισθητική. Το 1908 εγκαταστάθηκε στο Μπαϊρόιτ, έδρα της Βαγκνερικής τέχνης, εκεί δε αφιέρωσε το συγγραφικό του έργο στην μελέτη του έργου του μεγάλου Γερμανού μουσουργού και στοχαστή Ριχάρδου Βάγκνερ, τον οποίον θαύμαζε βαθύτατα. Ο Τσάμπερλαιν υπήρξε εκτός από πολυμαθής και πολυγραφότατος. Όμως, ανάμεσα στα ποικίλα έργα του εκείνο, το οποίο τον κατέστησε διάσημο υπήρξε το ογκώδες και περιεκτικότατο σύγγραμμά του «Οι βάσεις του 19ου αιώνος», που μεταφράστηκε στις περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες. Ο Τσάμπερλαιν θεωρείται η συνέχεια του Γάλλου φυλετιστή λογοτέχνη και φιλόσοφου Αρθούρου ντε Γκομπινώ και συνάμα ως ο πρόδρομος των φυλετιστών στοχαστών της Ευρώπης του μεσοπολέμου. Στο εν λόγω βιβλίο του ιδιαίτερο βάρος δίνει στον δυσθεώρητο και αξεπέραστο καλλιτεχνικό πολιτισμό των προγόνων μας.

6. Φιλοσοφικός όρος το αντίθετο της υπερβατικότητας. Ειδικότερα οι φιλόσοφοι που ομιλούν περί «εμμένειας», θεωρούν ότι το θεϊκό στοιχείο ενυπάρχει στον κόσμο και δεν βρίσκεται εκτός αυτού, είναι έμφυτο. Ο Πλάτων έδωσε έμφαση στην υπερβατικότητα της θεότητας σε σχέση με τη Δημιουργία, ενώ ο Αριστοτέλης θεμελίωσε το σύστημά του στην εμμένεια της θεότητας σε σχέση με την ανθρώπινη νόηση. Η εμμένεια προσεγγιζόμενη με άθεο υπόβαθρο καθίσταται ολοσχερής απουσία μεταφυσικών διεξόδων και ο κατ' εξοχήν φιλοσοφικός ίλιγγος, πεδίο δοκιμασίας των τολμηρών του Πνεύματος. Εκτιμάται ως βαρύτατα θλιβερό προνόμιο του αληθινού στοχασμού προνόμιο η αντίληψη ότι το μυστικό της ζωής, της σκέψης και του πνεύματος βρίσκεται στον συμβιβασμό αυτών των δύο ιδεών, της υπερβατικότητας αλλά και συνάμα της εμμένειας του Θεού, καθώς Εκείνος βρίσκεται «υπεράνω» αλλά και καθώς Εκείνος βρίσκεται «ένδον», ως έμφυτο στοιχείο της ανθρώπινης προσωπικότητας. Αυτός ο φιλοσοφικός συμβιβασμός των αρχαιοελληνικών αναζητήσεων επιχειρήθηκε από το χριστιανικό δόγμα της Τριάδας.

Η εμμένεια συνεπώς νοούμενη ως το αντίθετο της υπέρβασης συνεπάγεται ότι με αυτήν ο άνθρωπος μένει δυνητικά καθηλωμένος μέσα στον εαυτό του, «επί τα ένδον του», παραμένοντας πάντα στην παραδοχή «πάντων πραγμάτων μέτρον άνθρωπος».

Εθνικιστικό Βιβλιοπωλείο

στέκι γνώσης
στην καρδιά της Αθήνας

Ένας πολυχώρος με εκδόσεις εθνικού και ιστορικού περιεχομένου
αλλά και όλα τα εθνικιστικά είδη (ρουχισμός, σημαίες, δώρα)

Στον ίδιο χώρο λειτουργεί αναγνωστήριο και όλοι οι φίλοι της Χρυσής Αυγής έχουν τη δυνατότητα να ενημερωθούν για τις θέσεις και να συνομιλήσουν με μέλη και στελέχη του Εθνικιστικού Κινήματος.

Λεωφόρος Μεσογείων 131
Τηλέφωνο: 210 6920694
http://xakatastima.blogspot.gr/
Email: xakatastima@gmail.com

COURIER:
επιβάρυνση 4.5 ευρώ επί της τιμής.

Το βιβλιοπωλείο λειτουργεί
καθημερινά 09:00 - 21:00.

Η παγκοσμιοποίηση
στις Τέχνες και τα Γράμματα

Το νέο κύμα της παγκοσμιοποίησης έφερε ένα άγνωστο επίπεδο διαπολιτισμικής αλληλεπίδρασης, με τις κοινωνίες να απορροφούν τις νέες πολιτισμικές επιρροές και ένα μεγάλο βαθμό πολιτισμικής σύνθεσης να έχει εξελιχθεί παντού. Τεράστιες είναι οι αλλαγές που έχει επιφέρει η παγκοσμιοποίηση στο πολιτισμικό επίπεδο.

Η επιρροή που έχουν δεχτεί οι εθνικές ταυτότητες και οι τοπικές κουλτούρες έχουν επιφέρει μια νέα μορφή αλλοίωσης του εθνικού πολιτισμού. Η παγκοσμιοποιήμενη νεωτερικότητα αποτέλεσε στην ουσία μια πρόκληση για όλους τους εθνικούς πολιτισμούς που μάχονται να επιβιώσουν.
Το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης έγινε ιδιαίτερα έκδηλο όταν κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου οι πολιτισμικές διαφορές των εθνών παραμερίστηκαν, καθώς ο κόσμος είχε στην ουσία διαχωριστεί με βάση ένα συγκεκριμένο ιδεολογικό δίπολο και κυρίως με βάση οικονομικούς όρους. Τόσο οι ΗΠΑ όσο και η ΕΣΣΔ προσκαλούσαν τους λαούς να μιμηθούν το δικό τους τρόπο οργάνωσης των κοινωνιών. Έτσι το τέλος του Ψυχρού πολέμου βρίσκει νικήτρια την Δύση και η απαρχή της παγκόσμιας κουλτούρας βασισμένη στην οικονομία και στις αρχές του φιλελευθερισμού είναι πλέον γεγονός. Τεράστια ήταν η απήχηση της καταναλωτικής κουλτούρας σε Αμερική, Ευρώπη και Ιαπωνία. Σύμφωνα με τον Francis Fukuyama, οι μεγάλες αντιπαραθέσεις σχετικά με το πώς πρέπει να διοικούνται οι κοινωνίες είχαν τελειώσει στην ουσία, η φιλελεύθερη ιδέα, ο συνδυασμός της φιλελεύθερης δημοκρατίας και της

παγκόσμιας αγοράς έμοιαζε με τη γραμμή τερματισμού στην ιστορία της πολιτικής και κοινωνικής ανάπτυξης. Σύμφωνα με τον Benjamin Barber ο λεγόμενος Μακ Κόσμος (McWorld) καθώς και οι πολυεθνικές εταιρίες τύπου Coca Cola, Nike, Sony, Disney, ο κινηματογράφος, οι αστέρες του Χόλυγουντ αποτελούν πλέον τα παγκόσμια πρότυπα. Οι ολυμπιακοί αγώνες έγιναν Olympic games (ολυμπιακά παιχνίδια) χάνοντας την αξία της αγωγής . Όλα τα παραπάνω αποτελούν ξεκάθαρα σημάδια της πολιτισμικής διείσδυσης της νέας ηγεμονίας.

Επίσης, ακόμη και παραδοσιακά μοντέλα κοινωνιών μεταβλήθηκαν, όταν άντρες και γυναίκες έμαθαν ότι βασική αξία αποτελεί πλέον το χρήμα και όλα τα άλλα όπως η μητρότητα και η οικογενειακή εστία, αποτελούν καθαρά παρελθοντικές αξίες. Φεμινιστικά κινήματα αναπτύχτηκαν με στόχο να καταλύσουν τις παραδοσιακές αξίες και να συντελέσουν σε μια αλλοπρόσαλλη υπαρξιακή σύγχυση των γυναικών. Το ίδιο συνέβη και στους άνδρες, οι οποίοι δέχτηκαν παρόμοιες αποπροσανατολιστικές και διαλυτικές επιδράσεις.

Βεβαία ο κόσμος δεν ήταν εύκολο να απαρνηθεί τελείως την τοπική και εθνική του κουλτούρα. Έτσι οι οικονομικοί κολοσσοί στην προσπάθεια τους για μεγιστοποίηση του κέρδους και με στόχο το άνοιγμα των αγορών τους σε ολοένα και περισσότερες κοινωνίες υιοθέτησαν ποικίλα πολυπολιτισμικά στοιχεία, δημιουργώντας όλο και περισσότερα υβριδικά προϊόντα. Οι μεγαλουπόλεις των μεγάλων οικονομικών κέντρων, όπως το Λονδίνο, έγιναν οι δέκτες της πολυπολιτισμικότητας, της παγκοσμιοποίησης, όπου άνθρωποι διαφόρων εθνικοτήτων και κουλτούρων αναγκάστηκαν να συνυπάρξουν με τις γνωστές σε όλους τις καταστροφικές συνέπειες για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Η παγκοσμιοποίηση εμφανίζεται σαν κάτι το ομοιογενές που δρα και επηρεάζει οργανωμένες κοινωνίες όπως κράτη, θεσμούς, αλλά και άτομα με αρχές και άποψη. Προωθώντας τη σύγκλιση των καταναλωτικών συνηθειών, η παγκοσμιοποίηση υποσκάπτει αρχικά, αλλά σταθερά τα θεμέλια της ιδιαιτερότητας της ταυτότητας του κάθε λάου, τα πολιτισμικά στοιχεία και την ιστορική του μνήμη. Η οικονομική πολιτισμική σύγκλιση του πλανήτη αποδείχθηκε ότι αποτέλεσε την οριστική διάψευση της εκπλήρωσης της ουτοπικής της επαγγελίας.

Θα μπορούσε εν τέλει η σημερινή κατάσταση να ονομαστεί μια “παγκοσμιοποιημένη μετανεωτερικότητα”, όπου η παγκοσμιοποίηση με την διάχυση ιδεών και με τη δημιουργία όλο και αυξανόμενων πολιτισμικών υβριδίων, των νέων αυτών πολιτισμικών οντοτήτων, θα φέρουν το τέλος της φυσικής νομοτέλειας και της υπόστασης του παραδοσιακού έθνους - κράτους.

Φυσικό επακόλουθο των παραπάνω είναι να επηρεαστεί άμεσα η τέχνη και η λογοτεχνία. Η δημιουργία, η πρωτότυπη, η εμπνευσμένη από την κλασσική αρχαιότητα, η λογοτεχνία που διεγείρει το νου και τις αισθήσεις του ατόμου έχει πια εκλείψει και θυσιάζεται στον βωμό του εμπορίου. Δεν υπάρχει πια κουλτούρα προερχόμενη από τον λαό αλλά κουλτούρα ειδικά φτιαγμένη για την μάζα. Διακρίνουμε μια πλήρη εμπορευματοποίηση της λογοτεχνίας, όπου αντίστοιχα βραβεία έχουν δημιουργηθεί σε όλες τις μορφές τέχνης, ώστε να προωθηθεί η παγκοσμιοποίηση. Με πολλή μαεστρία, κάθε χρόνο τιμούν όσους καθαρά υπηρετούν το σκοπό της λεγόμενης «μαζικής κουλτούρας». Ένα ολόκληρο «πανηγύρι» στήνεται σε υπέρλαμπρες αίθουσες για να αναπαράχθουν κάθε φόρα νέα χάρτινα είδωλα που θα αποτελέσουν με την σειρά τους τα νέα προϊόντα της “showbiz” και που γύρω τους θα στηθεί ολόκληρη η βιομηχανία του θεάματος.

Σήμερα παρακολουθώντας π.χ. κάνεις τον ευρωπαϊκό διαγωνισμό τραγουδιού αδυνατεί να διακρίνει από ποια χώρα προέρχεται το κάθε τραγούδι. Το ίδιο συμβαίνει και με τα μυθιστορήματα που είτε προέρχονται από την Αμερική, την Κίνα, ή την Ευρώπη δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερες μεταβολές. Παρατηρεί πλέον κανείς μια «παγκόσμια λογοτεχνία», ή Weltliteratur σύμφωνα με τον Goethe, όπου η μόδα είναι πλέον συνυφασμένη με την κουλτούρα, όπου η εθνική παιδεία δεν υφίσταται μέσα σε αυτή τη μαζική κουλτούρα. Προωθείται ένας πολιτισμικός ατομικισμός με προϊόντα δήθεν καινοτόμα, τα οποία συνδυάζουν, ως ισότιμα, στοιχεία από διάφορους πολιτισμούς. Και με την κατάλληλη διαφήμιση μέσω διάσημων «αστέρων» της τηλεόρασης γίνονται ακαταμάχητα στα μάτια των μαζών.

Μόλις υπάρξει ο κορεσμός για κάποια προϊόντα σπεύδουν οι βιομηχανίες να παρουσιάσουν ένα καινούργιο προϊόν. Υποπροϊόντα που ξεγελούν την πνευματική φτώχεια του σημερινού ανθρώπου. Ενός ανθρώπου που τείνει να σβήσει την ιστορική του μνήμη, να απολέσει πλήρως τα ήθη και τα έθιμα του πολιτισμού του. Αλήθεια, αυτή η στερνή υιοθέτηση του παγκοσμιοποιήμενου πολιτισμού δεν αφήνει και ένα τραύμα στους ανθρώπους, όταν πλέον απομακρύνονται από τον εθνικό πολιτισμό τους; Τι λυπηρό πραγματικά να εκλείψει η ιδιαιτερότητα κάθε πολιτισμού και ειδικότερα ενός πολιτισμού σαν τον ελληνικό που έδωσε τα φώτα του σε ολόκληρο τον πλανήτη!

Ένα ακόμη είδος προς εξαφάνιση αποτελεί δυστυχώς και η ποίηση . Η ποίηση είναι το πρίσμα μέσα στο οποίο βλέπουμε και ο τρόπος με τον οποίο προσλαμβάνουμε τα πάντα, τα πρόσωπα, τα πράγματα, τις σχέσεις, τα γεγονότα. Στην ουσία πλέον δεν υπάρχει καμία ιδεολογική βάση στην κοινωνία για να στηριχτεί η ποίηση και η λογοτεχνία παρά μόνο επιφανειακές αξίες, χωρίς καμία αισθητική. Αδυνατεί, μέσα σε αυτή την παγκοσμιοποιημένη θολούρα, να παράγει το ελληνικό έθνος ποιητές και λογοτέχνες. Άραγε θα δούμε πότε έναν νέο Κωστή Παλαμά, έναν Καζαντζάκη ή έναν Καλομοίρη, που με τα έργα τους δεν αφήναν κανέναν ασυγκίνητο και έθεταν την επίφυση του εγκεφάλου σε διέγερση;

Οι υπέρμαχοι της παγκοσμιοποιήσης και του οικουμενικού πολιτισμού είναι άνθρωποι δίχως ιδεολογία και ιδανικά. Είναι μια χούφτα πολιτικών και βαθύπλουτων «θεών» του εμπορίου που βλέπουν το μέλλον μόνο μέσα από την σκοπιά του πλούτου, θεοποιώντας τα επιτεύγματα της τεχνολογίας και αψηφώντας την παράδοση και την εθνική ταυτότητα κάθε φυλής.

Κάποιοι θεωρούν ότι η έννοια της παγκοσμιοποίησης άπτεται μόνο θεμάτων σχετικών με την οικονομία, είναι όμως βαθύτατα γελασμένοι. Η παγκοσμιοποίηση πραγματεύεται ακόμη πιο ουσιαστικά θέματα όπως εθνικές, θρησκευτικές, εθνοτικές και άλλες ευαισθησίες, τις οποίες καλούμαστε να προστατεύσουμε. Έτσι οι αρνητές της παγκοσμιοποίησης με σθένος καταδεικνύουν την πολιτισμική αλλοίωση της εθνικής κληρονομίας. Προτάσσουν τα στήθη τους για να υπερασπιστούν τις αξίες και τα ιδανικά της φυλή τους. Έρχονται αντιμέτωποι με τον χλευασμό των νεοφιλελεύθερων που τους κατηγορούν ότι θέτουν προσχώματα στην «πρόοδο» και την «ανάπτυξη». Δέχονται τα πυρά των ψευτοκουλτουρίαριδων αριστεριστών που τους κατηγορούν για φασίστες επειδή υπερασπίζονται με σθένος την εθνική τους κληρονομία.

Εν κατακλείδι πολλοί θεωρούν ότι το έθνος - κράτος έχασε μέρος της ισχύος του, εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης. Σήμερα όμως καλείται να οδηγηθεί σε ένα μεγαλύτερο παρεμβατισμό προκειμένου να προστατέψει την Ιστορία, την πολιτισμική κληρονομία και όλα εκείνα τα ιερά και τα όσια που συνθέτουν τον πολιτισμό ενός Έθνους. Έχει καθήκον σήμερα η πολιτεία να προστατεύσει τον εθνικό πολιτισμό από την παγκοσμιοποίηση αλλά και από τις συνέχεις προκλήσεις γειτονικών χωρών που επιδιώκουν την αλλοίωση της εθνικής μας ταυτότητας και γιατί όχι και τον αφανισμό μας. Δεν νοείται για την Χρυσή Αυγή να οδηγηθούμε στον εθνομηδενισμό όπου η εθνική ταυτότητα θα παραπέμπει στο φαντασιακό πεδίο και θα κυριαρχεί ο πολυπολιτισμός των πολυεθνικών ή ακόμα χειρότερα να αφεθούμε αμαχητί απέναντι σε ένα δόγμα Νταβούντογλου. Εν τω μεταξύ, το εν λόγω δόγμα κάνει χρήση της ήπιας ισχύος μέσω της τηλεόρασης, στοχεύοντας κατευθείαν στον θεμελιώδη λίθο της οικογένειας, δηλαδή τις γυναίκες, διαδίδοντας τα μηνύματα της οθωμανικής παράδοσης με στόχο την επιμόλυνση της εθνικής συνείδησης των επόμενων γενεών. Οι Έλληνες Εθνικιστές ταγμένοι στο πλευρό της Χρυσής Αυγής θα πολεμήσουμε για την διασφάλιση της εθνικής μας κληρονομιάς, στόχος μας είναι οι επόμενες γενεές να γαλουχηθούν σύμφωνα με το ελληνικό ιδεώδες, αμόλυντες από συνήθειες και παραδόσεις προερχόμενες από εκ διαμέτρου αντίθετους πολιτισμούς.

Χένρυ Κίσινγκερ: «Ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι' αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτιστικές του ρίζες. Τότε ίσως συνετισθεί. Εννοώ δηλαδή να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα ιστορικά του αποθέματα...»

Ευγενία Χρήστου

ΩΞΕΙΝ, ΑΓΓΕΛΛΕΙΝ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ
ΟΤΙ ΤΗΔΕ ΚΕΙΜΕΘΑ
ΤΟΙΣ ΚΕΙΝΩΝ ΡΗΜΑΣΙ ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΙ